

MIC. # 9920 (RAB. 2132)

HABERMAN, MARCUS L.

KITVE RAV MORDEKHAI
ARYEH HABERMAN...

כתבי רב מרדכי אריה האברמן...

[BETWEEN 1910-1941]
ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תש"ע

P R O G R A M

of the

American

Jewish

Congress

ACTIVITIES IN DEFENSE
OF THE RIGHTS OF JEWS

American Jewish Congress

330 West 42nd Street
New York City

PROGRAM

The American Jewish Congress was born out of the conditions of the last World War and the urgent need that American Jewry should lead in the effort to create an equality status for millions of Jews uprooted by the war in the newly created postwar European states.

The American Jewish Congress came into being in June, 1917, and met for action in December, 1918. It succeeded, as part of the Committee of Jewish Delegations, in bringing about the incorporation of the Minorities Rights Clauses into the Peace Treaties and the recognition in these Treaties of the pledges contained in the Balfour Declaration with respect to the Jewish National Homeland in Palestine.

In 1940, the American Jewish Congress has once again assumed the historic role of:

A. Organizing American Jewry, in cooperation with European Jewish communities, to win rights and to create the basis of continued existence for millions of Jews in Europe relentlessly warred on in the seven years since the advent of Hitlerism and now newly victimized by the conditions created by the war.

B. Assisting in the efforts to re-establish the rights of the Jewish people to the Jewish National Home in Palestine.

C. To prevent the growth of anti-semitism in the United States.

In the pursuit of these principal objectives it has set up special activities which are here described briefly.

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י היים תש"ע

DEFENSE OF THE RIGHTS

OF JEWS IN EUROPE

The most important problem now confronting Jews anywhere is that of preventing wherever possible the further deterioration of the position of the Jews in Europe and preparing for the eventual restoration of the rights of Jews in European lands after the war. The American Jewish Congress conceives that this task has two principal aspects. The one relates to activities in Europe and the second relates to activities in America.

Fortunately, there is at hand already an instrumentality in Europe eminently qualified to speak and act for millions of Jews in Europe both with respect to immediate problems and with respect to the infinitely more important tasks of laying the foundations for a peace-time existence for Jews which will insure them full equality. That instrumentality is the World Jewish Congress, created in 1936 largely through the initiative of the American Jewish Congress and which, in the four years of its functioning, has won the affiliated support of representative Jewish organizations in nearly forty lands throughout the world, and the recognition of democratic governments everywhere as the representative spokesman of Jewish hopes and claims in all matters affecting the status and welfare of oppressed Jewish communities.

I. PREPARATIONS FOR PEACE

The World Jewish Congress has already initiated the following important activities with the cooperation of the American Jewish Congress:

A. *Institute for the Formulation of the Peace Aims of the Jews.*

The Executive of the World Jewish Congress has taken the preparatory steps for the establishment of a special Research Institute for the purpose of formulating a Jewish program for presentation to the Peace Conference.

It is proposed that this Institute should make a study of (a) the clauses in the Versailles Peace Treaty designated to secure protection for the rights of minorities with a view to establishing where and why these claims failed to fulfill the purpose for which they were intended; (b) make a comprehensive survey of the Jewish status and conditions of the Jewish masses in Europe in order to arrive at an adequate definition of the extent and nature of the Jewish problem with which the Peace Conference will have to deal; (c) in cooperation with all interested bodies, both Jewish and non-Jewish, throughout the world, draft proposals and demands for presentation to the Peace Conference with a view to securing the permanent recognition and implementation of the equal rights of Jews in the new international order which will follow the present war.

Outstanding Jewish scholars and authorities on international law are being invited to cooperate with the Institute, with its headquarters in Geneva. Appropriate liaison connections have been and will continue to be established between the Institute and similar non-Jewish institutions and other groups seeking to establish a new international order based on justice after the conclusion of the war.

In promoting the establishment of this Institute, the World Jewish Congress proposes to secure a united approach to the problems of peace on the part of all sections of the Jewish people; and with that object in view, Jewish institutions

engaged in the struggle for Jewish rights are being invited to participate in the establishment of and responsibility for the Institute.

B. Political Negotiations.

Since the outbreak of the war, the World Jewish Congress has been in constant negotiations with governments in Europe, before whose attention the sufferings of the Jewish masses and the growth of an increasingly tragic refugee problem have been constantly kept. Preparatory discussions have also been initiated with these governments, with a view to securing from them, in due course, declarations of their attitude toward Jewish rights at the conclusion of the war. Such negotiations have been initiated and are being continued with the governments of Great Britain, France, as well as with leading spokesmen of other democratic governments and with the political spokesmen of Poland and Czechoslovakia. Declarations that equality will be granted Jews, once the independence of their countries is re-established, have been secured from the political spokesmen of Poland and Czechoslovakia. The efforts of the World Jewish Congress, moreover, have resulted in the appointment of a representative of the Jewish minority as part of the Provisional Government of Poland.

C. Mobilizing Public Opinion.

Another aspect of the activities of the American and World Jewish Congress is the creation of a favorable public opinion with respect to the eventual restoration of the rights of Jews. Toward this end there are now being formed in the democratic countries Pro-Causa Judaica Committees comprising leaders of public opinion—non-Jewish—who will help to project the Jewish demands to a peace conference.

D. Reparations.

An inventory of the claims for damages of the Jews against the Nazi Government is now being organized under the auspices of the World Jewish Congress with a view to future action which may result in reparations to Jews for possessions confiscated by the Nazi regime in Czechoslovakia, Austria and Poland in addition to Germany proper. A committee under the guidance of distinguished international lawyers has been established in London and has begun the work of formulating the principles on which these claims may be made.

II. ACTIVITIES RE: IMMEDIATE PROBLEMS

While viewing as its most important task the preparations for eventual peace, the World Jewish Congress, in cooperation with the American Jewish Congress, since the outbreak of the war, has initiated and is conducting an important program to deal with the vital issues created by the dismemberment of Poland, the oppression of its Jewish population and the creation of a new refugee question in the lands bordering Poland.

A. Relief.

The World Jewish Congress has the distinction of being one of the first agencies in Europe to organize relief for the thousands of refugees who soon after the outbreak of the war in Poland fled to Roumania, Hungary, Latvia and Lithuania. In all these countries, by reason of its affiliated organizations, it was able to initiate the establishment of local committees for the extension of relief to these hapless victims of the Nazi war. On all these committees, which in these lands have now come to be representative of the widest sections of the Jewish population, the leaders of the World Jewish Congress continue to play an important role.

In view of the urgency of the need for additional help, the Executive Committee of the World Jewish Congress has initiated campaigns in many countries throughout the world from which little or no support for Polish relief has hitherto been obtained. This work represents an important departure in the work of the Congress, which did not actively enter the field of relief until the outbreak of the present war. But the need for securing the support of all communities in a position to give it, and the widespread desire that in the administration of relief and the organization of reconstruction the democratically appointed leaders of the communities actually affected should take a leading part, made it inevitable that the World Jewish Congress, as the only body of its kind in existence, should undertake the leadership of this work.

An encouraging beginning has already been made and considerable sums for the reconstruction work of the Congress have been raised in South American communities; support has also been received from Canada and Australia. This side of the work of the Congress is being developed and expanded.

B. Registration of Refugees.

A unique activity which the World Jewish Congress has initiated, and which it is conducting, is the registration of refugees from Poland, with a view to the reunion of families separated by war and exile; the location of relatives overseas and the facilitation of immigration abroad. It has achieved a substantial measure of success in this connection.

C. Cooperation with Other Jewish Bodies.

From the very outset the World Jewish Congress, fully supported by the American Jewish Congress, has held to the opinion that the work

of organizing relief for the victims of oppression is on a scale such as to demand the combined efforts of all interested agencies. It is also of the opinion that the question of relief cannot be segregated from important political action and that there should be cooperative relations established between the agencies engaged primarily in relief and the agencies dealing with the question of defense of the rights of Jews. It has succeeded in establishing cooperative relations with the HIAS-ICA, and is continuing its efforts to secure cooperation with other agencies.

D. Liaison with Non-Jewish Organizations.

The World Jewish Congress has, moreover, established important cooperative relations with the International Red Cross, whose headquarters are in Geneva. There is a free exchange of information between the two agencies and the fullest cooperation by the Red Cross with the World Jewish Congress in the matter of locating Jews in those sections which are open to the Red Cross.

The relations with the Red Cross have led to an arrangement whereby collective shipments of food, medicine and clothing may eventually be sent to Jewish communities in such areas as Lublin, Cracow, Radom and Warsaw now occupied by Nazi Germany. The World Jewish Congress is acting as a clearing house for these collective shipments via the International Red Cross in Geneva.

E. Political Activities in Behalf of Refugees.

One of the most important aspects of the refugee question relates to the right of sojourn in various countries adjacent to Poland. The representations of the World Jewish Congress to the governments of Roumania and Hungary

have helped to bring about the extension of sojourn rights to many refugees. The World Jewish Congress has negotiated with the representatives of the Polish Provisional Government in France with respect to providing relief for Jews in the German occupied area through neutral agencies. The World Jewish Congress has also negotiated with the Provisional Government with respect to the failure of Polish Consulates to grant Polish passports to Polish Jews, with the result that an order was issued to the Consulates to properly stamp passports held by Polish Jews, a matter of the utmost necessity in connection with emigration and transit.

The World Jewish Congress has made representations to the diplomatic representatives of Sweden, who are taking care of the interests of England and France, with respect to oppression of Jews in the areas occupied by the Nazis in Poland and with respect to the Lublin reservation.

F. Internment of Refugees.

The outbreak of the war resulted in the internment as enemy aliens by France of thousands of refugees who had sought asylum from Nazi oppression. The World Jewish Congress was the first agency to initiate activities to bring about the release of these refugees from the internment camps. As a result of its representations, the release of these refugees was facilitated in France, many of them being enabled to emigrate and others permitted to perform useful functions.

G. The Black Book.

The record of the oppressive measures directed by the Nazis against the Jews in the areas occupied by them since the outbreak of the war is now being prepared by the World Jewish Congress. This record is to be known as the "Black

Book" and will contain accounts of Nazi barbarities by eye witnesses.

III. PALESTINE

The American Jewish Congress and the World Jewish Congress are cooperating and will continue to cooperate fully with the Jewish Agency for Palestine in bringing about the recognition of the full rights of Jews to Palestine as the Jewish National Homeland.

ON THE AMERICAN SCENE

I. PREPARATIONS FOR THE PEACE

The American Jewish Congress believes that the United States will play an outstanding role in any peace that is made in Europe. In anticipation, it regards it of the utmost necessity that the leaders of American Government and the American people at large should recognize that one of the most important problems to be solved in that peace is the Jewish problem.

A. Mobilization of Public Opinion in the United States.

Toward that end the American Jewish Congress has already begun the effort to secure expressions of opinion with respect to the eventual restoration of the rights of Jews by outstanding political leaders and also to prepare American public opinion to take its place in support of peace-time proposals to be made in behalf of the Jews. The first such expression of opinion was secured by the American Jewish Congress in connection with its Twenty-First Anniversary celebration held on January 14, 1940. At this time it was able to secure the statements of three outstanding leaders of the United States Senate who attended in person its anniversary celebration, all of whom expressed the view that it was the moral obligation of America to take

its part in the formulation of a just peace and that there could be no just peace without the restoration of the rights of Jews. These Senators were Majority Leader Alben W. Barkley, of Kentucky; Senator Claude Pepper of Florida and Senator Robert F. Wagner of New York. Equally important as this personally expressed opinion at the celebration were similar messages in writing sent to the American Jewish Congress by 89 outstanding leaders of American public opinion. These included four members of the President's Cabinet, 47 members of the United States Congress, 19 Governors, the heads of both factions of American labor, the heads of the Federal Council of Churches of Christ in America, and the National Catholic Welfare Council, among others.

A second such expression of opinion was manifest at the Banquet Session of the American Jewish Congress in connection with its Convention, on February 11th, 1940, in Washington, D. C., which was attended and addressed by Mrs. Franklin D. Roosevelt, Senator W. Warren Barbour of New Jersey, Minister Procopé of Finland, Minister Hurban of Czechoslovakia; and at its luncheon meeting on February 12th, which was addressed by Senator James M. Mead of New York, Bishop James E. Freeman of Washington and the Polish Minister to the United States, Count Potocki.

As the situation abroad crystallizes, the more permanent form which this effort to mobilize public opinion must take will be formulated by the American Jewish Congress.

One of the most important aspects in the mobilization of public opinion is the presentation to the Powers of the actual conditions which prevail. An effort is being made by the American Jewish Congress to secure the cooperation of important newspapers and press associations

in more adequately presenting the facts of Jewish oppression in Europe.

B. Political Activities.

An effort to keep the Government of the United States informed of the conditions which prevail in Europe and the needs of Jewish life has already been initiated. The Secretary of State of the United States has been informed of the situation. The President's Ambassador-Extraordinary in Europe Sumner Welles, prior to his departure, was informed of the situation and asked to take the matter up with authorities abroad. This is the beginning of what is expected to be a continuing relationship. The American Jewish Congress has already arranged for liaison connections with the French and British Embassies in the United States.

C. Institute for the Definition of Peace Aims.

The American Jewish Congress is planning to cooperate with the World Jewish Congress in the establishment of the Institute to Formulate the Peace Aims of the Jews, not only through the financial support which will make this Institute possible, but by setting up an American Section in the United States.

D. A United Peace Delegation.

In the coming months the American Jewish Congress will give its attention to bringing about union among the various agencies in Jewish life in order that, as at the last Peace Conference, there may be one united delegation to present the demands of the Jewish people. It considers this activity one of the most important aspects of the present problem and one which is bound up with the ultimate success of the effort to bring about the restoration of rights for Jews in Europe.

II. POLISH-JEWISH RELIEF

A. The American Jewish Congress is assisting in locating relatives of thousands of Polish-Jewish refugees registered by the World Jewish Congress. It has publicized the lists made available to it by the World Jewish Congress and is endeavoring, through the World Jewish Congress, to locate such relatives abroad of American Jews, who are not listed. In many instances the World Jewish Congress has been successful in establishing the whereabouts of these persons.

B. Through the Women's Division of the American Jewish Congress a shipload of clothes intended for Jews in the Nazi occupied areas will be dispatched via the International Red Cross.

C. Liaison connections are being established with non-sectarian relief committees for Polish assistance with a view to cooperative relations.

III. AMERICAN ACTIVITIES

A. *Combatting Racism in the United States.*

While dealing with the vital problems of European Jewry, the American Jewish Congress does not neglect the many important problems affecting Jewish life in the United States. It is committed to an important program to deal with American Jewish problems, calling for the extension of old and the initiation of new activities.

One of the most important aspects of its activities on the American scene is that which proposes to deal with anti-Semitic propaganda and its effect on the Jewish position. In this connection the American Jewish Congress is preparing to launch a new activity which it has called the promotion of Good-Neighbor Relations in the United States. The basis of this activity will be the neighborhood group, organized for the purpose of promoting good-

neighbor relations to offset anti-Semitic acts and propaganda. This new activity will supplement an old activity which will be intensified. This deals with the exposure of anti-Semitic organizations, the refutation of anti-Semitic libels, and the strengthening of democratic practices.

B. *Combatting Economic Discrimination.*

The work of combatting economic discrimination against Jews is being intensified and supplemented by an effort to utilize the information gained in the investigation of the causes of discrimination to initiate vocational guidance for Jewish youth.

C. *Law and Legislation.*

An increasing factor in the work of dealing with anti-Semitism in the United States is the application of existing law and the enactment of new laws. A commission on law and legislation deals with these aspects of the problem.

D. *Boycott Activities.*

Boycott activities initiated immediately after the advent of the Nazi regime are being intensified and supplemented by the boycott of exports designed to strengthen the Nazi war machine.

E. *Organizing American Jewry for Self Protection.*

One of the major aspects of the American Jewish Congress activities continues to be the organization of American Jewry to take its rightful part in the work of protecting itself against anti-Semitic manifestation and in maintaining and securing the equality status of Jews everywhere.

449 27... - 5911

ENROLL AS A MEMBER

—Mail This Coupon Today!

400
400

AMERICAN JEWISH CONGRESS,

330 West 42nd Street,

New York, N. Y.

Gentlemen:

Please enroll me as a member in the
movement of the American Jewish Con-
gress in defense of the rights of Jews
at \$..... per year.

Name.....

Address.....

City.....

במודרש רבה כיו"ח צ"ח ר"י בן חלפתא אומר אברהם שאין כתוב בו שמירת שבת ירש העולם צמדה של קום התהלך בארץ לאברהם וג' אבל יעקב שכתוב בו שמירת שבת של ויחן את פני העיר כנגדם עם דמדומי חמה וקצב תחומין מצעו"י ירש העולם שלא צמדה של יפרגת ימה יקדמה יע' ע"כ והוא פלאי שלא ידוע דרשת חז"ל ע"פ עקב אשר שמע אברהם בקולי וגו' שקיים אהע"ה כל התורה עד שלא ניתנה ואפי' שירב הכשילין ומסתמא קיים כל מלות שבת כהלכתן וגלע"ד עפ"י הודיע מהמעשים הנדויקים שהי גדולי מכניסי אורחים לא הי' מקפידו' חף אס צא חליהם אורחים צ"ק חק מתחיס. כדי שלא לביישו ולא ללערו צ"ק (ואולי לאחד ש"ק אמרו להאורח) באמירה דבה היתקנו) וכ"כ מסתמא הי' אלל אהע"ה שהי' בעל מכניס אורחים הראשון וכמיהו לא הי' ולא יהי'. ודאי כן עשה שלא הוכיח האורחים שצאו אליו מחק לתחיס צ"ק ולזה לא כתוב אללו שמירת שבת דככלל שמירה להזכיר חף אחרים. והוא מחמת גדל חסדו ועובו לא הי' יכול להזכיר על כך צ"ק שלא יראה שעיני נדה באורחים ח"ו ואפי' במזדמן לו חותן שלימד להם דעת של תורה. והי' להקפיד עליהם ומגדל חסדו לא הקפיד עליהם ועי"ל דהוא עצמו נמי לא רנה לקבל על ענמי מלוח דרצון זו. דידוע מהספרים הקדושים שלא הי' יכול לאכיל בלא אורחים יא"כ אם יזדמן שלא יהי' אללו אורחים לא יוכל לאכיל צ"ק י"הא בעל משינו צ"ק. ועוד שגדולה מלות הכנסת אורחים יותר מקבלת פני השכינה ליה היתה לענמי לפעמים ללכת חק לתחיס לבקש אורחים. ומלאתי ה"ל צספר איהב ישרא' שהקסה ג"כ כנ"ל יתירך דהאבות הקדושים' הי' יכולין לקיים מנת התורה בלא לבושין. ומלוח זו קיים אהע"ה בלא לבוש עי"ס ומ"מ שעתא צעי למה דוקא מלוח זו קיים בלא לבוש ויבא מלות נראה שקיים בפועל ממש. ולפי"ס לשיל ח"ס היטב ידו"ק יעי"ל כדרך הראשון. שלא הזכיר את האורחים על התחומין כדי שיבואו גם בשבת קודש שאם יתפרסם צעילס ענין התחומין אולי ימנאו אנשים שלא יבאו צ"ק כיון שדבר זה אסור אלל אברהם יקנה הדבר בעיני אברהם ולזה ימנטי מלבוז ע"כ לא למד עם האורחים ענין התחומין יבטן :

פרישת נח

ברי"י ד"ה בדוריתנו י"ח שדורשין אירי לנגחי אמדתי בדרך הלנה עפימ"ד צסה"ק דכל מה שהנדיק יותר גדול יותר יש לו מתנגדים עלי י"ה מרמי רס"י(בדרך אפשר) דגס נח הי' לו מתנגדים וכן הן הדורשין איתי לנגחי צומטי של נח וזה עיקר שבחו וד"ל ועי' צספר אור המאיר עה"פ אס תחנה עלי מחנה ב זאת חני ציעח והבין היטב :

ברי"י נח היה לריך סעד כו' ע"ד לחית לפימ"ד צמדרס דבה עה"פ י"יבד ד' את נח ואת נו' הו"ד אדם ובהמה תביע ד' ע"כ יא"כ הי' לריך סעד זכותן של צ"ח - מסא"כ באברהם וק"ל. איברא נלס ד להנדיק הנדיק דמעיקרא דנח איס לדיק לא הי' לריך לכות צי"ח כשביל ענמי אלל מביס דהי' עמו חס דלא הי' מעלי (ואולי כבר הגיע לבן עונשין יעי"ן צס"ח י"ד פסיק כ"א ד"ה וא"ת ע"ס] ואפי' אח"ל דלא הגיע עכ"פ גם מע"פ לא הי' צידו ואי דעד

ברכה פ' נח מציון ב

הגפן הקודש שע"פ נס הוצא לו-ונלע"ד בדרך אפשר דאדרבא לגודל קדושתו דראינון שהפירות נחשלו שכה"ט לא הי' לריך אף לנטעם בארץ ובלא"ה הי' עושה פירות טובים ומגדרי הענבים הללו הי' לריך ליתן בנטיעת אחרים, כי אינו מהראוי שמה שהי' נטוע בנ"ע הקודש יהי' אחרי כן נטוע בארץ. כדאמרינן מעלין בקודש ולא הדיפך. ואולי ז"כ רש"י עשה עלמו חולין-ולישנה מעליה נקט אצל הכונה אולי על הגפן הקודש שעשאו כחולין במה שנטעו תחלה, אלא הי' לטבוק תחלה בנטיעה אחרת ואולי גם גפן רק לא זו הנטיעה הקדושה דבדאי הי' עם נח בתיבה כל מיני נטיעות כדי שכאשר ילא מהתיבה יוכל לנטוע הכל כבראשונה-ולעיל כהצחי שאולי י"ל דנח הי' סבר כמ"ד דאילן של אדה"ר גפן הי' זה א"ש טפי' עפ"י הת"י הג"ל שבא לו נטיעה מג"ע-בדאי לתקנה באהה-אליו וי"ל שבאם לא נטעה נח בארץ רק הניחה שילאו הפירות כאשר מונח על הארץ או באייר-אפשר שהי' תיכף התיקון חטא הגפן אצל ע"י הנטיעה בארץ נתחלל קלת הקדושה, וזוהי ה"ש דהאיך ילא מג"ע דבר שיש בו ג"כ חסרוניות כמו שנמלא בהיין כמ"ש זנות יין ויהירוש יקח לב-אצל לפימ"ש ניחא דמהג"ע ילא בקדושה אך ע"י טעותו של נח נתחלל ונתערב עדיין טו"ר עד שב"ב יתוקן הכל ויהי' אך טוב אמן:

במדרש תנחומא פ' נח וידבר אלק' אל נח לאמר לא מן התיבה ילמדני רצינו מהו ליתן רוק טפל ע"ג העין בשבת אר"ח צ"ח צטר"ל אכור כו' מפני שהוא כמרפא. בא וראה שאין מכה בעולם שאין לה רפואה ומה רפואתו של יל"ה"ר תשובה כו' לפיכך הקב"ה מקוה לדור המצול שמה יעשו תשובה כיון שלא עשעו וימח כו' ושייר לנח בתיבה כיון שנחו המים הי' לריך נח ללאת אלא אמר ברשות הקב"ה נכנסתי כו' ויל"ד הא המדרש קאי על לא מן התיבה למא הוקדם כל המאמר מרפואה בשבת. ורפיאתו של יל"ה"ר. כ"ז אינו ענין ליציאתו של נח מן התיבה. ועוד מה ענין רפואות מכות הגוף לרפואתו של היל"ה"ר ואטי אי לא הי' רפואות למכות הגוף לא ידענו דרפואתו של היל"ה"ה הוא תשובה ומע"ע. ועוד יל"ד מאי הוא דקאמר מפני שהוא כמרפא. למה לא מרפא ממש. אך כלע"ד עפ"י הידוע מסה"ק שכל המחלות רח"ל באים מפגם המ"ע או הל"ת שיש לכאו"ה אבר כנגדו. המ"ע או הל"ת הוא שנחלה מחסרון חלק הגשמה שנתפרד ממנו ולפעמי' נחלה כל הגוף בעבר על עבירות חמורות ששקולים כנגד כה"ת הק' ובאמת עיקר הרפואה* לזה. הי' לריך רק להרבות בתשובה ומע"ט שיחזר חלק הגשמה למקומה ויתיקן הפגם. ונמילא יתרפא מחלתו אך בלאו כל אדם זוכה בשעת היסורין מחליו ישוב להשי"ת בדעת אמה ע"כ ניתן רשות לרופא לרפאות וכאשר מיקל ממנו הרופא קלת ע"י רפואות בעזהשי"ת הוי יוכל האדם להתבונן שמאח ה' היתה לשוב לפני' ולפשפש מעשיו וכ"ז בחול (לריבין מאד התעוררת מלמטה מעלמו) משח"כ בש"ק שידוע שעלם היום מרפא וכ"ש שבש"ק בא התעוררת מלמעלה לכ"א אף לפחות שכ"פ הרהורי תשובה והחכם עיניו בראשו שלא יסח דעתו מהם ויחזיק בהם והבא לטהר מסייעין אותו ולזה

(*) וכמו שבאמת חסדי הרבי ר' נחמן ז"ל אינם משתמשים ברופא רק כשיש סכנת נפשה ממש והוא מטעם זה והבן.

כען הי' די לו זכותו של נח הלדיק. והראי' שנכנס בהתיבה, ר"ל דזה דוקא קודם החטא הגדול שעשה בהגלותו כקף אביו-זכר כתבו הספרים הקדושים דזכותו של הלדיק אינו מגין עפ"י רוב אלא להמאמינים בהלדיק כי לדיק הוא-ומשא"כ חס שבזה את אביו תולא הי' יכול זכותו של נח להגין עליו, ולזה אה"כ ויזכור ד' את נח ר"ל כל בניו שנתרבו בתיבת "אה" ואת הבהמה ע"ד אדם ובהמה תושיעד' והבן: **וביוצא** בזה איתא ברש"י בשם המדרש בפ' השרלים עיי"ש — וכיולא בזה כתבתי במק"א למה האריכו הפוסקים להיות מלח על השלחן עד לאחר בהמ"ז — ובקלור דנולע שהמלח יש בעולם יותר מהלורך ואפ"ה ניבראו משום הנלרך [ועוד יש סודות נעלמים למה נבראו כ"כ מלח יותר מהלורך] כמ"כ ח"א לבר בלא חבן ואעפ"י "ששהיה" בסעודה ופעמים יותר מהלורך — ע"י איזה סיבה מ"מ והוא רחיס יכפר וזכר ברית המלח וק"ל:

ח' ז') **וישלח** את העורב, וגו' וישלח את היונה וגו' — ע' לאיזה ענין שלח נח כל הני שלוחין דהא לריך הלדיק לבטוח בשם ד' ית' כיון שהוא ית' ליווה לכנס להתיבה, לריך היתר על היליאה מפיו של הקב"ה-הואו משום שכלתה המזוגות ג"כ הי' לריך לבטוח בהשי"ת וב"ש לפימ"ש האוהבה"ק בפ' ואו ובטח שאין יותר מי"ב חודש — עוד ממה שהכין לירכי אכילה כו' ע"ש, ולמ"ל השליחית? ונלע"ד ע"פ מ"ש בשם"ק על הפסוק טובו אלי ואשובה אליכם דע"י התעוררת דלתתא באין הברכות והשפעות טובות ביתר שאת ויתר עוז והוא ידוע ואולי זה כונת נח הלדיק להשהדל על פרנסת כל הברואים וכל פעם שלח אולי יש מקום לזרוע ויהי' הברכה ע"י פעולות הלדיק וע"י הרחמנות של הלדיק מעורר הרחמנות העליון:

ט' כ') **ויחל** נח איש האדמה כו' פירש"י עשה עלמו חילין שהי' לו לעבוק תחלה בנטיעה אחרת עכ"ל לכאורה יש לתמוה איזה פירי חשוב יותר

מהגפן הלא היין קובע צרכה לעלמו מפני חשיבותו ולא עוד הלא היין לריך לקדש עליו ובדאי נח הלדיק קיים התורה קודם שניתנה ונלע"ד ע"ד נחית דנטיעה אחרת שהי' לריך להיות היינו חטה-דהפת ומזוגות קודם ליין. אך י"ל דנח הי' סובר כהני גאונים דס"ל דיוולא קידוש במ"ש ביין לבד כששותה כל הרביעית כ"ש כששותה שני כוסות השני הוא במקום סעודה-זולה נטע תחלה יין דבלא פת יכולין לקיים אכל יין לריך יותר לקדש. עליו ויולא בו נמי ידי סעודה ואולי עיי"ז בא לשכרות כדרך השותה יין בלא פת כ"ש כששותה שני כוסות — אך העיקר הוא דבעינן פת בש"ק כדמשמע בזה"ק שלריך לסדר פתורא דמלכא בנהמא ובמזוני [כ"ה הלשון בזה"ק] ע"כ הי' מהראוי והנכון לנח ליטע תחלה חטה דהיא גמי אילן נקרא כידוע ממ"ד באדה"ר וק"ל ושוי"ל דנח הי' סבר דחטא אדה"ר הי' רק בגפן ורלה לתקן אכל האמת או"א דא"ח וזהו דפירש"י עשה עלמו חול דזה הי' כעושה הש"ק חול ח"ו כמ"ש בזה"ק ורש"י לישנא מעלי' נקט. במ"ש רש"י עשה עלמו חילין ודו"ק. **עייין** מש"ל בעינין-נטיעה כרס של נח מה הי' טעותו והנה איתא בתרגום יונתן דאשכח גופנא, דמושכי' נהרא, מן ג"ע, ונלבי' לכרמא ובי' ביומא אכילת ובשילה ענבין ועלריגין עכ"ל ו"ש מהו חטאו של נח דודאי ראה להקדימו

ע"ז בנו לעולה. דאין זה מדה כ"מ. והי' די בצקר או לאן כדרך שאמרה
 תורה צפ' ויקרא עולה מן הצקר א"ו שמא הללו שהרגתי לדיקים הי' בהם
 ולזה מדת הדין נותן נפש תחת נפש אף שהקב"ה אמר לי שצביל שההרתי אני לריך
 לעולה אולי אין רצוני ית' ללער אותי בזה שאדע צבירור שהרגתי לדיקים ועוד אולי
 הא' בהא הליא שבדחי הם שהי' לדיקים למה נקנסו עליהם שיהרגו ע"י אלא שכך
 עלה במחשבתו ית' וא"כ אם אני לא הרהרתי אחר מדותיו ית' לא הייתי נתחייב
 עליהם כלל שכך עלה במחשבה ואין להרהר-אבל כיון שאני הייתי מהרהר אחר
 מידותיו א"כ מכ"מ—אין אומרי' אללי שהמלכים עלו במחשבה ליהרג ואין אני חייב
 עליהם וזה שאמר לי הקב"ה כיון שההרת אחר מעשי עולה אתה לריך ר"ל אף
 על מה שהרגתי המלכים לפיכך אמר לי קך את צנך יחידך שה"ז חשוב כאלו
 נקרצתי בעלמתי-ע"ז השיב לו הקב"ה קולים צערת וצחמת לא רלה הקב"ה שא"א
 ישחט ח"ו את ינחק אבינו רק להעלותו לעולה ודי על הרהר כי בדעתו הי' לישחט
 מחשבה טובה הנה הוא תיקון שלם להרהר הלב והבן היטב :

במד' תנחומא סי' י"ח הנה לי גלוי וידוע לפני כל אשר עשית כו'
 וגנסת בעשרה נסיונות כו' מכאן ואילך אם אתה מצקש

להודיע, גבורתך בעולם" חגור חרבך על ירך גבור תן את המילה צין ירכיך והוא
 הודך והדרך עכ"ל המד' ולכאורה תמוה מאד שהקב"ה יאמר שיעשה מלוא גדולה
 כזו, צביל הנאת עלמו להודיע גבורתו של א"א בעולם-נלע"ד בדרך אפשר עפ"י
 המוצא בספ"ק צסס הבעש"ט ז"ל שהפליג הרבה בא' מתלמידיו שיהי' רב באיזה
 מקום והתלמיד לא רלה לקבל עליו הרבנות צסס אופן מרוב ענותנותו אז אמר
 הבש"ט ז"ל אם אני אומר לך שתהי' רב למה לא תניית לי הלא ידוע תדע שבאם לא
 הקבל עליך הרבנות משם האבד כל עוה"צ שלך (או אף מיתה צעוה"ז) ואעפ"י כ
 לא רלה לקבל-אז אמר הצעש"ט עתה ראיתי שיכולת לעמוד בהנסיון שכל מה
 שאמרתי לך הכל הי' לנסיון והבן כן כביכול לאחר שנסנסה א"א צי"ג כ"כ ולא
 רלה לשמוע להי"ר-אז כביכול צבצודו ובעלמו בא לנסותו ויאמר שיעשה צכדי
 להודיע גבורתו בעולם, ואם אף שישמע מהקב"ה שיעשה להודיע גדלו ורצ גבורתו
 עכ"ז יעשה המלוא רק לקיים מלות הש"י ולא יכוין להודיע כו' אף שיעבור בזה
 על ציווי הש"י ירלה לאבד עוה"צ שלו ולא ילא חוץ ממדתו ואנכי עפר ואפר
 א"כ זה יהי' הנסיון הגמור- כי למס"כ מעוה"ז אין זה רבותא כ"כ כיון שידועין
 שבאים לחיי הגלחי, אבל מס"כ אף מעוה"צ צבציל שנאת הקליפה וההצת הקדושה
 ואינו משגיח ע"ע כלל—זה ההנה שלימה מדרגה גדולה שאין למעלה המנה הש"י
 יזכנו לשוב לפניו באמת ואם שגיתי והוא רחום יכפר ביל"ו:

מד' תנחומא סי' ח"י מכאן ואילך אם אתה מצקש להודיע גבורתך בעולם
 תן את המילה צין ירכיך כצב-הקשיתי, היתכן שיכוין להודיע

גבורתו. ומשמע שכל עיקר המלו' אינו אלא צבציל שמצקש להודיע גבורתו אתמהה
 וכי זה ראשון א"א שאמר ואנכי עפר ואפר וצב כ' בזה וכעת נלע"ד דידוע
 דמדת אאע"ה הי' מדת חסד וכל עבודתו הי' צמדה זו הכנסת אורחים, ואת
 הנפש שפשה צחרן הכל חסד הוא, ואף שרדף אחר המלכים הי' צבציל לעשות
 חסד ללוט צן אחיו אבל עדיין יש פ"פ לצעל דין לומר שא"א אינו עובד את השם

ולזה חסרו חכמים רפואה צ"ק דלהקל מהיסורין הקשים כדי שיוכל להתצוק השבת בעלמו יש צו סגולה זו ועוד נוסף לזה כי צא התעוררת מלמעלה להרהר תשובה אשר זהו הרפואה העיקרת וא"כ אם משתמש ברפואות ודאי הוי כמזלזל צ"ק כאלו לא הי' צו השני הסגולות היקרות ודל:

וזהו י"ל כ' המד' מפני שהוא כמרפ"א. ולא זהו עיקר הרפוא' ובפרט צ"ק שיש צו רפואה טובה הימנה צלי שיעור. וזהו כמרפ"א צ"ק (שיש צו רפואה גמור והוא משתמש בדבר שהוא כמרפ"א) עז"א צא וראה שאין בעולם שאין לה רפואה וק' לכאו' הא לפי הפשיטות לא שמענו מהקודם דאין מכה בלא רפוא' רק שמענו שגם להעין יש רפואה ולא זולת. אבל לפי האמור אש"פ דכיון שצ"ק חסרו הרפואה והיא מטעם הנ"ל שיעקר הרפואה היא תשובה ומע"ט (ושבת עיקר התשובה) ממילא ידענו שאין מכה שאין לה רפואה שהכל חלוי בתשובה. וממילא מה הוא רפואתו של הילכה"ר תשובה. לפיכך הקצ"ה מקוה שמא יעשו תשובה ולא עשו כו' ונח הלדיק חישב בדעתו שבחמת אינו לדיק גמור אך מפני שאינו מן הרשעים וכנגד דורו נק' לדיק. עדיין הקצ"ה מקוה שיעשה תשובה שלימה אבל כ"ז שלא יעשה תשובה שלימה אינו ראוי ללאת ממסגר התיבה. וז"ש צרשות הקצ"ה נכנסתי ר"ל שמעיקר הדין עדיין לא זכיתי (לצבי לגמרי) רק שהקצ"ה מקוה שאעשה תשובה והלדיקים אינם מאמינים בעלמם עד יום האחרון. ואולי עפ"י י"ל מלת לאמר לא מן התיבה שבכ"ל המתין מלהתגלות עליו לאמר לו לא כו' עד שהקדים אמרתו של נח שאינו כדאי עדיין ללאת וזה עיקרו של התשובה שלאחר כל התשובה ועבודות יחזיק עלמו כאלו לא עשה כלום ממה שמחויב לעשות. וכיון שנח אמר כנ"ל אז נתגלה ענותנותו ולדקתו וגגלה עליו הקצ"ה וידבר כו' אל נח לאמר כו' ר"ל לאחר אמירתו של נח שאמר צרשות נכנסתי כו' כמש"ל והבן:

פרשת לך:

מדרש תנחומא סי' יוד א"ל הקצ"ה כיון שהרהרת אחרי מעשי עולה אתה לריך לפיכך ויאמר וגו' אר"י הי' בלבו הוגה לענה מרה אמר שמא הללו שהרגתי לדיקים הי' בהם א"ל הקצ"ה כו' קונים בערק כו' ע"כ ויל"ד מאי שכינות הך דר"י לשלפניו. נלע"ד בדרך אפשר. אחרי ששמע א"א מהקצ"ה שלא הי' לו להרהר. אלא אף שעזרו מהמלכים הוא מוצטח לעוה"ב וש"מ דשכר מלוה צהאי עלמא ליכא אלא לפין לעוה"ב. א"כ אפשר שגם המלאכי... שהרגתי אולי היו לדיקים ויש לדיקים שמגיע להם צעוה"ז כמעשה הרשעי' צעוה"ב. כדי שיהי' זכאים ציותר לעוה"ב. ועיו"ל שכיון ששמע מהקצ"ה שאין להרהר. אחר מדותיו של הקצ"ה א"כ אפשר שאף שהי' המלאכים לדיקים גמורים ג"כ אפשר כך עלה במחשבה לפני' ית' שיהרגו במלחמה כדרך שאחז"ל צר"ע. אבל קודם זה הי' סבור א"א שבדאי שנפלו תחתיו ודאי אויבי השם הם ואולי י"ל עוד שסבר א"א כ"ר ישמעאל העולה צאה על מ"ע ועל מל"ת וסבר שלא חטא כ"כ בהרהר עד שיהי' כדאי להביא ע"ז

מי ילדק לפני ממהקצ"ה והי' רולה לשחוט א"ע בכל רגע אולי עבר על כדנד קל
 א"כ עכשיו זה הי' שמחת ילחק כי זה טבעו ומחשבותיו ומלפה ע"ז תמיד אך א"א בעל
 הרחמן הוא הי' לריך לשבר טבעו ולהרחיק רחמנו' וזהו אינו חידוש גדול כ"כ אבל
 מה שהי' הולך ברלון ושמחה כילחק שלא הי' מרגיש בדבר שזה היה טבעו של ילחק
 זה חידוש גדול על א"א ולפיכך נק' הנסיון ע"ש אברהם אבינו והבן. זכות אבות
 עלינו יגן. ויילנו מאנחה ויגון (מלש"ק פ' וירא תרס"ד):

פ' חיי שרה

מד' תנחומא סי' ה' ואסף אברהם ויקח אשה ילמדנו רבינו כמה תפלות
 אדם מתפלל ביום, רש"ז"נ לפי שהיום משתנה ג"פ בכ"י
 לפיכך לריך האדם להתפלל ג"פ בכ"י בשחרית השמש במזרח כו', אברהם תיקן
 תפלת הבקר כו' ר"ע כשהי', מתפלל עם הלבור כו' ומה ראו לתקן ג' תפלות כדי
 שיהא אדם מוסף בתפלתו ולא בתפלה לבד, אלא אף בתורה יהא מוסף והולך
 ולא בתור' בלבד אלא אף בבנים כו' נלע"ד קיסור הדברים ע"ד פשוט דהי' קשה
 להמד' למה יתפלל אדם תפלת ח"י ג"פ ביום, שהרי אין מחדש בכפלו כלום, הי'
 די להתפלל פ"א ביום, ע"ז א' רש"ז"נ לפי שהיום משתנה ג"פ בכ"י וכ"ד יש לו שורש
 למעלה, וע"כ משום שבקר מחגבר חסד עליון שהוא מדת אברהם אבינו וזריחת
 השמש ג"כ אז בנחת ובחסד ובזהרים באמצע הרקיע שורשו [מסתמא] מגבורה
 מדת ילחק אבינו לכן השמש אז בתוקפו ובערב במערב, כנגד יעקב אבינו מדתו
 ת'ורת א'מת ולא איברא לילה אלא לגירסא והבן וכנגד זה הם התפלות ואף שאין
 אחנו ידיעה מהיחודים והתיקוני עולמות עליונים הנעשים ע"י תפלתינו העכ"פ מכח
 השמש אנו מצינים שהיחודים וכח המדות מתחלפי' ג"פ ביום עד שהשינוי ניכר
 בכל העולם כולו כנ"ל [אף שאין שעה דומה לשעה העברה כידוע מ"מ שינוי גדול,
 רק ג"פ והבן] והאריז"ל כ' דאין תיקון התפלה והכוונות ויחודים של היום שוות
 לשל מחר רק בכל יום לריך להיות מוסף והולך, ולזה לפעמים הלדיקי הדור עוסקי'
 בדביקות גדול כ"כ קודם התפלה עד שא"א להם להתפלל (לפעמים) עם הלבור
 וכפי ראות עיניהם רואים שתיקון העולמות יהי' כשיתפללו ביחודית בדביקות
 נפלא, לזה הביא המדרש מר"ע כשהי' מתפלל עם הלבור הי' מתפלל כדרכה,
 וכשהיה מתפלל בינו לבין עלמו אדם מניחו בזווית זו כו' שכתבו הסה"ק שזה קאי
 על גודל היחודים שעשה בכל העולמות והכריעות והשתחויות הן הן היחודים
 בעולמית העליונים, ואין אחנו יודע עד מה ומה זה שר"ע יתפלל ביחודות [ואמרו
 עליו על הגר"א שמימו לא התפלל ביחודות (רק פ"א או ש"פ)] וע"כ הוא מטעם
 הנז"ל והבן:

א"ב מדר"ע נשמע שפיר הטעם מה שראו לתקן ג' תפלות ביום כדי שיהא
 אדם מוסף בתפלתו כנ"ל ולא בתפלה לבד אלא אף בתורה יהא מוסף
 והולך ר"ל אף מי שלמד כל התור' כולה מ"מ יחזור עליה ולהעמיק כל חושיו בה
 ובדאי יחדש תמיד בכל יום חידושי דאורייתא ופילפולא טבא, ולא בתורה בלבד
 אלא אף בבנים [יל"פ במע"ט דעיקר תולדותיהם כו' כ"מ בבית אהרן] ולענ"ד בדרך
 הנ"ל

ברכה

פ' לד

מציון

צמדת הגבורה ג"כ ואף מה שהיפל עלמו ככצנן אש על קדושת שמו ית' זה אינו נסיון כ"כ דהעובד עכו"ם חייב מיתה א"כ יותר טוב לקבל שריפה עק"ש ולא שיחייב צתרי מיתות אצל צמלות מילה נראה שציקש הקצ"ה מאצרהס שאס ירלה ילווה עליו המלוה של מילה כמ"ט אס מבקש אתה כו' וא"כ הוא עצדות גדול שמרנונו העובד רולה צמס"נ להקדיש שמו ית' צרבים צלי הכרת לווי של הש"ית א"כ ודאי לגבורה גדולה יחשב ר"ל עובד הש"י צמדת הגבורה ופחד מהדר גאון הש"י והבן :

פ' וירא

בפסוק ואקחה כו' וסעדו לצבס פירש"י א"ר חמא לצבס אכ"כ אלא לצבס מגיד שאין ינה"ר שולט צמלאכים-ולכאורה קשה דהא ארע"ה סבר שהס ערציים כדפירש"י צפסוק הקודם ומה לו לאמר לאנשים השייך למלאכי השרת? ונלע"ד עפימ"ש צסה"ק וצפרט צלעטל קטן הנודע צס"ק ט"ו שלא יעשה, (ענינים גשמיים) יותר (מההכרח) להשפיע להחילוניה רק נפשו נהנית מהפנימיית המאכל והפסולת נדחית להג"ל וז"ש א"א שתאכלו כ"כ צקדושה שלא יהנה רק לצבס הטוור צמלאכים. ומה שפירש"י מגיד שאין כו' צמלאכים ג"כ י"ל שהכוונה על הלדיקים הנקראים מלאכים [שלוחי דרחמנא] ואדרבא הא קמ"ל הלדיקים שאינם גדולים צמדרגתם ממדרגת המלאכים ג"כ אין הילה"ר שולט בהם, וא"כ מדרגת הלדיקים הגבוהים מהמלאכים עין לא ראתה ד' יעשה למחכה לו אכי"ר :

בפסוק ואקחה פת לחם כו' ויאמרו כן תעשה כאשר דברת והוא מחוסר הצנה כמוצן שאין לשון זה כיאות מהאורח לצהע"צ ונלע"ד צפסיטות עפימ"ש רש"י ז"ל לקמן צפסוק (צ קפי' י"ט) ויאמר הנה נא אדוני סורו נא כו' ויאמר לא כי צרחיב גלין פירש"י וז"ל ולאצרהס אמרו כן תעשה. מבאן שמהרצין לקטן ואין מסרצין לגדול עכ"ל נראה מזה שענין האמירה להאורח קודם עשיית הדבר הי' ע"ד שאלה. דאל"כ למה יאמר לו מקודם? א"ו שמה לא יחפון צהעשייה של הצע"צ ולמה יטרח צחנם. וא"כ הוכרח המלאכים להשיב מענה לאצרהס צכדי שיעשה להם מה צצרלינו. וצחמת שיאמרו שנאכל לא הי' יכולין מציון צצחמת לא אכלו רק עשו עלמס כאוכלים ושיאמרו לא נאכל הלא אין מסרצין לגדול ולזה הולרכו צע"כ לאמר לו צלשון זה שהס לא יאמרו שקר. וגם לא יהי' סירוב לגדול וק"ל :

וירכו שניהם יחדיו פירש"י אצרהס שהי' יודע שהולך לשחוט את צנו הי' הולך צרלון ושמחה כיחחק שלא הי' מרגיש צדבר. וקשה לומר שיחחק לא הי' יודע וצפרט למה דאיתא שהי' יחחק מסוכח עם ישמעאל ואמר לו אתה מתפאר צאצר א'. ואני אס הש"י יויה הנני לשחוט אותי וכעת שהולך אציו עמו להעלות עולה ודאי הי' יכול להבין ולידע להיכן הוא הולך אך נודע צצחי' אצרהס אציו צעל מדה"ר והחסד לגמול רק טוב וענין העקידה הי' נגד טבעו מקלה אל הקלה ולזה עיקר הגסיון נק' על שס אצרהס אציו ולא על יחחק כי ליחחק אין חידוש כ"כ כי כן הי' טבעו צמה"ד ופחד ויראה וזה הי' כל מחשבותיו תמיד שעפ"י הדין הגמור

בתר ילחק לר' לנכח אשתו וכו' ויעתר לו ד' פרש"י לנכח זה עומד בזוית זו כו' ויעתר לו לו ולא לה שאין דומה הפלת לז"ל והפלת כ"י עכ"ל הנה הקשיה איך נראה במעשה שהשי"ת האזין תפלתו ולא לתה הלא שניהם התפללו שיהי' להם בנים ונתן להם הש"י בני' והאיך נרא' גשה שזכות תפלתו פעל זאת ולא תפלתה [ומלאתי קושי' זו צ"ל אורח [ס] ועוד קשה דלמה לא יועיל תפלתה דבשלומא חס היתה עקרה מעיקרא לריך לשנות עלי' שינוי מ"צ הוי א"ש דלריך לזה זכות גדול היינו לז"ל רבקה שלא נעלר ממנה פרי צטן אלא שלא יתקיים ברבת אחיה ואמה היי' לחלפי רצבה וגו' וכיון שעבר כמה שנים שלא ילדה ועתה הולרבה ולה ועי"ד ששמע ד' תפלתה תלה, תו הי' חשש הכ"ל, ולמה לא נתקבל לת' ועוד הקשו המפרשים דמלינו בגמ' דבאמת תפלת בני לא טובים צחת יותר גבי ר"ה שאמר כ"ד רננות ולא נענה ור"ע נענה ולא מפני גדול עי"ש וכלע"ד לתרן כ"ז עפ"מ"ש צ"ל מעגלי צדק לפרש הרש"י זה ד בזוית זו פ"י דלשון לנכח משמע להיפך כעין התנגדות דילחק התפלל רק עניני רוחניים והיא התפללה לעניני עוה"ז ולכן פרש"י בזוית זה דהרולה כים ידרים ולכן הוא התפלל בזוית דרום והיא התפללה בזוית שכנגדה נו ללפון ולכן אמרה למה זה אנכי התפללתי כי חשבה שהתנגדו' בתפלה הרלינה עכ"ל המעג"ל ואפרש דבריו שילחק התפלל על עניני רוחניים או"א מישראל יהי' לו חלק לעוה"ב ואף הפחות שבפחותים, ולעוה"ז לא לו שום נטייה כלל כי הי' לז"ל, משא"כ אף שהיתה רבקה לדקת מ"מ היתה ד לכן היא התפללה שכאו"א יהי' לו עוה"ז עשירה וכל טוב, ובאמת לאו אדם זוכה לשתי שולחנות לכן ויעתר לו. ולא לה דכן פעל בתפלתו שלא ממנו נדח והכל מתוקן לסעודה וכל ישראל יש להם חלק לעוה"ב אבל תה לא הועיל וזה שפרש"י למה לו ולא לה שאינו דומה תפלת כו' דזה באופן אחר רק על רוחניות וזה ניתן לו ועוה"ז לא ניתן כי להזכים לכך,

וא"ש, דלז"ל אין לו נטי' לעוה"ז משא"כ ולזכ"ר יש נטי' לעוה"ז וק"ל: ה פסוק כ"ו] **בפירש"י** בן שישים שנה וז"ל יו"ד שנה משנשאה עד שנעשית בת י"ג כו' ויו"ד שנה אחרים כו' כיון שלא נתעברה ידע שהיא עקרה ופלל עליה ושפחה לא רלה לישא כו' עכ"ל עיי"ש חשכ' דלא נילק מהכא דאם זין יו"ד שנים אז לריך להתפלל ולא ליקח אשה לכן פירש"י ושפחה כו' אורה למה לרש"י ת"י זה הא ת"י בגמ' דילחק עקר הי' וידע שמחמת ו הוא. ממילא לריך הי' לתפלה. ונ"ל דרש"י ז"ל צא לפרש אליבא דכ"ע. דולא דגמ' אינו אלא לדין דקיי"מ"ל האיש מלווה על פו"ר אבל לא האשה וות פ"ו מ"ו ועתוי"ט טס] משא"כ לר' יוחנן בן ברוקה שאומר על שניהם אומר ויברך כו' ויאמר להם אלקי' פרו ורבו. [טס] לשיטתו תירולא דגמ' א דאף דידע שהוא הגורם הי' לריך לגרשה כיון שהיא (רבקה) מלווה על ד—וע"כ ל"ל כתירולא דרש"י ז"ל דלא רלה בשפחה ומכיון דלריכין לכך, אינו מוכרח י ידע שהי' עקר ואי משום דהתפלל לא התפלל אלא משום דלא רלה בשפחה, משום דהמתין כ' שנים לזה מפרש רש"י החשבון והבן וא"ש. לכו"ע ולענ"ד נכון:

ל' דהמדרש מלמד אותנו דאף כשהרג אדם את יצרו ומקיים מצוות עונה האמורה
 תור' רק למצות פ"ו מ"מ לא יעמוד האדם על עמדו רק יהי' מוסיף והולך ר"ל
 וכל פעם יראה שיהי' בתוספות קדושה וטהרה ממה שהי' מקודם כי חולי עדיין
 לא הי' הכל כרצונו הטוב הן ע"י עלמו הן ע"י חצירו שניהם לריכים להיות מחשבתם
 רלוים ע"כ לריך בכ"פ תוספות זהירות שיהי' בלתי לד' לבדן, וא"כ הי' ה"א לומר
 שציון שהיה לו כבר אשה וקיים ג"כ מ' פ"ו ממנה הנה הוא כבר הורגל
 לעשות מעשהו בקדושה וצטהרה יתירה ואשהו השני' אשר יקח הנה היא מתחלת
 בדבר ועדיין לא יהי' מחשבתה זכה וללולה כמוהו. ואינו מן הראוי להוסיף אשה,
 דבזה הוי ח"ו כירידה [דידוע דהמחשבות של האשה צאין על האיש] לזה אמר המדרש
 אפ"ה אם נשא אשה ומתה ישא אחרת ויעמיד ממנה בנים ויחנכנה להיות מחשבתה
 ג"כ רלוי' והבא לטהר מסייעין רק שיראה שהוא יהי' מאד מאד קטיר בקטירה
 דיראת ד'. ולזה הביא המד' תדע לך שהרי א"א שמתה אשתו לא ישב לו אלא לקח
 אשה, הידוע' אעפ"י שלא הייתה כ"כ לרקת כמו שרה מ"מ ברוב קדושתו של א"א
 קשרה ג"כ בקשר אמיץ ביראת הש"י עד שקראה בפסוק קטורה כפירש"י. וזהו ויוסף
 אברהם ויקח אשה. והי' לריך להתחיל מחדש עמה. אבל אללו הי' בהתגברות הקדושה
 עד שהפעיל גם כה היראה לו ית' (אפי' בהצט' בעלמא) וע"י היראה
 האמיתית נופלי' כל פועלי כו' ומ"ז ולא יעלו והאזהרה הוא אהבת המלוא כמלות
 תפלין ואהבת הש"י יה"ר שיזכינו להאמת :

כ"ד כ"ב ויקח האיש נוס זהב כו' ושני למידים על ידי' וגו' ולהלן הוא אומר
 ואשים הנזם על אפה נלע"ד דבאמת ענין נתינה זו הי' לסימן
 אם יהי' כמדתה כמ"ש צמטגלי לרק והי' די בהלמיד' על ידי' וא"ל
 להשים הנזם על אפה צפרט שעי"ז יסתכל בפניה ולזה בודאי הוא בעלמו לא
 שם הנזם באפה—אבל ללצן הרשע שלא יתפסהו בדבריו שינה. כך נלע"ד בדרך

אפשר :

כ"ד ל"ח אורי לא תלך האשה פרש"י אל אברהם בני צרוך ואתה ארור ואין ארור
 מדבק בצרוך. וקשה דלפי הענין הי' ל"ל ואין צרוך מדבק בארור ונלע"ד
 דבא לרמוז דבאמת הצרוך מתדבק. לפעמים בארור ע"ד שגודע שהלדיקים
 לריכים להעלות אפי' דברים הפחותים והארורי' והגשמים להוליא מהם נ"ק
 אבל כשעוסק בעניני קדושה וצרכה לריך להיות שאין ארור מדבק בצרוך שלא
 יהי' שום פניות שלא יתדבק ח"ו הרע בטוב. וגודע מהאריה"ק שקודם שעולה
 נק"ש מלמטה יורד אור לקראתה מלמעלה וד"ל :

באופן

אחר י"ל דזה מלינו הלדיקים הצרוכים מדברים קלת עם רשעים הארורים
 כדי להחזור אותם למוטב משא"כ הרשעים אינם רולים אף לקרב

להלדיקים שהלדיקי' יתקנו אותם כגודע :

ותשא

רצקה את עיני' ותרא את יחק ותפל מעל הגמל פרש"י השמיטה
 עלמה י"ל ע"ד דאי' בגמ' המעשה ברב יהודא תלמיד דשמואל דקאי
 על הגג דבי כנישת' וא"ל שמואל שינא אחוז כו' משום בעתיתא עשאוה כבולשת
 כמ"כ כאן י"ל ע"ד אל תאמין בעלמך כו' הלדקת רצקה הפילה את עלמה ולא תבא
 ח"ו להרהר. במרדפה ופחדה על הנפילה וד' יכפר :

ל' כ"ב
 תפי
 צמנו
 לחיי
 דהל
 אצל
 את
 לתנ
 תפי
 משו
 שזה
 עומ
 על
 להר
 דהיי
 גרם
 שכל
 הי'
 ל' כ"ב
 כל
 ידח
 תפל
 הי'
 [כ"ב]
 והר
 המר
 ולכל
 עלמ
 דתי
 [יבנ
 הוא
 לית
 פו"
 דהו
 ואי

עם ילחק הם עכבו השפע שהי' יורד עם הבארות כמ"ל עד אשר הלכו מאתו אז ביום ההוא כו' ויגידו לו על אודות הבאר אשר חפרו כי זה הי' לפלא בעיניהם שלא יהי' הגמר ביום א' והבן ילחק אבינו שזה הי' ע"י התחברו עם אבימלך אף שהולך לכך והי' עבודה גדולה ועליונה בזה כמ"ס הקדושת לוי על ויעש להם משחה ע"ש עכ"ז לפי שעה נמנע השפע להבאר ולזה קרא שמה שצעה כפרש"י ע"ש הצרית שהצרית גרם שהי' השתנות צבאר זה למען ידעו בני לדורותם כי ההתחברות עם הרשעים לא טוב ומונע ח"ו השפע אף כי מוכרחים לחבר עמהם מכ"ס כשאין מוכרחים צודאי אין להתחבר עמהם רק בלדיקים עובדי הש"י באמת ועי"ז ישפע לנו שפע רב בצני חיי ומוזני אכי"ר: **ואורי** ירמוז בשם זה שצוה הבאר נמשך לו השפע מכל השבע"ה מדות הקדושי' והבן והמלבי"ם כ' שזה הבאר הי' באר השביעי וזוה נשלים השבעה בארות אף כי הראשונים לא נשתמש בהם עוד לכן בא השפע מכל השבעה בארות לבאר זה וזו הי' כלל כל שבעה ונק' העיר באר שבע והבן:

וישבת כו' עד אשר תשוב חמת ה.חך, עד שוב אף אחיך ממך, קשה כפל הלשון ושינוי הלשון „חימה ואף" — ונלע"ד דלכא' קשה האף אמרה ושלחתי ולקחתך משם הלא יחוש יעקב שזה השליח הוא מעשו הרשע שיבא במרמה בשם רבקה כדי שיבא ויהרגנו ח"ו לכן אמרה מקודם אשר תשוב חמת אחיך ר"ל החימה מעשו והאף תדע זאת לז"א עד שוב אף אחיך ממך ר"ל האף שלך כמ"ס כמים הפנים אל הפנים, וזוה א"ש השינוי לשון דאלל הרשעי' נזינו עפ"י רוב לשון חומה כמ"ס באחסורוש וחמתו בוערה זו ובהמן וימלא העין חימה, ועוד ועוד, ובלדיקים מלינו לשון אף כמ"ס ויחר אף משה, גם בעקב מלינו ויחר אף יעקב ברחל וי"ל החילוק ש„אף" אינו אלא מצחוק כי ללדיקים אינו מהראוי להיות להם כעם מצפנים רק מצחוק וכך יפה להם וחימה זה בוער מצפנים כמ"ס וחמתו בוערה זו, וזה שייך אלל הרשעים וא"כ כשיראה יעקב ששב האף בעשו, מעלמו יבין יעקב שכעת שכח עשו אחיו אשר עשה לו יעקב ויוכל לבוא לאבותיו, עכ"ז אמרה רבקה לשלוח ג"כ שליח כי אולי ישכח מהלדיק יעקב האף אף כי לא נשכח החימה מעשו ולזה יגיד השליח וצבוא השליח ויעקב יזכר א"ע מעשו אחיו ולא יהי' לו אז שום כעס עליו צוה יבא ברינה והבן ועי' מה שכתבתי לקמן בפ' וישלח, בפסוק ותמת דבור' מינקת רבקה:

וימלאו ימיה, פרש"י אבל בהמר כתיב ויהי צעת לדתה שלא מלאו ימיה כי לז' חדשים ילדתם „והנה תומים" חסר [א] ובהמר תאומים מלא לפי שגניהם לדיקים אבל כאן א' לדיק וא' רשע עכ"ל רש"י ז"ל לכא' קשה בשלומא הרמוז צתי' תומס קמ"ל דתקף כשגלדו נפרדו זה לרשעו וזה לתומו ולכן תומס חסר אבל בזה שילדה לט' מה צעי בזה ונלע"ד בדרך הלל עפימ"ס צס' מעגלי לדיק על הרש"י ושפחה לא רלה לישא ויטרוללו הבינה רבקה מסתמא הרשע שצמעה עושה לה היסורים. כאלה וחששה שהרשע יהי' ממנה, ואח"כ ישא אחרת שתלד לדיק [כמו שהי' צשפה] והיינו דאמרה למה זה אנכי אלד הרשע מוטב הי' שאשה אחרת כגון שפחה תלד הרשע רק אם

ברכה פרשת תולדות מציון

וישב ילחק ויחפר ערש"י ולפי פשוטו הוא תמוה והמלבי"ם כ' והבארות
הזכרות פה הן אותן שחפר אברהם בגחל גרר וסתמו תיכף אחר
מות אברהם וחלה הבארות חפר ילחק עתה עכ"ל זקי' ולענ"ד נ' להפסיר זה
הפי' עם פרש"י ולגרום ברש"י [כמ"ש הש"ח ז' נ"י] ופולשתיס סתמוס קודם
שנסע ולא מקודם או וקודם אלא קודם וקאי על הפולשתיס קודם
שנסע ילחק מגרר ר"ל לגחל גרר הלכו הם לשם וסתמוס דאין טעם למ"ש
המלבי"ם שתכף אחר מות אברהם סתמו לזה פרש"י שעתה קודם שנסע ילחק
הבינו שבדאי ילך ילחק בדרך אציו ובפרט שיש שם באר הלכו הם מקודם
וסתמוס. וכשבא ילחק לשם חזר וחפרן. וא"ל לדחוק שאין מוקדם כו' רק דרש"י
בא לתרן דמה וישב ויחפר כאן דלא מלינו בכ' שסתמו מקו' לכן פי' שסתמו
מקו' אלא שהפסוק מקלר וא"ש—עוד כ' שם דבבארות האלה הי' גם ענין
נעלם, ובהורידם השפע הרוחניות מנהר היואל מעדן אל נחלי עדנים חפרו
בארות למטה ויקראו להם שמות מורים על דברים עליונים שנעשו בעולם
העליון וכמ"ש הרמב"ן עכ"ל ולריך להבין ג"כ למה קרא שמות להבארות
שהניח להם כגון "עשק" שטנה דאלו ודאי אין מורים לדברי' עליונים ונלע"ד
עפימ"ש עוד המלבי"ם דעל באר עשק לכ"א הי' לו טענה לפי דעתו ע"ש
משא"כ בבאר שטנה לא הי' בזה טענות רק שעמדו לשטן להם בלא שום טענה
וע"כ קרא שמה שטנה עכ"ל והשתא י"ל די"א ע"ה רלה למנוע מהם השפע שהי'
ראוי להיות נמשך עי"ז הבאר לכן בהראשונה קראה עש"ק ע"ש שיש לשניהם
טענות לכן יהי' הבאר כמקודם בלי המשכת שפע משא"כ לשני' קראה שטנה
שאדרבא עוד יזיק להם ויהי' להם לשטן ושטנה מכנ"מ—ולכן באו אח"כ ובקשו
מילחק אם תעשה עמנו רעה כי הם סברו שבדאי הניח להם הבארות כמו
שהי' ראויים להיות בשפע רב לילחק ושמו מהם והנה מי מאוררים בפיהם
לכן אמרו כאשר לא נגענו"ך ר"ל דאף שלקחנו ממך כל הבארות עד כי
הרחקת אף לרחובות הכל הי' כונתנו לטובותינו ולא לרעתך כי אתה בכ"מ
בואך לא יחפר השפע והבן היטב:

ויקרי ציוס ההוא כו' ויגידו לו על אודות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מלינו
מיס ולריך להבין מאי ענין זה לענין שלמעלה שלריך להגיד שהי' ציוס
ההוא אף כי קרא אותה שבעה ע"ש הצרית כפרש"י מ"מ אין זה מספיק על
ההודע' ציוס ההוא ועוד דזה גופא קשה דלמ"ל הזכרון ואם לזכר הצרית למה
לא עשה הזכר בהיותם עמו כמו גבי יעקב ולבן הי' הגלעד ואפשר שהי' ואין
הפסוק מאריך העכ"פ כיון שהלכו למ"ל הזכרון ונלע"ד עפימ"ש המלבי"ם וז"ל
מלמעלה אמר ויכרו עבדי ילחק באר שהוא התחלה הכריה וציוס שלאחריו
הגידו שנגמר הכריה כו' שעז"א אשר חפרו הגמר ושאלאו מיס שהם מי מעין
עכ"ל ולדדי קשה למה בארות הראשונות לא כתי' רק ויחפרו ולא לשון כריה
אפי' פ"א, ואשמע מזה דע"כ תמיד הי' הכריה והחפירה ציוס א' ולכן נק'
ז' חפירה שהוא הגמר כנ"ל וכאן נחלק הכרי' ליוס צפ"ע והחפירה ליוס
צפ"ע ולריך טעם לדבר ונלע"ד דהנה נודע מסה"ק ובפרט מנו"מ כי הרשעים
שבדוב הם מעבדים ההשפעות וכאן שנתחבר אבימלך עם אחיזת מרעהו הרשעים

דר"ל לעשות בקדושה רבה כ"כ שיהי' אהוב לי וכן עשתה רבקה עי"ש והנה
 אי' בגמ' אפי"ג דאילו לא חיי מולי' חיי וי"ל שהרגיש עשו בדבר כי זה לא
 יהי' למנוחה לעשו כמוזן ע"כ התייען לבוא בחכמה ויבלבל את יעקב בעת
 החלבונית הגדול בתחלת המאה וסבר שכיון שיתבלבל המלוא בתחלתה שוב לא
 יהא ח"ו עולה יפה גם אם ירצה להחיל למחר לכן בא עיף מן השדה בטענו
 כי הוא מסוכן למוט כדי שלא ידמו באשר שהוא טרוד במלות אביו כי פקוח
 נפש דומה הכל, אבל כבר נאמר בתהילים באר כרה כו' ויפול כו' וההחכם
 יעקב אביו עליו ולקח ממנו הזכורה וזו עבודה יש בה גם הזכרות וידע
 שפי"ז ע"כ יתקרב לב אביו אליו שיברכנו כי הזכרות מגיע להזכרה, ואף
 שתקף באמר' רבקה לא רצה ללכת כי הי' מלפני שממילא יתודע הדבר
 לילחק כי הוא הזכור ואליו מגיע הזכרות אבל רבקה הבי' יותר שהזכור ל"ל
 שלא לדעת כמ"ס הרמב"ן ז"ל [ועי' בקדושת לוי שהאריך בטעמו של דבר]
 וא"ש והבן:

פרשת ויצא

ויאהב גם את רחל מלאה, ע"פ פי' הפסוק עבדו את ה' בשמחה, תחת
 אשר לא עבדת את ה' אל' בשמחה זה כלל גדול כי השמחה מורה
 שאהב את הדבר הרבה, וזה מדרגה יותר מזכיה, כי הזכיה פותחת השער
 כמו שאחז"ל שערי דמעות לא ננעלו, אך השמחה משבר המחילה והגודא, וידוע
 מאחז"ל עיני לאה רכות שבכתה לפני השי"ת שלא תפול בגורל עשו, וזהו
 ויאהב גם את רחל מלאה [לקיטת רמ"ל] ונלע"ד להוסיף נוסף די"ל המ"ס
 מלאה דמדרגת אהבה נמשך מיראה כידוע וזהו צחי' אהבה מתוך יראה, ותי'
 גם לרבות נמי יראה מתוך אהבה ודו"ק:

במדרש תנחומא פי' י"א סי' ה' וירא ה' כי שנואה לאה, ד"א
 כי הוא ידע מתי שוא, מדבר בלאה, כשבקש
 הקב"ה ליתן לה בנים אמרו מ"ה לפני הקב"ה לזו את נותן בנים,
 שע"י זמרי בן בנה יפלו כ"ד אלה, א"ל הקב"ה עבשיו זו צדקת בו'
 והקשה בעין יוסף דלא אמר המד' ד"א וירא ה' כי שנואה לאה ר"ל שהיתה
 שנואה בעיני המלאכים עי"ש ונלע"ד דבאמת השני פירושים עולים בקנה א' דלכאורה
 לפי פי' השני מאי וירא ה' כי שנואה דמשמע דבא ליתן טעם על ויפתח
 רחמיה, ואין זה טעם אלא אפי"כ—אבל האמת שהקב"ה ראה מה ששנואים
 מעשי עשו, שופך דמים שנואים אלל לאה, זה מכדיע הכף למה שעמיד בן
 זנה כו' כי זה לעומת זה—אלא דשינה הכ' ואינו אומר שנואה ללמד שהיתה
 שנואה אלל מ"ה אפי"כ מה שהיתה שנואה מעשי עשו הגין בעדה, ויפתח ה'
 את רחמה וזוה א"ש:

ישם סי' ח' ר"ה בשם ר' יוסי אומר אפי"י ששנינו היתה אשתו מעוברת
 ואמר יב"ד שתלד אשת זכר, ה"ז תפלת שוא: אינו כן אלא אפי' עד
 שעה שחשב על המשבר יתפלל שתלד זכר לפי שאין קשה לפני הקב"ה לעשות
 הקיצות זכרים, ואת הזכרים נקיבות:

תוכה שגם הלדיק יהי ממנה תמחול על לערה וזה מה יהי בסופה עי"ש, העכ"פ מלינו למידן שהרשע עושה לער עיבור ולא כן הלדיק מצטן אדרבה שכמו לזה עושה לער יותר מהראוי כן הלדיק מצטן מקל הלער מהראוי לזינוני עפ"י דרך הטבע והנה מלינו שמשנה רבע"ה הי' נולד לז' חדשים ועוד כמה לדיקים כגון זרח ופרץ ועוד ועוד, וי"ל שזה כדי להקל לער עיבור של אמם, משא"כ שאר העוזרים נולדי' לט' ובזה נבון מ"ד בגמ' יולדת לז' יולדת למקוטעין יולדת לט' אין יולדת למקוטעין ולכאוי' היא נגד הסבר' והכל כטעם הג"ל שהבן ז' מכיון להקל לערה ביותר — וזה י"ל שמרמוז הפסוק שכאן הי' מסתבר שיעקב יהי' נולד לז' אבל משום מאי דאסיק קרא קאמר תומס ר"ל שא' הי' רשע בזה מתורן מה שנתמלאו ימי' וילדה לט"ח כי עשו הי' הראשון ללאת ולא רנה ללאת כדי להרבות לער עיבור אמו ולולי כן הי' יעקב הלדיק מקיל בלער עיבור שלה והי' יולא לז"ח [ובפרט דא' בסה"ק שיעקב ומשה ביהדי הדדי שייכי] וא"ש והבן:

רש"י כ"ח פסוק כו' יעקב נולד מטיפה ראשונה, ל"ל דהא קליפה קודם לפרי כמו באלע"ה וצודאי יש טעמים בדבר עפ"י סוד, ונלע"ד פשוט ע"ד המעג"ל שכ' שלא הי' נבואה ליחזק, מרשעת עשו כדי להגדיל רשעתו של עשו ולהגדיל לדקת יע"א כן י"ל בזה שלא יאמר עשו כי הי' מוכרח לרשע מפני שהוא הקליפה ועמו ילא הזוהמא לזה הי' יעקב נולד מטיפה ראשונה להגדיל רשעת הרשע ולדקת הלדיק וצחמת כ' במעג"ל אלו הי' עשו עובר ה' הי' לדיק גדול מיעקב ועי"ש והבן:

עו"ר ע"ד שכ' הזרע קודש שמדה"ר יוכל ללמד זכות עלינו הלח עשו הי' עם יעקב בצטן א' ועכ"ז אינו עובר אותך ית' אלא יעקב וגם בזה יאמר כן שאף כי יעקב הי' טיפה ראשונה אפ"ה יעקב התקדש א"ע והי' הפרי ועשו המשך ע"ע הקליפה ואם שגיתי ד' הטוב יכפר בעדי:

ענין החרדה גדולה נלע"ד ש"ל שהי' מחשש נבלה שבתחלה לא עלתה על דעתו שהי' יעקב וכמ"ס באזהרה"ה עד שהציון ואמר גם ברוך יהי' ואולי שההצוננת הי' ע"י שלא יאונה ללדיק וגו' וכמ"ס התוס' בחולין שזהו במאכלים אסורים שזה גנאי יותר ללדיק והבן, היין שהביא יעקב י"ל שהי' להארבע כוכות כי פסח הי' כפירש"י ז"ל: קול קול יעקב י"ל שכיון על שהשמיע ש"ס שאינו שכיח רק ביעקב:

כ"ח כ"ט **ויקרא** יעקב כויד ויבא עשו מן השדה והוא עיף לכאורה קשה לי מה היום מיומים שכבר הי' איש שדה כמ"ס בפסוק כ"ז, ודאי שבכל יום הי' בא עיף ולא בא ליעקב והיום בא לאכול אכל יעקב, ונלע"ד ע"ד הללה קלת עפמ"ס האזהרה"ק על ויזד יעקב אולי כי ללד שראה שהועילה לגימתו של עשו ליחזק לקח גם הוא דרך לבשל תבשילין לקרב לב אביו אליו כעשו עכ"ל, והנה אי' בחו"ה אין חסידות כבתחלה וכ' בס' גו"א פ' וירא וז"ל והנה מדרך בג"א כשיעלה על מחשבתם לעשות איזה מלוא אזי תחלת המחשבה הוא בחשק גדול כ"א לפי מדרגתו עי"ש מ"ס בהעקדה והנה כמו כן הי' ודאי ביעקב כשהתחיל המלוא חדשה כזה ביתר שאת ובפרט למה דאי' בס' מעג"ל על "כאשר אהבתי" דר"ל

להודות לו בזכותו בא הברכה רק טען בגללך ע"ד נתגלגלו הדברים שנסתבז סיבות ע"י ועפ"ימ"ש רש"י ז"ל בפסוק, זה כשצאת לכאן לא הי' לי בניס כו' ועכשיו הי' לי בניס שנאמר וישמע את דברי בני לבן, (ובמה שאבאר יתבארו ג"כ כו' דברי רש"י היטב) וע"י צ"ח למה שלח לרחל דהיא בת יורשת וא"כ י"ל דטען לבן דהברכה הי' בשביל הבנים ע"ד ראי' בגמ' ומה"ק כשנולד לאדם בן נולד עמו שער חדש של פרנסה רק שאתה יעקב היית הסיבה ואף גם זה אפשר שלא בזכותך רק אדרבא כדי שלא תירש ירושה ממני כי במקום שאין בן הבנות יורשת, בשביל שהינך כדאי לו' והי' לי בניס שהם ירשו אותי וא"כ לא בזכותך הברכה רק בגללך ר"ל ע"י נתגלגלו הדברים ע"ז השיב יעקב שאינו בן רק ויברך ה' אותך לרגלי שהייתי הולך תמיד בדרך הטוב וזה ג"כ ששמע יעקב מבני לבן, לקח יעקב את כל אשר לאזינו כי הם טענו כי הברכה בא בשבילם לאביהם כמ"ל והבן והקדים יעקב ראי' לדבריו כי לרגלי בא הברכה, דאין לומר כמ"ש לבן דמה שזכה לבנים הי' כדי שלא ירש יעקב ירושה ממנו כי מעט אשר הי' לך לפני, ומה היא הירושה שהייתי יכול לירוש ממך וכפל הלשון אשר הי' מקנך אחי כי מעט כו' ע"ד הנ"ל דאינך יכול לטעון דקודם ביאתי הי' לך מקנה רב, רק כשצאתי מתו ולא נשאר לך רק כדי חיוני כדי שלא יגיע להלקי וא"כ אם הייתי מתרחק מציתך היית חוזר לעשירך ולזה ניתן לך בני' ועכשיו יוכל להיות לך עשירות ולא יגיע לי ממנו זה אינו דזה שהי' מקנך אחי אינך יכול להכחיש, כ"כ אתה ידעת האמת כי מעט אשר הי' לך לפני, קודם ביאתי ואדרבא אחר צואי ויפרוץ לרוב ואם כדברך הנ"ל לא הי' לריך בשביל שלא איירש הירושה להיות לך בניס, או שיהיו לך מקודם וזה ראי' כי ויברך ה' אותך לרגלי בזכותי ע"י"ל לרגלי צמדתי מדת אמת שיש לו רגלים ר"ל צמדת אמת אני נוהג וא"כ עבדתך ג"כ כך כדי שיגיע לי שכרי עפ"י האמת, והיינו עבודתי אשר עבדתך כפל הלשון ר"ל עבודתי עבודה הי' ובטחון להשי"ת לרפתי אל אשר עבדתך בפועל ממש וכן הוא דרך האמת הממולע לעשות עסק מעט בפועל ולצטות בהשי"ת ולדע כי כל מה שמלליה הכל מהשי"ת וכ"ז רימוזו לו בתי' לרגלי שהוא האמת שיש לו רגלים והבן היטב :

נשמע מלעיל ותאמר לאה בגד, ותקרא את שמו גד, ופרש"י ז"ל בא מזל טוב כו' ד"א כו' כמו צגדת בי כשצאת אל שפחתי כאיש שבגד באשת נעורים עכ"ל ולכאורה קשה מאי בגד יעקב אע"ה הלא היא בעלמה נתנה לו ועוד קשה דלמה לא קראה אותי בגד וע"י צמעג"ל ודל"ב, ונלע"ד דהשני פשטים הנ"ל חדא נינהו דהכי אמרה אם יעקב אע"ה שהי' לו בניס ובא אל שפחתי אין זה ח"ו שבגד בי רק אדרבא כוונתו הי' לשמים כדי שאבגה ע"י"ו והכנים בהמעשה זאת האלף אלופי ש"ע ונעשה ע"י"ו בא גד ובא מזל טוב ע"כ קראה שמו גד דבאמת לא בגד בה ולזה לא קראה שמו אפי' בא גד כדי שלא ישחמע בגד ויהי' ח"ו ציון ליעא"ה וכדמלינו בעמון (ולא כמוצא) ותזה ראי' הי' למה שכונתו של יעא"ה הי' לשם שמים לזה הביא רש"י מ"א שמואל מהול, זה מורה שיהי' לדיק ודאי הי' הורתו בקרושה. וזה ג"כ רמזה וקרא שמ

וזהנה זה פלא שהמד' יחלוק על סתם מתני' ולומר שאינו כן ועוד שהול"ל ואני אומר (כמו שמלינו שכך דרך החולקים על הקודמים) ועו"ק דמי לא ידעין דהקב"ה כל יכל ברות קלילא ואין טרחא לפניו ית' אפ"ה אין אדם רשאי לבקש מהסי"ת שיעשה לו מעשי ניסים, כדמלינו בריוז"ח ששלחו לו אלמלא ריב"ח את כו' ונלע"ד לישב' עפימ"ד במ' החיים מאחי המהר"ל על מחז"ל חוי מי שבניו נקיבות וקשה ולך אל האומן אשר ילרה? לכך נראה כו' שכולל זכרים ונקיבות ושניהם אם עושים כמעשה הזכרים מחוייבים במלות אשרי לו לאב, שאפי' הנקיבות חשובים כזכרים ע"ש (בחיים טובים פ"א) כן י"ל כוונת המד' דאעפ"י שהי' ראוי מלד טבעם והכנות אביו ואמו שהולד יהי' בבחי' נקיבה מ"מ ע"י תפלות ותחנונים לפני בעל הרחמים יתהפך הולד שיהי' נולד במזג טוב שיהי' בבחי' זכר וה"פ אעפ"י ששנינו כו' אינו כן ר"ל שאינו כן לעולם דלפעמים אפשר שיתהפך כנ"ל [אולי תי' כן בכאן מלשון צמים ור"ל שאין זה כלל שיש לסמוך עליו תמיד] אעפ"י שהמד' מסיים וכן אתה מולא בלחה והתם הי' ההתהפכות בגופין ממש נ"ל המד' מביא ראוי בדרך ק"ו אם כשהי' השעה לריכה לכך הי' בפועל ממש ק"ו להנול"ל ע"י תפלה שהשעה לריכה לזה תמיד והבן:

למ"ד כ"ג פרי"י "חרפתי" ואגדה כל זמן שאין לאשה בן אין לה במי לתלות סרחונה משיש לה בן תולה בו, מי שבר כלי זה בנך מי אכל תאנים אלו בנך עכ"ל, ל"ב דאי כפשוטו קשה שזה ירמו התורה הקדושה ונלע"ד עפ"י הגמ' נשים צמה הם זוכות כו' ר"ל צמה שמנקין ומטהרין ילדיהן מלואתם ומדריכות אותם בדרך הטוב דהא מליאה אלליהם תמי' משא"כ האב, וע"כ אף שיש לה סרחון מעבירות שאדם דש בעקביו נמחלים לה מדה כ"מ כשם שהיא רוחלת ומנקה ומטהר בניה מלואתם כן הקב"ה מטהר אותה מעונותיה (שהם עפ"י רוב צסוגג בלי דעת) שהיא אינ' יודעת עפ"י רוב דרכי התשובה משא"כ האיש שצריך לילך אלל הבקי וילמדנו וזה פי' האגדה כ"ז שאין לאשה בן אין לה במי לתלות סרחונה ע"ד תולה א"ע באילן גדול משיש לה בן תולה בו כמש"ל שהסי"ת ישלם לה מכ"מ וכך י"ל מי שבר כלי זה בנך, דהנה האדם נק' כלי או שהוא כלי קודש שיש בו השראת קדושה - ותומע"ט או כלי שיש בו ההיפך ח"ו. והנה ידוע שרוב התשמיש שובר את הגוף וכמו שאמרו הרופאי' א' מאלף כו' כידוע, וכשהאדם בא בימי' הוא מתאבל על הנ"ל וטינה בלבו על אשתו שהיא מרגיל' לי' וכשיש לה עכ"פ בן היא משיבה בנך שבר הכלי ר"ל גופך ואין להתאבל כ"כ שעכ"פ זה ינחמינו ממעשינו משא"כ כשאין לה ח"ו בן היא לה לחרפה כמובן, וכן מי אכל תאנים אלו בנך מלינו בכ"מ שאכילת תאנים זה מלינה על התשמיש שאינו עלהי"ט והיא כשמכוין להנחת עלמו עכ"ז כשמגדלין עכ"פ בן טוב נתתקן הכל אכ"ר:

נחשתיו ויברכני ה' בגלגלך ולהלן נאמר ויברך ד' אתך לרגלי, המפרשי' הקשו השינוי לשון, ונלע"ד בהקדם דברי המעג"ל דלבן טען דיעקב לא עבר כלל רק ע"י תפילתו ולדקתו הי' הברכה וא"כ אין מגיע לך שכר על העבר, ועל העתיד נקבה שכרך ע"ש באריכות, ולענ"ד נראה דאפי' זה לא רלה להודות

רש"י ז"ל ושו"ל שאפי' יגלל מעשו חשש יע"א שמא יגרס החטא לנכות לו מזכויותיו בשביל הטובה שעשה עמו הקב"ה כמ"ס הר"ח:

קטנתי מכל החסדים י"ל שיעקב חבינו תקטין א"ע ואמר מחמת שהקב"ה עשה לו חסדים גדולים, מה שאינו ראוי להם לכך קטנתי מזה החסדים עלמס: עכ"ל ס' יקר מפז מהמגיד מקאזניץ ז"ע, ולענ"ד נל"פ קטנתי מכל — זהו עלמו — החסדים הגדולים [הידועים] שסייענו הקב"ה שאדע האמת כי קטנתי מכל וד"ל וגכון:

ל"ב (ל"ג) ואתה אמרת וגו' ושמתי את זרעך כחול הים וגו' פרש"י והיכן א"ל כן והלא לא א"ל אלא והי' זרעך כעפר הארץ אלא שא"ל כי לא אעזבך עד אשר אס עשיתי כו' ולאברהם אמר כו' ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים עכ"ל רש"י ז"ל ול"ל החילוק בין עפר הארץ לחול הים, ואין להאריך בדקדוקים נלע"ד דהנה מלינו בד"כ ג' מדרגות בצנ"א הא' אנשים הפשוטים מגושמים אין בהם לא ריח ולא טעם כידוע ומדרגה השני' צנ"א שמתנהגים בפשטות ואין גיכר בהם מבחון שום מעלה אבל ספון וטמון בהם הרבה מעלות טובות תומע"ט ומדרגה השלישית הלדיקים הגדולים שאין לריכים להעלים לדקתם ואינם מתיראים להתגלות עבודתם ולבס חלל בקרבם מההשגשאו' וכיולא, ילענ"ד ז"ש הקב"ה ליע"א והי' זרעך כעפר הארץ היינו בתחלה בשעת יליאת מלרים כדכתיב ואת ערום ועריה אף לא אעזבך עד אשר אס עשיתי את אשר דברתי לך [ולאברהם אמר] ככוכבי השמים ר"ל הלדיקים הגדולים מדרגה הג' שעבודתם באתגליא ומלדיקי הרבים ככוכבים לעולם, אבל יקשה האיך אפשר שאנשים השפלים במדרגתם יתהפכו מקלה אל הקלה ללדיקים גדולים בלי ממולע לזה מסיים ואומר האיך מגיעים למדרגה גדולה כ"כ להיות ככוכבי לז"א וכחול אשר על שפת הים ע"ד שנאמר בזאת הזכרה אלל זבולון ושפוני טמוני חול ערש"י שם שיש הרבה דברים טובים ויקרים שנמלאים טמונים בחול ר"ל קודם שמגיעין למדרגת לדיקים הגדולים, יתנהגו שכל מעשיהם הטובים יהי' בהלנע לכת וטמון בחול אשר לא יראה לשום אדם מבחוץ, עד שיבא העת שילטרך הדבר טוב להתגלית ללורך העולם ולכל יש זמן, [ויש אנשים שלפי מדרגתם לריכין תמיד כל ימי חייהם להיות בהלנע לכת ולא להתגלות כלל אבל כמדומה ששמעתי בשם לדיקים שמ"מ הלדיקים הגדולים הם גדולים יותר מהנסתרים] וזוה א"ש הפסוקים ודברי רש"י ז"ל על נכון בעוה"ש:

ואם באמת יש נסתרים שגדולים מהגלים שעבודתם כ"כ גדולה שלריכין להסתיר הדבר יש לפרש הפסוק וכחול אשר על שפת הים שזה באמת מעלה יתירה על ככוכבי השמים, ויש להרכיב השני אופנים שרומז הש"י שבזו המדרגה השני' יוכל לעלות למד' כוכבים ויוכל להיות עוד גדול המנו ולישאר ספון וטמון כי כך יפה לו, וק"ל: וארבע מאות איש עמו, תי' נשים ר"ת שומר נפשו ירחק מהסוגימ' ת', בסוד ת' איש עמו, (עי' מגדל דוד):

למצא חן בעיניך פרש"י שאני שלם עמך, ומבקש אהבתך ע"כ, עי' צבחי' ש' [על כי על כן ראיתי פניך] ומה שהחניף יעקב לעשו חופה כזאת מותרת לפי שהוא לשון כולל שני משמעיות לשבח ולגנאי וא"ס יצין הרשע לשון (ג)

גד לחוד ע"ש שהוא נחתך, ועו"ל שבשזיל שידעם שזא גד מול סוב ויו
 מסתמא שבט גד עשירים ע"כ קראה שמו גד לחוד ר"ת גומל דליס דו
 תקרא' זא גד לא יהי' זוכרים שע"ש זה נקרא' כן אבל ע"י שאין נקרו
 רק גד משמע שא"ל רק זה שיהי' גומלי דליס גם להשכינה הק' כידוע וו
 יותר מחוייבים ע"ש שנמשך להם האלף כנו"ל וכבוד ד' הסתר דבר, והוא רח
 יכפר עון ויהי נועם ד' עלינו אמן:

כ"ט כ"ו מרא שבוע זאת ונתנה לך גם את זאת, בעבור אשר תעבוד עמ
 וגו' לריך להבין למה לא עיכב גם עתה עד אשר יעבוד עוד שני
 שנים כמו בראשונה ע"י באלשיך הקדוש פסוק כ"ה פרשה זו ולענ"ד כל דבון
 היו רק רמאות ולא עשה מעשהו משום מנהג המקום רק שרלה שיעכב ע
 יעקב הלדיק ויתברך בגללו לזה בראשונה אם הי' החליף ליתן לו לזה תו
 רחל הי' חושש לבן שלא ירלה להתעכב עמו עוד ארבע עשר שנים בעד רי
 ויאמר לו שבאם אין אתה נותן לי את רחל איני משלים אף השבע השני
 עבוד לזה, — ויברח לך קדם וגשכר בשבע שנים ואח"כ החליף, ועתה אם רק ינו
 לו את רחל לא יתרעם יעקב כי השבע שנים הראשונים יהיו ג"כ בעד רחל מטע
 נכון שיש לו כי כן המנהג במקומינו ואם לקחת הלעירה הולרכת לעבוד מקוד
 עבוד הבכורה והבן נלענ"ד נכון:

פרישת וישלח

וישלח יעקב מלאכים אומן המלאכים אשר נבראו מהתפלות אשר התפ
 יעקב והדבורים שהי' מתפלל הללני גא מיד אחי, וזה חני אל שו
 פרה ורבה מי שהוא בזה המדרגה להאמין תמיד בזה שהוא אמר לעולמו ד
 מה שיש בעולם הכל נמדד מאת השי"ת עד פה תבוא, וזה פרה ורבה, מכ
 הדיבורים שהוליד מלאכים קדושים וזה פי' המד' וישלח יעקב מלאכים ז"ש ה
 וה' נתן קולו לפי חילו מי שמאמין כנ"ל אשר ה' יתן קולו, שזה הקול אשר
 ילא מאת הבורא הוא עד פה ולא בכחו, אז יש הולדה מלאכים להשי"ת, וז
 לפי חילו (לקוטי רמ"ל):

קמנתי מכל החסדי' פירש"י נתמעטו זכיותי כו' לכך חני ירא שמא כו
 בחטא עי' שפ"ח דתתי טעמי למ"ל ולענ"ד מיושב שפיר עפית"ו
 בחובת הלצבו' שער הבחינה ומוצא בר"ח ש' היראה פ"ג — שטובות הבורו
 על האד' הם יתירות על כל מה שיעשה האדם כל ימי חייו כי כל ימי
 ולילותיו לא יספיק לשלם על א' מטובות הבורא עליו והוסיף הר"ח ואם האדם
 חוטא והקצ"ה משפיע לו טובה נמלא אוכל זכיותיו בעוה"ז — והשתא י"ל כוכ
 רש"י על שני חופנים הא' שהרגיש יעקב בעלמו שנתמעטו זכיותיו או ע"
 רוב ענותנותו החזיק א"ע כך מזה ירא שמא חטא ויגרום החטא שח"ו לו
 ילל מעשו אבל דומק בעיני ונלע"ד דה"ק לכך חני ירא שמא נתמעטו הזכיו
 שמא יגרום החטא הא גופא שנתמעטו זכיותי ולכך חני ירא אדלעיל קאי והב
 וזוה שנתמעטו הזכיות יש די ליראות מעשו שמא כבר נתמעטו כ"כ שאי
 בהם כדי לילל מהרשע ימ"ש — ול"ע בהר"ח וכאשר תפרש דבריו כן תפרש
 רש"י

מלבן של בניו, ונתקשה בשפ"ח דהא לפי' א' דדברים מגיעים לצלה ג"כ י"ל דנתכוין להוליא מלבן של בניו ולמה הוכרח רש"י לומר שלא הי' יעקב יודע שדברים מגיעים לצלה עיי"ש ודוחק גדול כ' בתירוטו, ובאמת אין כאן קושי' כלל, ואין כאן ברש"י ב' פירושים וכולו פי' א' היא, דבאמת הוא שנתקיים החלום בצלה שגדלתו כאמו, אלא דקשה דמכיון שיתקיים החלום גם באמו א"כ האך אמר יעקב הבא נבא אני ואמך הא בודאי יבואו והוי כמו שקר ח"ו בפיו כי בודאי תבוא אמו וע"ז הוכרח רש"י לומר שיעקב לא ידע מזה דאלו הי' יודע מזה לא הי' ח"ו אומר שקר בשביל להוליא מלבן של בניו אע"כ לא ידע — אלא דלפי"ז דלא ידע קשה א"כ האך מסיים הכתוב ואביו שמר את הדבר האך שמר והמתין הא ע"כ החלום הוא שקר דהא אמו כבר מתה, ע"ז מתרץ דאין חלום בלא ד"ב ונשמע כן מיעקב ששמר הדבר, ואי קשיא א"כ הדק"ל ע"ז אמר שנתכוין להוליא מלבן של בניו ובאמת לא אמר שקר כלל, כי אמר רק הבא אני ואמך דבאמת לפי ידיעהו לא יבואו הוא ואמו דאמו כבר מתה, ואמר בלשון כזה שיסתמע לבניו שאף הוא לא יבא מחמת שא"א באמו ואם בניו יודעים ג"כ מזה שאין חלום בלא ד"ב מה יעשה, דיותר אין לו למעבד ולא יוליא שקר מפיו, משא"כ אלו הי' יודע שאמו ג"כ תבא, א"כ כל המאמר הבא כו' שקר היא ואך יוליא כו' מפיו בשביל להוליא כו' ובפרט כי יש לו לחוש שמא גם בניו יודעים שיתקיים בצלה א"כ מרגישים בדברי שקר — משא"כ אחר שלא ידע מזה, ובאמת לא נתקיים לפי דעתו החלום באמו, אלא דהוא מ"מ שמר הדבר בשביל שאין חלום בלא ד"ב היל"מ לומר הבא נבא ואמך? שבאמת הוא שלא יבואו שניהם ואם בניו אינן יודעים שאין חלום בלא ד"ב שפיר הוליא מלבן, ואם לא מה יעשה יותר על נד היותר ירגישו שרלה להוליא מלבן ואין בזה אשמה, ובאמת הא מלינו כי ויקנאו בו אחיו שלא ילא כ"כ מלבן וא"כ מהתמא הרגישו ג"כ שאין חלום בלא ד"ב והוא פשוט וצרור בכוונת רש"י [לשון זה"ב מו"ר]:

ל"ט ו' ו' יוסף יפה הואר פירש"י כיון שראה עלמו מושל התחיל אוכל ושותה כו' עכ"ל נלע"ד מכאן יש רמז שלדיקים שרולים להמשיך השפעה וטובה לעולם לריכים ג"כ להנות מעוה"ז ולאכול ולשתות וכמדומה שכך שמעתי בשם הרבי ר' ישראל מריון ז"ע, וזה שפרש"י כיון שראה עלמו מושל ר"ל שהוא הממשיך ההשפעה והוא המושל עליה שתבא לעוה"ז התחיל אוכל ושותה שזוה יתרבה השפע אכ"ר, וזוה א"ש שלא אמר הקב"ה רק ואתה מסלסל בשערך ואולו אוכל ושותה לא קאמר, וענין סלסל בשערות בסה"ק: (פ' ל"ט ע"ז י"ז) **וְתִדְבֹר** אליו כדברים האלה לאמר וגו' פ' י"ט ויהי כשמוע אדוניו פרש"י בשעת חשמים אמרה לו כן כו' עכ"ל וקשה למה המתינה מלספר לו עד שעת השמים ובפרט הא כתי' לעיל מני' ותגס בגרו אללה עד בא אדוניו וגו' הול"ל מיד צבואו לביתו, ועויל"ד האך האמין לה פוטיפרע הא ידע שהוא איש חלקי' שנתברך בשבילו חוץ לדה"ט, ועוד הא אחז"ל במס' סיטה בתחלה נק' פוטיפר וכשקנה יוסף קנהו למשכב זכר ונסתרם ונק' פוטיפרע א"כ מזה הי' יכול לידע שלדיק גמור הוא ובודאי הי' איפכא שהיא

לסון השבח אין לחוש צוה עכ"ד וצו' הפסוק י"ל שאף דרך הגנאי יש צו קלת מעלה ע"ד שכל התולדות צ' הצעש"ט על המשנה ד' מדות בהולכי צהמ"ד דנעשה זה כסא לזה ועי' בנו"א פ' וז"ל צסו"ד נמלא עיקר שילוס השכר להלדיקים צא ע"י ראיית ההפרש שבין הרשע ללדיק וכו' וזה שחושב אינו הולך ואינו עושה ג"כ למדה כי עי"ז צא טובה להלדיק שאין כח ביד המקטרג לקטרג כלל ולדיק באמונתו יחי' עכ"ל נו"א ועפי"ז י"ל שז"כ יע"א חני של"ס עמך כמוזן, ואבקש אהבתך ע"ד שכ' הבאמ"ח פי' משאחז"ל במקום שבעלי תשובה כו' כי יודעים הא"י חשקתם ואהבתם ותאותם לתאות עוה"ז בה התשוקה והאהבה בעלמו חושקין אח"כ לעבודת הבורא צ"ה משא"כ הי"ל"ט מעולם אינו מעלה תשוקה גדולה כ"כ עפ"י המשל מהסוחרים שמי שיש לו סחורה טובה אינה משציחה כ"כ משא"כ להסיפך וד"ל לז"ש יע"א ומבקש אהבתך שיש לך לתאות עוה"ז חני מבקש להיות לי לעבודת השי"ת ונודע כי האהבה לעוה"ז היא נובלת מהאהבה עליונה, נמלא שיש בעשו ג"כ קלת מעלה וכן אי' צסס הצעש"ט מי שלא הי' לו שום תאוה לאשה קשה לו לבוא לאהבת הש"י וכדאי שימלא יע"א חן עי"ז צעיני עשו וע"ד ששמעתי שאמר הקדושת לוי זל"ל לא' שהי' רשע גמור צוה"ל חני מקנא אותך שבאס היית עושה תשובה היית לדיק שאין כמוהו, וצתחלה שחק לדברי' הק' וצסוף הפעילו דבורי' הק' שעשה תשובה שלימה ונעשה בעל מדרגות כן יזכנו הש"י לעשות תשובה שלימה צמהרה חמן: **בפסוק** ואמרת לעבדך ליעקב' מנחה היא שלוחה לאדוני לעשו ויש לדקדק דהול"ל מעבדך מיעקב ונלע"ד עפמ"ש המפרשים למה הקפיד יעקב לשלוח הנקבות כנגד הזכרים לפי התשמיש, להרבות וולדות הי' כונתו כדי שיחזרו לנו כל הולדי וולדות וא"כ כך הי' יפה לו וא"כ שפיר אה"כ לעבדך ליעקב שהעיקר הקרן והרווחים היא ליעקב אלא שלע"ע היא שלוחה לאדוני לעשו וא"ש וכיון, ואף שרש"י הרגיש צדקת הנ"ל אח"כ מלאתיו צישועות יעקב ומתלדן צאו"א עי"ש:

ותמת דבורה פרש"י אלא לפי כו' שלחה דבורה אללו לפדן ארס ללאת משס ומתה צדרך מדרמ"ה למדתי' עכ"ל וקשה למה שלחה דוקא לאשה והלא אין דרכה של אשה להיות שליח, וצפרט שזקנה היתה, עוד למה אה"כ מינקת רצקה מה כ"מ צוה? ונלע"ד עפי"מ שכתבתי צפ' תולדות שיש מקום חשש צהשליח שיבוא אחר יע"א שלא יהי' נשלח מעשו, ויאמר כי רצקה שלוחה לזה התחכמ' רצקה הלדקת ושלחה הך אשה כשרה שיעקב הכירה ללדקת כי ינק מדדי' — וכמו שמלינו צמשרע"ה שלא הלה לינק מערלת רק אדרצה מלדיק' חמו, כך הך מינקת, לזה יכיר יע"א שלדקת זו לא צאה צשליחת עשו הרשע, ולזה פי' הכתוב דבורה מינקת רצקה וא"ש וכיון לענ"ד:

פ' וישב

ברש"י הבא נבא חני ואמך כ' צ' פירושים א' שהוא לא הי' יודע שהדברים מגיעים אל בלהה, צ' אין חלוס בלא ד"צ ויעקב נתכוין להוליא מלבן

התום' שודאי נסתרם ועכשיו נתרפא כנ"ל וזוה א"ש היטב שלקח יוסף הלדיק
 בלחמו מצה"ס בת פוטיפרע שזה הי' באמת זויגו שראה במזל — שממנה יהי'
 לו לדיקים וגם היא נולדה מהתעוררת שלו שנשארה אלל אמה ונולדה במהותו,
 וזוה א"ש נמי על פרעה מה ראה ליתן בת פוטיפרע ליוסף הלא ידע פרעה
 שפוטיפר הסגיר ליוסף י"ב שנים — אבל באמת י"ל שהגערה זו, היתה דבר
 חידוש בעולם ציפיה וצחן שלה שהיתה בדמות יוסף הלדיק, כנודע שהלורה
 שמליירין בשעת תשמיש כך נולד הולד לזה נתנה פרעה ליוסף הלדיק שאין
 ראוי לה כמותו, והבן היטב ולעג"ד נכון :

ובזה יל"פ ג"כ הפסוק (במקן מ"א מ"ה) ויקרא פרעה שם יוסף לפנת פעגח —
 ויתן לו את אסנת כו' מה שיך זל"ז — ובמש"ל י"ל כך שפרעה ג"כ
 ידע מהמעשה של אשת פוטיפר מעכשיו רלה להורות לרבי' כי שקר ענתה
 בו אשת פ"פ לזה קרא שם יוסף לפנת פעגח לרמוז כי עכשיו נתגלה הדבר
 שהי' מכוסה שסברו. עד עכשיו שיוסף רלה לעשות המעשה ואדרבא נהפוך
 היא — והא ראי' כי אסנת יש לה דמות דיוקן של יוסף ע"כ ויתן לו
 את אסנת שהיא ראוי' לו, והיא לה — מזה ראי' שהיא נתלכשה בילרה ונתפעלת
 כ"כ עד שהולידה בדמותו ועי"ז וילא יוסף על ארץ מצרים בלא בוסה כי הכל
 ידעו עכשיו שזה יוסף לדיק הוא בלדקתו מתחלה ועד סוף וזכותו י"ע וא"ש בע"ה:
ורא זכר שר המשקים את יוסף וישכמהו פירש"י לאחר מכאן מפני שהלה בו
 יוסף לזכרו (כאמרו כ"א זכרתי והזכרתי) הוזקק להיות אסור ב' שנים
 שנאמר כו' ולא פנה אל רהבים ולא צמח אל מצרים הקרויים רהב לכאור' אם
 לא למלרי' הצטחון הי' מותר שלא לשום הצטחון בהש"י וזה תמוה מאוד —
 ועוד יש לתמוה הרבה איך נאמר שיוסף הלדיק שאין חכם ונבון כמוהו מפני
 שבקש מש"ה להזכירו לפני פרעה מזה מוכח דאין צטחוו בהש"י הלא ידוע
 שאסור להמוך על מעשי נסים ואדרבא כ"א לריך להשתדל במעשה ידי' והש"י
 ילליח דרכיו כי הלא בהזכירו לפני לטובה אפי' עדיין אין בזה ישועה גמורה
 אם לא שיגמור הש"י בעדו — וי"ל שכן הי' ג"כ כונת יוסף הלדיק אלא י"ל
 עפ"י ששמעתי מא"א שליט"א שח"ס ז"ל הלך לטייל עם בנו הכ"ס על דרך המלך
 וזא לפניהם בהמה הנק' (פיפיל שטיר) שזה כשהיא רץ יכול להזיק בנ"א והלך
 הכ"ס לתוך השדה ויש מן הדרך והח"ס נשאר על הדרך בלי פחד כדכתי'
 וחתכם כו' וכשעב בנו הכ"ס שאל בני למה פחדת הלא כתי' וחתכם כו' השיב
 שאין רלונו שיעשה עמי בהמה זו גמ"ח וד"ל וכדרך זה מלינו ג"כ בגמ' (שבת ל"ב) מגלגלין
 זכות ע"י זכאי וכו' וזהו י"ל הי' מטאו של יוסף הלדיק שרלה לקבל גמ"ח מהאי
 מלראי פחות שבפחותים ואין מגלגלין זכות ע"י חייב וזהו שפרש"י ולא צמח
 על מצרים הקרויים רהב משא"כ אם הי' צטחוו בכשר אזי לא הי' נחסר
 הצטחון מהש"י אך לאשר ששם במלרי' צטחוו שבדאי מדרך הטוב להטיב
 ע"י טובים דוקא, נראה כאן צטחוו בהש"י ודו"ק (והלעתי לכמה ת"ח ב"ה
 הודו לי) :

שתיא רלמה לזכות עמו והוא לא רלה ויגם החולה, עוילה"ק ה' נסתרם והאיך שימש עכשיו מטתו — (ומ' קוש' זו בחום' ומי' לחוקי' קלת) ונקדים עוד קושי' האיך אפשר ע"פ שכל שיוסיף יקח זוויוגו בת פוטיפר הי' חסנת בת רשע זה שהסגיר אותו י"ב שנים בבית הסוהר ולבסוף יהי' חמיו? ונקדים לדקדק בדברי מרן הגה"ק מסאגס בדברי חיים פ' זו ודבריו הק' יתבאר הכל בע"ה וז"ל על ויעוז בגדו אללה כי הכל לבושים כל מעשה בנ"א כמבואר שמן מלות נעשה לבושים נאים וחילוק' דרבנן ומן העונות נעשו בגדי' לואי' כמבואר גבי יהושע כ"ג והנה מתחלה כשהי' בדעתו לעשות העבירה לשמ"ה הי' רולה לעשות לבוש מהגבורה לתכלית עבודה לשמה ועתה כשראה [דיש"א] שאין זה תכלית האמת עוז בגדו זה הלבוש אללה וילא החולה להתלבש בלבוש מלוי ממש עכ"ל הק' (וצל"ד ממ"נ אי האי לבוש שהניח אללה הוי של מלוי וקדושה יש בו רק שאינו אמת גמור למה הניח אללה ולמה תזכה הוא בו? ואם הוא של עבירה ג"כ קשה למה יגיע לה גם לבושו די לה בלבושי' וגם אינו מסתבר שהי' של עונות כיון שכונת יוסף הלדיק הי' לטוב והמשיך הלבוש מהגבורה דקדושה) ועויל"ד לפי"ז מאי ותנח בגדו אללה עד בוא אדוניו לפי דבריו הק' אין זה מוזן. ונלע"ד עפ"מ"ש הרה"ג ומוצא ג"כ בד"ח שיוסף הי' מסופק בשביל שהראה לו במזל שודאי תלד ממנו לדיקים כמו שפרש"י על ויוסף הורד שכונתה הי' לש"ש עי"ש רק שלא ידעו שהדברים מגיעים לבתה, וא"כ גם היא ברוח טהרה נתלצשה כדי שהלד ממנו לדיקים וידוע האיך שהמחשבה בתשמיש כך פועלת בהולד, והנה י"ל שכאשר ראה יוסף הלדיק דיש"א שעפ"י האמת אינו מהראוי לעשות מעשה זו ע"כ השכיל בשכלו, שבדאי הדבריי מגיעים לבתה והאיך תוליד היא לדקת שתהי' ראוי' לכך וע"כ הניח הלבוש קדוש שהמשיך מגבורה דקדושה אללה, דאליו אינו שיך שאללו אינו לבוש מלוי ממש כד"ח הק' שבהתלבשות זה הלבוש תתפעלה במחשבה טהורה בשעת תשמיש ותהי' וולדה לדקת כי ראה שבדברים מגיעים לבתה בודאי יתרפא בעלה מהסירוס כדי שיליד בת לזוויגו —

(והראי' שעדיין לא נלדה זוויוגו אז, דאל"כ האיך לא הבין שבדאי לבתה מגיעים הדבריי שלא יהי' ע"י עבירה נשג"ז משא"כ בתה תוכל להתגייר אלא ודאי עדיין לא הי' לה בת לזה הי' קרוב לודאי ליוסף הלדיק שנלרך להיות כאן עבירה לשמה) והשתא א"ש מ"ש ותנח בגדו אללה עד בוא אדוניו — שעכשיו אף היא הבינה שלבתה מגיעים הדבריי ואף שעדיין אין לה בת בודאי יתרפא בעלה ותלד ממנו בת לדיק' לזה עיכבה אללה הלבוש והרוח טהרה עד בוא אדוניו אל ביתו. וזוה א"ש קושייתינו דלעיל דלא רלחה להגיד תיכף לבעלה המעשה, כי ידעה שלא יאמין כמו שהי' קושייתינו הא הכירו פוטיפרע ליוסף ללדיק גמור שנתברך בגללו ונסתרם ע"י — אצל היא הבינה שבעלה יתרפא ויבא אליה לשמש מטתו אז תוכל להגיד לו ותכריח אותו בראי' גמורה שביטל ח"ו לדקתו ורלה לעשות מעשה רע וע"ז שהוא בעלמו פרץ הגדר נפרלה עוד יותר ונתרפאת ששז לך ענין התשמיש, וזה הי' לו, למופת חותך והאמין לדבריה אצל האמת ידעה בעלמה ולא הגידה לו — ואולי שהיא לא נתכונה בזה רק להליל א"ע דבלא"ה היא תתחייב מיתה, ולא לענות את יוסף התכוונה והבן, וא"ש נמי קושי' החוס'

האיש אשר נמלא הגביע צידו, הוא יהי לי עצה, ע"ד מאד מאד הוא שפל רוח, כי אם ירלה האדם להריק מכלי אל כלי, אזי זה הכלי שהוא משפיע ומוריק, ל"ל למעלה, לכן אמר מאד מאד הוא שפל רוח כדי שיוכל לקבל מכל אדם איזה מדה טובה וזהו [מרמוז הפסוק] האיש אשר נמלא הגביע צידו כו' היינו שיכול לקבל מכל אדם תוכחה ומידות טובות, הוא יהי לי עצה, ואתם עלו לשלום אל אביכם, היינו להשי"ת וזה באם האדם זורק המידות המגונות מה שרגיל מילדותו, וז"כ הפסוק בהפטרה, ויאמר חמלך גורו אה הילד החי לשנים היינו לבטל המידות המגונות ומעשה ילדות ונערות (ליקושי רמ"ל):

פ' ויגש

בפסוק ויבך על לוארו עוד פירש"י אבל יעקב לא נפל על לוארי יוסף ולא נשקו ואמרו רבותינו שהי' קורא ק"ש ע"כ והקשו המפרשים למה קרא דוקא אז ק"ש [כשבא אללו יוסף] וגם למה לא קרא גם יוסף ק"ש (עבש"ח) ונלע"ד עפ"מ"ד בנתיבות עולם כ' העבודה פרק ז' — וז"ל כי יעקב הי' א' מן האבות לא נחשב כאשר מלכותו יתברך עליו מ"ש שלימה צעוה"ז כי למעלתו של יעקב שהיה לורתו חקוקה בכה"כ אין נחשב בזה מלכותו ית' ע"י שהוא בתחתונים עכ"ל ולפי"ז י"ל דעכשיו כשבא יעקב למגרים ירד קלת ממעלתו שהי' באה"ק, ואולי הי' שו"ך גם אללו לקבל עליו עומ"ש והבן, אך עדיין קשה למה המתין עד שבא יוסף אללו, ויבואר במ"ש עוד וז"ל יכשהיו בני יעקב מקבלים מ"ש לא הי' רק באמלעות יעקב כמו שאמרו שמע ישראל כו' לפי שיעקב אחד לגמרי וראוי יעקב לקבל מ"ש שהוא א' ופל ידו ג"כ השצטים הם א' מקבלים מ"ש שהוא ית' א', ומפני שאמר יעקב שמא יש פסול בזרעו וזוה יולא מן האחדות, אמרו כשם שאין בלבך רק א' כי יעקב הוא א' בעלמו, כך אין בלבינו אלא א' עכ"ל וא"כ י"ל שקודם שראה את יוסף בלוקמו הי' חושש שמא יש פסול בזרעו, שילא מן האחדות, אף ליעקב א"א לקבל עומ"ש שלימה [דנלע"ד כונתו ז"ל דדוקא כהיום שיש כמה רבבות ישראל יש עכ"פ ש"ר ישראל כשרים והשכינה שורה בינינו וי"ל אלקינו — אבל אם ח"ו לא היו הי"ב שצטי י" בתכלית השלימות ח"ו לא הי' השראת השכינה למטה, כנלע"ד] וכשבא יוסף הגדיק ראה שהם כולם באחדות, וקרא ק"ש, ואף יוסף אפשר שלא קרא ק"ש מקודם עד שהתאחד עם יעקב אביו — אבל ע"י החיבוק ונישוק לאביו עי"ז הי' יכול לקבל עליו אח"כ עומ"ש שלימה ביתר שאת והבן, ולמ"ש צנ"ע שהשצטים היו הראשונים לקבלת מ"ש — אפשר שהם קראו קודם ליעקב:

אר תרגזו בדרך פרש"י ד"א אל תפסיעו פסיעה גסה, ותכנסו בחמה לעיר עכ"ל אמרתי בדרך לחות ההמשך זל"ז, [ועוד מנ"ל תרויהו] עפ"י הגמ' שבת שפ"ג נוטלת א' מת"ק ממ"ע ובמה מהדר"י לי' בקידושי דבי שימשא ופי' המפרשים בזכות שני נרו"ת של ש"ק שב"פ נ"ר צגימ' ת"ק וז"ש להם יוסף אל תפסיעו פ"ג ואל תדמו בנפשכם כי תוכלו להחזירו ע"י צ' נרות של ש"ק דאני אומר לכם ותכנסו בחמה לעיר ועי"ז תעכבו לשבות בדרך ויכל להיזת שלא

ברכה פרשת מקץ מציון

ברש"י ד"ה וישבור למלרים, שבר לשון מכר, ולשון קנין הוא, כאן משמש לשון מכר, שברו לנו מעט אוכל לשון קנין, ואל תאמר אינו כ"א בתבואה שאף ציין וחלב ולכו שברו כו' יין וחלב עכ"ל ויל"ד מה איכפת לי לרש"י כ"כ אם אומר שאינו כ"א בתבואה מה נ"מ לפשט הפסוק — ועוד אי קושטא קאמר די שיאמר ואף ציין וחלב מלינו, ומה ואל תאמר? ולמה ההו"א שאומר כן? ונלע"ד לי שרש"י ז"ל בא לרמוז ענין שבירת תאות האכילה וכמ"ס הגו"א על ירד ירדנו לשבור אוכל עי"ש והאיך שיהי' האכילה לרזון לפני ארון כל מזוהר בל"ק שיכוין כשהוא אוכל דבר מה או שותה, שהטעם שהוא מרגיש בפיו בשעת לעיסה ובשעת גמיעה היא פנימיית קדושה מהמאכל ונה"ק השורה במאכל או במשקה שהוא ועי" האכילה והטחינה נבחר הפנימיית כו' והפסולת מותרות ונדחה אל החילוניים כו' ע"כ וזש"כ רש"י ברמז [שבר] הוא צב' כונות [לשון מכר] שיכוין לדחות הפסולה ולמכרו להחילוניים ועי"ז לא יהי' להם חלק בקדושה כידוע מענין ההכנה קודם התפלה ושפיר נק' מכירה ודו"ק [ולשון קנין] ועוד יכוין לשון הצ' שיקנה קנין לעלמו פנימיית המאכל ונה"ק [כאן משמש לשון מכר] כמ"ס וישבור למלרים דייקא, [שברו לנו מעט אוכל לשון קנין] שהטוב מהמאכל הוא מעט והצן ואל תאמר אינו כ"א בתבואה ר"ל מפני שבתור' לא כתי' שצ"ב רק באוכל תאמר שא"ל לשבור רק תאות האכילה משום שמגושם ביותר שנעשה ממנו לואה וטינוף, לא כן השתי' לא אסר' תור' אלא כנגד העמוד, ועוד שהיין מצריח הגוף ומפקח — לא תאמר כן שאף ציין וחלב אעפ"י שהם המועילים לגוף ביותר אפ"ה עלינו שברו ציין וחלב — השי"ת יעזרינו עדכ"ש אכ"ר :

שמעתי עליך לאמר תשמע חלום וגו' העולם אמרו האי לאמר ענין גילוי עריות כדמלינו בש"ס, והשיכות נלע"ד ע"ד חשדוהו בא"א במשרע"ה — ובגמ' אם לא בולו מקלתו — והיתכן? אלא שזה השראת השכינה הק' שהיא א"א להאיש מלחמה ית' ומי שיש עליו השראת השכינה הוא בעל רוח"ק ויוכל לפתור חלום שהוא חוץ לדרך הטבע, שהחכמי הטבע לא יכלו לפתור ודאי אתה תוכל ועי' במעג"ל שכ"כ שפתרון הי' חוץ לדה"ט :

יאברו האנשים בלהרים, פ"רש"י זה מתורגם בשירותא ויל"ד על התרגום גופי' מנ"ל, ולכאוי' אדרבא משמע מדא"ל וטבח טבח והכן, הכנה זו זו מתמהמת, ? ונלע"ד דבא לתרץ למנ"מ קאמר בלהרים, לכן פי' התרגום סעודה ראשונה שנקראת להרי' [ולשון נופל על הלשון] וקמ"ל דסעודה ראשונה היינו בלהרים כסעודת ת"ח דזמנה בשעה שיסית ולעג"ד נראה דהיינו בסופה ממש והטעם כדי למשוך הסעודה לתוך שעה שביעית ע"ד דמלינו במס' ע"ז פ"ק דברצע היום השלישי אז הקב"ה זן ומפרנס לכל העולם, וע"כ מהראוי שת"ח יאכל אז ולא יאכל קודם שהקב"ה זן ומחלק מזון לכל חי כי אינו מהד"א כמוזבן, חוץ ממה שמוזבן שעי"ז יוכל הת"ח להמשיך באכילתו השפעות טיבות בעת רלון כזה וד"ל וכ"ז קמ"ל כאן הכתוב שיוסף הלדיק הי' נוהר בזה וק"ל :

למקום לגרות ולא יהי לכם צמה להחזירו, ומסתבר שכל שבת
שבתו והבן :

יוסף יוסף כו' וירא אליו כו' אינו מובן (דזה שנראה יוסף לאביו ממילא
נשמע מדאי ויעל כו' ויפל כו') ונלע"ד דהנה ידוע מסה"ק שדרך
שלימים להסתיר לדקתם וכל מה שהלדיק גדול יותר ביותר הוא מסתתר מן
הענין הוא בזרע קדש מראפשיין זי"ע] אבל כשרולה לפעול
חיה דבר כו' אזי מתלבש עלמו בהתפארות שהוא לדיק" (כ"כ בנועם אלימלך
פ' ז') וזש"ה שכעת הזאת רלה יוסף הלדיק לשמח לב אביו והראה ח"ע וגילה
לדקתו לאביו — [ואולי זהו שכיון המעג"צ שכ' וז"ל וירא אליו לראות פניו
המאירי שזה עיקר התענוג והנ"ר של אביו עכ"ל [ואולי ז"ל להראות במקום
לראות וק"ל]:

ויאמר ישראל אמותה הפעם עי' מעג"ל עין נחמד ע"ז וצתו"ד מפי תי'
אמותה קבלת עומ"ש ומס"ג — ונלע"ד עזה"ד דהנה ידוע מלד השכל
כי כשאדם מעונה ציסורין ועג"ג הנה הוא בקל לקבל עליו מס"ג כי חיו אינם
חשובים בעיניו אבל לא בן מי שהוא בשמחה וחדוה ויש לו כל משאלות לצבו
בדאי לזה קשה לקבל עליו מס"ג לעזוב כל השמחה ולהמית ח"ע על קידוש
השם וז"ש יעלע"ה אמותה הפעם ר"ל שעתה ומהיום והלאה אוכל לקיים ענין
מס"ג בשלימות מתוך שמחה וחדוה ולכן חף שכבר קרא ק"ש וקיבל עליו עומ"ש
אבל הי' קודם ראות יוסף עדיין לא הי' לו שמחה בשלימות ולזה גם המס"ג
לא הי' בשלימות ומי שלא כיון בפסוק ראשון מחזירין אותו ומיושב בזה הג'
קושיותיו למה קיבל דוקא אז, ולמה לא קיבל יוסף, ולמה ציטל יוסף כונתו
בנפילה על לואריו — אבל באמת לא קרא עד אח"כ שנתמל' בשמחה וא"ש
וכון בעזהשי"ת

עוד על פ' אל תרגזו בדרך פרש"י אל תפסיעו פ"ג ותכנסו בחמה לעיר כ'
המפי ענין פ"ג רומז על השגות גדולות ונלע"ד עזה"ד עפימ"ד באבות
(פ"ג מי"ב) כל שמעשיו מרובין מחכמתו חכמתו מתקיימת כו', פי' המפי' אע"ג
דהעיקר הוא החכמה העליונה יראה ואלהבה ודביקות והשגות חלקות עכ"ז לריבין
מעשה שיהי' על מה שיחול החכמה ולא יפסיק ח"ו עי' בסה"ק באריכות, ואני
תפסתי המועט וזש"ה להם יוסף הלדיק אל תפסיעו פ"ג ר"ל להשיג השגות
ותר ממעשיכם רק אדרבא ותכניסו בחמה לעיר ר"ל תכניסו החמימות וההתלהות
בהגוף שנק' עיר קטנה כגודע שיתגלה עומ"ש על כל אברים שלכם, ויה"ר
שנזכה לכך אכי"ר :

פ' ויהי

ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מלאתי חן
בצינך, שים נא ידך תחת ירכי, ועשית עמדי חסד ואמת, אל נא
תקבדני במלרים. ושכנתי כו' ויאמר השבעה כו' הנה בפסוק ראשון האריך
האלשיך הק' בח' קושיות ובדבריניו (עפ"י דרכי חסידות) יתורלו מקלתן (ואפשר
חף

קלמל תלזצה ומה אי זמן זה אנלת דא. ארזלמ בעל היפעס שבנו ואלו היזמתי אי קראמט שקור
בזה. - והנה בקרובת הי' אנשולמ ארזלמ רמקז ר' נקלה הקרבנת הי' ד' טו. בהקרובת הוולרונ
כד'קי שם דלה זמתי ין המומת רמלמ דלקמתי והי' כה מחוקק ארזמ לה זמתי ין מומת שיש ין חוקק
יהי' מה שנהי' זו בבר זו יקשר אפי' אונק' דרפי יין משה אולר ארזמ קלו חל הוולק ארזמ אונק
כאן האומת שקר היו אכן הוולק ומקוק ארזמ אונק מוונל בן. אסולק קלוות הימ' ארזמ אונק
שכחזה אינה בזה זלמ ין חוקק אכן מה שרמקז מוק ויקלה עבד תמוה שיש עקר ועל שמעל
ארזמ היו קל תקורו אכן שור קלוות למ חוקק אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
דממ קרתי ממה יהי' אכן הברק אל ושר יקשר דממ אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
מקל בן הברק ארזמ ומה שרמקז מוק קלוות למ חוקק אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
הקמויה אפי' רמקז ין הברק ארזמ ומה שרמקז מוק קלוות למ חוקק אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
ארזי קלה כיון עבד כממ הברק קרתי בממ שיה' אפי' אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
מקל תמוה זלמ הי' זו שקר הברק אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
רמקז אפי' ארזמ ומה שרמקז מוק קלוות למ חוקק אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
אפי' אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
מקל תמוה זלמ הי' זו שקר הברק אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
רמקז אפי' ארזמ ומה שרמקז מוק קלוות למ חוקק אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
אפי' אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
מקל תמוה זלמ הי' זו שקר הברק אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
רמקז אפי' ארזמ ומה שרמקז מוק קלוות למ חוקק אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ
אפי' אונק רפ. - ארזי נומתו הי' ד' ב' סיני דממ

זה נרצח המלכות יוקם ב כבוד רבין (Ketz) יצאם ויבאו נתיב יוקם מאת
 לעון גינל. אשר אלה חני המלכות ועל זה כפי מוסר עליו כפי עלת קרת הילת
 מתוה להלכה וזוהו חק אמתה עקבות... עד שנתרבה ממלך עו הקארט וקלאה מאה
 אתר עו הקארט והיא ברה קרת בלאס אמגולקס. את זהו אשה וקלה דלם קולאמפני
 אכז נחשב על בזוהר אמר כפי המעשים להו מרוב משה אלו שואק לואו מלם אזה
 שנה רחל שהא עמין על ובה. ואמר שדקנו בלתי משלח האחרונים על למענה את חונק
 נאמנים עליו למה ריקו ושרא: הגאון מליא סיפס נחל וקח קנה לז גש' ה' למפנים אהיון
 קח אהרם אלה (הוא כמש' נח' מיונו ב' ר' ב) במארכת או שהיו אסורה זו אמורה לגולה וקיוון
 מתוהן א דלי אה רבנים (שאונה רוצה לקר' א'): גם הגאון בק חסד למה האקוהו ס' ג' הספס אהיו
 המלשן שורש קח דדקלם שאסורה עלו אז גמר ראה ויונה נלא למעשים. ארץ אה רבנים: וכן הגאון
 רבין ורמק אמין על קיון יתק ארץ ס' א' ענין ג' את וז' כפ' במשה עלו זה כפ' המורה דב' נלם
 לעז בנך גשמה אמר בקיססא זה כנה למען שמת אש אמת עלו הוט קה - אפר סדרה
 קלסה גם עו זוכו וט עשה הקח זמן שמו אהיון אמר האס למה קח מתפף לקבל
 כפי המעשה הזה למען שמת אש אמת וז' אה תלך. וקלו' קיון יתק למ' דקלה בארץ שמוה שאונה
 מפינה גם אה כוון דפסל אמר הוא זה דנרצח מתוה אמר אלוה אש אוהו עליו בארץ
 דמ עפול אסרה על קלה הפני ~~האמר~~ מלם אמר מטה דכלם שאסרה אכל כפ' אסורה
 אדלע אה האלעו אהל עמי מאשר ויקר. אכפת המלכו קודלון כג' דפסל אמר מלען קפס
 אלו כהמלו אה ס' ק' והלכו קיון אקוהו ס' ע'.

והיו אמר סימני הדי מענה כרענו למען משה אלו שואק היל לואיו אה לט' גם אמרה
 בור שמו' ישמנה לקלו והשנה ארסה היל שבח ממ' זה אלף מלך מקל האס והרד כפ'
 אלו לכפי המורה או יבאו אולה שמע קבת מנה לקרבה אמתם הדימ' מרצני הפיון היל
 זיונו רוצה אמת אה מאלה כי און בנחלת. - ודקתן. און אמר המעו קלגני זה כוון
 שפכו אמין אמורה אמת אה מאלה היל אונס מסון אונס כמש' במל' ד' קלאס זושנני
 ס' 15. על אכמפס' כהג' דלם אלו ית חקא דנורו קיון אמת אה. אפס' אנו דקת
 המורה למה למ דקתם שאסרה עלו אפלו הקלם ארצ' למען גם נמסן קלו גם כוון באון כאן
 אמר דב' עלם כל אהרבה למן ושמש נפס' אה גם. קלה אק' דמלו נחל וק' היל כפ' באון
 חיוני חק' אק' גם אלו ממין חלק על היל. בהלעה הילם במורה כמל' קל' וק' מיונו
 ס' 22 היל אכפ' ס' הדימ' דמלען אמר ק' אכפ' גם אלו במורה. אהיל מלם

במחנה זונה נאסרת עליו וקטנתו כי יש הוא אשה גמורה וכן באמרת זונה וזוהי אשה זונה
מזוקן כי ל סוף נ' ברהה. אבל הענין שהיא זונה בלבו כי בנה להווי צרה עם אדם אחר וזה
אפשר על ענינו ופסא"ו וזוהי זונה אשה

ירושלם תא"י כ"ז בליל. תעלה - רשמינו גמולין אל. בנהו דמהא גס קובה זוף ומתין בקפה אל' נמתין
גם זהבדל מלן קופ שקלמה ליש אה עלו אור. איתן יכלו אילנה זלכו מתין. כי איתן מתוכו קופה
ולר' במסכת ונתנה בלמה' זון מאור קטנה שוקלת לא איתן נמתין קופה' ע"י.

גד' ס' ק"א דזון כ"סין אגס. את קופת ע"י. אגס כזה מתוך התוספת
ע"י גמולין במסא"י כ"ז.

מה זונה ת"י ס' ה' רשמינו אל' תא"י זוכו קופה' זלכו רשמינו
מתוך א"י ג' ס' ה' כ' - ג' גמולה שוקלת זלכו קופה' ע"י.
ירושלם ת"י דף בקומת דקעה אל' ז"ל חושבן כזה. ופנה זמלנים שנתן קזה
דמלך זכור כזה וזו קופה' אבנים דבשוקה' היותן ואלו ע"י אגס.

ק"ו יום א' תמוז. אשכנז פה ירוש.

אלה אהבו הקורא שיהיו עקרי ע'.

מפני האיותי ^{בזה} בשבילי הקדש. ואמנן זק כפרת על חוסן רוסון ע'.

אן - אור תפלת עליו "שהינניתי בן ביהמ"ן קדשת ביהמ"ן. בנן ביהמ"ן אין דלמה לבת
את שבתותי תשמרו סוף אלופת תפלת כי אדם זה חסדו. ואת התעורר עליו עם רוסון
זיל וכוונתו וקדוה. ונלמנו בשבת נמו גם תפלים ולקור אמון כל שבתת רוסון - זול
פזירת רוי הקדש בקדושתם בשבת עלמה לא קדשה יהיו שבת והמזבח והקדש עליו
מיוצרת בשבת. ואז אלה אלופת ^{שבת} והתיוט שושבת תפלים בן חסדן ביהמ"ן. וקד דברת
אחזינו ודעתן שהוליד הוא שוליה משולה כמו שנאמר הלא מופעת בנן תפלת בשבת
כמוז וקדש שחוסרו והפוט בשבת. ומהני מאלו שרש הקדש כמפני בקדש רוסון השם הם
הקדש אדם זה תלמודו ע' זהו בשבת דל ע' אט: דמת' זון חוסון אלו על מוסר שוליה
זה היום בשבת הם זכרו אדם זה תפלת הם קדש אדם זה חסדו כי ע' ע' ע'
אן הוא כה המגיד דל מופעת קפ' רל אטל והנין שהוליד הוא שוליה מחד חוסן. דל
מאזי שהי' נקלה" בשבת בחול חסדו מוסר אוסרה בשבת. וקדשן ביונו אסור
שהפנים אז יקל מוסר ^{מקדש} בלו שלם תפוסת יי אדם כמו דלעל וכוונת בן
שהפנים ושבח אזו יקל מקדש ^{מקדש} כהקן חסדן בשבת יי יי ע' סגור וקדוה
ע' ע' דברת וקדש ^{מקדש} אפ' כהקן ביהמ"ן, בחול" שהפנים ע' מקדש מוסר
ואין נפ' אם בשבת או בחול בן דכהקן והי' נקלה" בשבת. אזו זון אסרון שבתות
"שבת" ואז אפ' אפ' כזה בן בולת שבתות היונו הנחת תפלים השלח אפ' הרה
להמזבח והוסון יי כזו על מקדש והי' בולתן שבתות בקדושה כזו מקדש בלו חוסן
יי אפ' השלח מוסר המזבח מוסר אפ' יורה שבת וקדש אורה ע' כהקדש
במזבח אפ' זול אין הוליד מופעת כ' דברו מוסר הי' ביהמ"ן אפ' ע' ע'
רפ' היום ע' מקדש. און קדשן כיון אגור וקדוה שהי' חוסון מקדש ע' ע' ע'
(ד) אנה אפ' רל הפנים אונן כהקדש זון בולתן ביהמ"ן כולל כהקדש בולתן חוסן
מקדש השול. ככשי הגולתו שבתות אפ' ביהמ"ן כהקדש. וזה רל מוסר אפ' ע'
אפ' רל אפ' מוסר אפ' דברו רל קדשה לא מקדש ביהמ"ן אפ' ע' ע' ע'

אמרנו שזוהי רשימה של כל המילים שיש להם אותיות...

הנה רשימת המילים שיש להם אותיות...

כל המילים שיש להם אותיות... כפי שראינו...

אולם זהו כוונת המחבר... המילים שיש להם אותיות...

המילים שיש להם אותיות... כפי שראינו...

אולם זהו כוונת המחבר... המילים שיש להם אותיות...

המילים שיש להם אותיות... כפי שראינו...

אולם זהו כוונת המחבר... המילים שיש להם אותיות...

המילים שיש להם אותיות... כפי שראינו...

אולם זהו כוונת המחבר... המילים שיש להם אותיות...

המילים שיש להם אותיות... כפי שראינו...

אולם זהו כוונת המחבר... המילים שיש להם אותיות...

המילים שיש להם אותיות... כפי שראינו...

אולם זהו כוונת המחבר... המילים שיש להם אותיות...

המילים שיש להם אותיות... כפי שראינו...

אולם זהו כוונת המחבר... המילים שיש להם אותיות...

המילים שיש להם אותיות... כפי שראינו...

אולם זהו כוונת המחבר... המילים שיש להם אותיות...

המילים שיש להם אותיות... כפי שראינו...

אשתו של רבי... אשתו של רבי... אשתו של רבי...
אשתו של רבי... אשתו של רבי... אשתו של רבי...
אשתו של רבי... אשתו של רבי... אשתו של רבי...
אשתו של רבי... אשתו של רבי... אשתו של רבי...
אשתו של רבי... אשתו של רבי... אשתו של רבי...
אשתו של רבי... אשתו של רבי... אשתו של רבי...
אשתו של רבי... אשתו של רבי... אשתו של רבי...
אשתו של רבי... אשתו של רבי... אשתו של רבי...
אשתו של רבי... אשתו של רבי... אשתו של רבי...
אשתו של רבי... אשתו של רבי... אשתו של רבי...

ה'תקל"ב

למנוחת רוחו

שחוקקתן שמפילות ונחור אותו רוב כאלו הוא נחצה ומצטרף
 המייעוט עם החוקה להיות במחצה אבל הנה שרמייעוט הוא
 אינו ניטל מחלק הרוב אלא מייעוט בפני עצמו ולכד הרוב
 שרוב תינוקת מטפחין והמייעוט הנשאר אין מטפחין והרוב עומד
 בעצמו ובכחו קיים אין הוייעוט חשוב להצטרף עם החוקה להיות
 כנגד הרוב כפלגא ופלגא והתם בני דוקא מייעוט דנופילות
 מצטרף בחוקה דנחורו אבל לא מייעוט דנשים שאין מתעברו
 שאינו מסולק עם הרוב וכו' ולמה לי התם חוקה דהיתירא
 יצטוק לי דאיכא תרי מייעוטי מייעוט שאין מתעברות ומייעוט
 שאין מפילות זה"ל פלגא . ל דנשים שאין מתעברות אינם
 מייעוט נחור אלא מייעוט למייעוטא אחד מק' או יותר ולכום הא
 האי דמולקן שפיר אתיא כפשוטא דרוב מנויין אלא שמיטה מימחין
 הם רוב ממש ובהכי סגי מפני שהמייעוט אינו מסולק מן הרוב
 וכמאן דליתיה דנוי כדאמרינן הכא והשתא שפיר איפילו ביהאי
 דהכא ר"ל ור"י דריש לקיש סבר דכיון דלרבנן רוב גזור הוא
 סמכו על הרוב ועשאוהו כודאי אפילו לשרוף תרומה ור"י סבר
 שלא סמכו חכמים על רוב זה לשרוף תרומה שאין חוקתן של רוב
 תינוקות שמטפחין בעים' כדאי לשרוף עליה תרומה אע"פ שהיא
 רוב ממש ולא סמכו על הרוב לעשותו כודאי אלא באותן שלש
 מקומות ואמר ור"י אי זו היא חוקה שמורפין עליה את התרומה
 דתריש עיסה בתוך הבית ושרש' ימאים ופרדעים שהם טהורין
 מטפלין שם וכמאלו חתיכות בעיסה ואינו ידוע מאיזה מקום היו
 החתיכות הללו אם מן השרשים או מן הפרדעים אם רוב שרשים
 טמאה ואם רוב פרדעים טהורה עירש דאולי בתר רובא לטמא
 או לטהר כודאי ואם רוב שרשים טמאה לשרוף את התרומה .
 וכו' ור"ש הא מהביא דתינוק שלא עשאוהו כודאי אלא ספק
 לתלות ורבי יהודה י"ל משום דהכא ודאי מוגע איכא וליכא חוקה
 דעיסה דהדרה לה כחתיכות כדפריש' לעיל חס"כ כהאי דתינוק
 דליכא ודאי מוגע ויהי' חוקה דעיסה כהדי מייעוטא והוי כפלגא
 ופלגא . ולפירש"י ז"ל שפירש כהאי דתינוק דודאי מוגע חשבינן
 ליה י"ל דשאני הכא דנוי רובא דאיתיה לקמן דרובא דשרשים
 כבית עמנו מט"כ גבי תינוק דאוליין בתר רוב תינוקת דעלמא
 דהוי רובא דליתיה קמן וכ"פ הוא ז"ל וכו' לרבנן ור"מ בההיא
 דתינו' למה לי רובא כיון דספיק' הוא והוי רה"י הוי לי' ספק טומא'
 כה"י דספקו טמא ולא אוכלין ולא שורפין כדאמר רבנן בשמא
 אליכא דרבי יוחנן ור"מ האין מטמר . וי"ל דכיון דהוי דבר
 שאין בו דעת לשאול אפי' כה"י ספקו טהור דלא גמרינן מסוטה
 אלא כל שיש בו דעת לישאל כוותה כדאמר במסכת כדה ובכל
 דוכתא וכדמוכח בהא דבסמוך דאמר תניא כותיה דרבי יוחנן ב'
 דברים אין בהן דעת לשאול פי' והוי מדוכא דספיקא אפי' בר"י
 מהור ועשאוהו כמי שיש בו דעת לשאול דהוי ספקס בר"י טומא
 אפילו

שחוקקת ואתרע רובה דרבנן סברי מייעוטא כהאי
 תיה דמי רובא וחוקה דבש' עדין . איכא למיקטטובא
 רבא בריש פרק פאשה זוטא דיבמות אשכחן להו לרבנן ור"י
 דאמר דהיכא דאיכא רובא מהאי גיסא ומייעוטא וחוקה ערה
 גיסא סמכינן מייעוטא לחוקה זה"ל כפלגא ופלגא . וכו' הא
 ש"ך בעלה ונרתה וכו' ושמע' חס' בעלה לה תריש' וכו'
 תתייבס שמה מעוברת היא נרתה חמותה פגש' בה . ש"ך וכו'
 וטריגין עד דאמר רבא רישא חוקה לייבוס ורובא דהיא חס' וכו'
 נשים מתעברות וחוקה לא עדיף כרובא ואתי מייעוטא דרובא
 וסמוך לחוקה זה"ל כפלגא ופלגא . כה דחזונו ולא ידעין
 ליה אחי וחיישי' לעבור חמותה חוק' לטוק ורובא לייבוס כיון
 מייעוטא לחוקה והוי ליה כפלגא ופלגא . וכו' חתומא אליכא
 דכ"ע הוא בין לר"י בין לרבנן . וכו' רבנן ז"ל התם נספדיה יג
 שכתוב בהם שפי' אלא חמר רובא לעולם דנוי דהוי' כדברי
 האי נחוק' ז"ל :

ותרין

דמינו הגדול הרמ"ן ז"ל דהתם מי ידע כפלגא
 ופלגא שאין ליה זכיון דהוי סקולק טהור יאשושי
 טומאה לא מפשינן מי' אחר בבית דהתם וכו' דקאמר דהיתירא
 ליה רובא ורבנן סברי דמייעוטא לא חשיב כולי' התי' לטהר
 כהדי חוקה לטהר אלא עדיין הרוב מכריע . וכו' למה ליה תולין
 ולא אוכלין ולא שותין דלא מפשינן ליה טמא ודאי וכדקאמר רבי
 יוחנן הכא והתם כגדה שלש' פרק כל' הוי' חוקה שורפין
 עליה את' התרומה והביא רחיה לדבריה דהכא דספיקא הוי לרבנן
 ולא טמא ודאי ודאמר במסכת דהו' אחר רבי יוחנן בשלשה
 מקומות סמכו חכמים אחר דהו' יעשאוהו כודאי מקור שליא
 וחתיכה דהוינן בה ותו ליכא ויהי' איכא ט' חניות והא איכא ט'
 ג' פרדעים כו' והא איכא כו' ומה ק' לכו' עולה ואמר דהא דרבי
 יוחנן אי אתא להשטרי רובא . איכא חוקה כהדי דלא שרפין
 עלה תרומה הא חמרה . כו' יוחנן חדא ועובא דתנן תינוק כה"י
 כו' ור"י יוחנן אי זו חוקה שמורפין עליה את' התרומה הלמה לא
 עשו רובא דאיכא חוקה כהדי כודאי טומאה אלא ספק ולר"מ
 עבדו הספק סקיל והפשוט טומאה בטמאות לה מפשינן ולרבנן
 הוי ספק קרוב כודאי שהרוב מכריע לטומאה ותולין ולא אוכלין
 ולא שורפין ולפוס' הא אומר עור' דהא דמאי דאמרינן רוב מפשינן
 אלא שמיטה מימחין כן כפ"ק דאוליין ל"א חוקא רוב אלא כל
 המנויין דאי לא סמוך מייעוטא לחוקה כההיא דקיימא בחוקת
 איסור זה"ל פלגא ופלגא וסתיקא דאמרינן לחומרא וכדפרישית

התם וכו' הוי

מיהו

מסתברא דקושיא נמי קריא למי' כפי' חמרינן סמוך
 מייעוטא לחוק' זה"ל עש' וכו' וכו' . התם הוא שהמייעוט
 מסולק מן הרוב עלמו שמוציא רוב חתיכות ד' נשים מתעברות

דמות מציאות

הרואים שהיה ברוא כשנתן מתנה והתם
 נשואים דרבי יעקב ורשב"י דקיימי כוותיה
 משום דספיקא דחוקה דמתנה סתם פריש
 הכא ליתא רב דאמר כר' נתן וכוונתיה לה שתר הטעם דכפרת
 נמי בוגרת כי היתה נשואה לאמר כר' דאמר בה שפיקא והתם דתירא
 חוקת נכסי יונקאין נכסי בחוקתיהו הכא דליכא חוקת הנוקין כו
 ספיקא וחושבין לקדושי טיהא וצדקין אמר לך רב לית דחמרי
 אפילו כר"י התם הוא דליכא למימר העמד פסוק על חוקתו וכתי
 האי גונתא לא חזינן בתר השהא לעכרע כיון דליכא חוקה
 דמרעה הוא אבל הכא ליכא למרעה לשונויה בוגרת כשפיקא
 דליתא למימר חוקתה בחוקת כערה דהא כל נשא דתישלם ולית
 לה חוקה דבערות ושמואל אמר אהא דחמרי אפילו כר"ע לא
 קאמר אהא דר"ע בחוקת כריאים קיימי ואיכו מפיק נפשיה
 מחוקתיה אבל הכא משום דחזינן לקדושי סתם דכפרת נוי מפיקין
 לה מחוקתיה דבוגרת הא כל הדין יומת לית לה חוקה דבוגרת
 דביומא דהא לית לה טובי חוקה כלל כדפי' לעיל
 עלמורא הלכתא פותיה דרב אפילו פשי' נוי וכחשתו וכ"ש
 במכחשתו לומר דקים לה שהיתה בוגרת ככפרת ושמואל נמי
 נודה ביה והא דאייטריך תלמודא למפסק כותיה דרב אע"ג
 דהא קי"ל דכל רב ושמואל הלכתא פותיה דרב כאיסורי והכא
 איסורי כו' היינו משום דאיימר פסק כשמואל וריון דהוא פלוגתא
 דאיימר ורב אפי' פסק כהמורא כרב (וגרס אפי') ותו דפסקתיה
 דמתניתין דרב עין ושמואל דאמר רב יעקב דהלכתא
 כותיה וקי"ל עלמורא דשמואל דשבין שינויה היא דרב דאמר
 אפילו כרבי יעקב ופ' דהנה פני איכא ממונא שאין האב
 זוכה בכסף קידושיה ככ' : מלקין על בחוקות כר' דא"ר
 יבדק היחוקת פרה בשעבותיה כלומ' שראיה לובשת בגדי כדותיה
 בעלה לוקה עליה משום דהי משום חוקה עו בלא ראייה אהדק

תוספות

דף פ"א אחר ריש לקיש לא שנו אלא בקדשי הנבול אבל
 ל' וחוקן לא יוקשים והא ס"ל לר"י
 לקיש דמעלין מתרומה ליוחסין דהכי אמרי' בפ' ב' דכתובות
 והוא דאיתא לקושיה דריש לקיש ואמר ליה ראיתיהו שחלק על
 הגורן כו' איהא מעלין מתרומה ליוחסין ולא קשיא דודאי מחילוק
 גרבות מעלין אבל מחילת תרומה אין מעלין שהרי גם בעבד
 אוכל תרומה כדפרישי' התם באהדרא תליתא
 עומד כזו הביטה כו' עיין בפ' כיסוי הדם במהדרא תליתא
 וכמון מיעוטא לחוקה ואיתרע ליה רובא ראייה יוקשים אמאי
 הכא אמרינן איתרע ליה רובא ובריש פרק בתרא דיבמות אמרינן
 אלא אמר רבא חוקה לייבום ורובא לשוק וחוקה לא עדיף

ברובא ואתא מיעוטא דאפילו תיסקין לחוקה וזוהי ליה
 ופלגא ולא תינשאולא תתייבם ויהא לי דלככי שמי לישנא התם
 ויזיז הוה ליה פלגא ופלגא לי' אמר איתרע ליה רובא דה"כ
 הוה משמע דאיתרע רובא ואולי בתר חוקה ותתייבם להכי אמר
 פלגא ופלגא דלא תינשא ולא תתייבם - אבל הכא אפי' איתר
 יבא ופלגא הוה וכו' ליה כהך טעמא דרשות היחיד דכיון
 דתינוק חין כו' דעת לישאל סביקו טהור משום הכי קתני איתרע
 ליה רובא ורבנן מיעוטא כעין דליתיה דמי רובא וחוקה רובא
 ינוק לפי טעם המורה שפירש דא"ר מונע בעיסה
 קפ"א ואי דכתבית ברית בימי השיאוי סנדי געניי תשה על
 חוקתה ולא חוור העמד ויהרתי חתונה מפני שיש בהן ודאי
 יונע וגם החוקה דחוקתיה דהא דרתי לריעותא והא אית'
 ביה חוקה דטהרות לטיבנות לא חין דרית בהו דלאי יונע בטלה
 חוקה שלכן יבדקי נוי גבי בעיסה לי חית בה דלאי מונע בטלה
 חוקתה ישירי כו' הויסי חסי עיקר שפירש ספק מונע
 וכו' באהדרא

הדין

דף פ"א והקלן ושורפין כל החוקה כדרכו הוה דאמר
 אי הוסיף וכו' אפי' לא לענן ירושה ושאר דבר'
 וכו' בחוקה טבס בריז או אחיו ואינם טריבין לראייה ואזני
 לשעוניהו דתנן תינוק שנונא כנגד השיטה ובנק בידו ר"מ מטרה
 וחכמים מטיחין יפניו כדרכו לשחוק פירש"י ז"ל דהאי
 תינוק מחזיקי נגע בעיסה שארי טבס בידו הלא עלאי דעינין אס
 הוא טמא או לא וחכמים דרשו נאס דחוקתי ליה בטמא שדך
 התינוק לטפח באשה וכו' פירש"י שכל תוספות ורמזים
 דמטמא ליה דהאי עי' ודאי דאס כן ודאי נגע בעיסה
 קיבץ חוזה דענייהו ויחוקתיה כהן דתנוק קטן
 בה בטלה חוקתיה כו' כתיבין וכה אמר רבינו ר' יוחנן
 כנדה ונוקר ושלחט טבס יתו דכתיב יחוקתה בחוקת טחין
 הם מפני שהבנות מתעבות עינין דלאיתא ודאיתא ליה
 וכו' ד' גפח בשרנים גרלות ספד חגים בירושלמי
 דפרקין תינוק שנונא כנגד השיטה ובנק בידו ר"מ ורש"י וחכמים
 מנחין שדך תינוק שנונא לפי כ"כ כו' רבי הגדול
 ז"ל דכא בשאין דותאט כנגד שלחט ינוק ודאי טמא ור"מ
 מטרה דטמא לא נגע באישה חוקה עיסה ורבנן אמרינן שדך
 תינוקת לטפח עיסה דמפירש טעמייהו ואיזיל : ואפי' גב
 דהנק בידו יונבס ח"א נשאל ליה נגד ובנק זה שבידו עמקוס אחר
 יהי או איש טהור נכס פס יתמו לונר פיתופפות :
והרמב"ם דמי יחוקתה מטפחין ומיעוט אין
 ופסק יחוקתה טהורה עומדת סתן
 מיעוטא

אין אף און ארבע ההותם קטל זה, באלע שבתות וזקק לעבד'ת מלאך דמוורו קלאונק
ווצה אקבל הג'ט, אמשין בקעלר קאט אין אדמות שלמי, מיט כוון לעקלר סך קוד נאלע דער
ואף געאסן אונערות לעבית מקרבתו, גאט סך נעט או שללה מאלת מלך און לעבית זואיק
הין דך וחשב אהיו אונס, אף אלה הן אונס מאלן, כמאסין ז. אסא תקרא דפונפו קיוו אמות
אה. ואף מאל קוול רעו מלום מאלן אונס קגווען כמלאך למ, מיט נעט ה'ון (ששעף) למ, ו
דאמיוון מנה דערמאן גיו מאלן כהג ע'ט שערנים לער אמרו' זאט תקראו כ'י אמשוק אונס,
לעמון כמא אפונס סמון סך כזה ארוב, ע'ט, קאנען אפיו' יש כוון סך כזה גע' משוק
אונס דעקוון העפא שהמ' דמאן אהמנוק וע'ט ארונס אז קוונן קאקא נלאון א, און
נלאו הרמוק ע'טא לא אדעום מאלן מאלן לא רעין אפילו כעויל בעב' הלו זאונס
כמ' כמלו' ה' קראט אלענעו ס'טו (דף א' ע'י ג'ילס אלז לעט אסב' דהלו נאלן
דמקס' כ'פסי' דאליקני' אגומי'. אהמון כן קלם השוק אהעלף ז' ע'ט. הא חבא:

און זהו שהם דממית לנה הנ' מלאך באף כעאיער קאט אין אונס אה ההותם" כוון דאמרה
עלו זון זה כ'לא גזירת האה' ע'ט, און דמ' הגאון מלום א'דה א, דרך קארות מ'ד אהמרת
שמה אמרה עלו, און אפילו באמרת דאיע' אפאו לעונתה כמלאך באיע' ע'ט ס'טו י'
דהגה, אדהמ' רעו דמוורו למ הגאונ'ים מלום אהמון רע'א כמלאך בעמל' וזקק אפילו רמון
מיונו ס'י ר'ע ה'ל כוון ממוק' אמרה עלו באיע' זללו אספן אז מוננה אמרה עלו כ'ט
בארות באיע' העפא שונער קאט יוקר, אפל העפא לאמרה מה'ת אדעום בקנה' ו' דמלון
דועערות הג'ט זונן יוקר מיוון כוון לא גזירת חב' דב' נעמ' כ'ט. הא אס'טו
און ד' שהיו כ'ר זיב' אה הג'ט אדעמו ל' הכאסום מה'ת זעב'י זע' מל' ס'טו אונה. אהמון
דעלעוק מאלו אמה הלוו מוזג ענה וליע'ת ק'ט החתונ'ם ג'ט רע'ף און אהר אלוו קלערו
אלו דאט זושא, אונע הרו כ'ט וז'ו חובת ג'ט, אה' דמלומ' אפשו דמונה ראק' קאט
דאע'ת רע'מיו חז' ס'י זא' אהע'ו חז' ס'י ק'ע אהמון אהמון אהמון ס'י א' א' זעב'י, אה
כ'ט כ'ט דע'לו ע'ין ורע'ק אה' חז' ס'י א' א' זא' ד'ט אמשוק על ד'ת רע'מ' קווע'ן כ'ט
דהעפא דהלו נע'ת ג'ט, מ'ע'ן אפילו ק'ט כ'ט אהמון כ'ט רמול' מ'ט אהמון אהמון אהמון

אין אף און ארבע ההותם קטל זה, באלע שבתות וזקק לעבד'ת מלאך דמוורו קלאונק

קארובל: הא מלאך: מיטו הימלא' ה'ק הקולת אינמל' ס'י נ'ה
אלי' נ' ק'ט' כ'ט רע'מ' ונאלק' החתונ'ם כ'ט העפא שונער באיע'ן און ז'ט' ק'ט
און ד' ד'ט א' ג'י. אהמון רמול' כ'ט, דהמ' וז'ין ס'ט'ת הגזירה דב' נעמ' האו מלום קטל' דאמ'ת
מקטל' ד'ט מוס'ק אלי' כ'ט אהמון אהמון כ'ט רמול' ס'י א'. אהמון מ'ט מ'י' דמחוס כ'ט:

באלה שנתה און הנץ מחוק אגולה, אמתו רמזי מחזר קרב קרשלו מחז' כי גתה דוכלה אהיות
מתנה לתשמיש כלשה, אכז הטחא קאהלזי סי קוז סיו' א דקנלתי תחמו דמאוסה או שרו
אקוינה. ולהתה שמ אז ומחזק קנה תלא קמינח, ולהט' אפולו באז פמיני זלח לונזו עלו משום דמאוסה
א' ע'ש. ועי' דגרת מאור שם דהנזו תשו' מרשו עמלולה סי' ו' דאז דמלאר בונמל כה' אדכמולת
עז דכאפין לגיש עצם האמלת אפיו' טעלת אכן באלעז סי' קנז סיו' ב' הינח קלון היכו למחלת
העלאון הי' בקורה בכה' מןעלן לעמלת, אכן העשו לעמלה אונ' מלח ענכ' נלאו נלאו
קלכנה את אצל לגיש, ומספן שמען ככדת רחמ' הנ' וזו כהגש - אולם ישדקו בתלו' סי'
גשלו (הלבו סנינה בקנה) תולק ע' דגשו תמי' אסייחתי אהבוו בעם השלבון אהרסך דכאפין
א' הלמאה בגש דקאו, אכז הקש' שם דכן מלאר מדגשו הרמק' ע'ש. - און א' אלמ'
הכבוקים דאינו מחוק אעלה אהיות תחמו ולשאנו כלשה, אביו שוק התורה גמ באמלה
או תחת זמל, דתשו עייון הנו זולתו עלו אכלמלא אחרת ויהי' או שתי עצם איהו' קסטל
אמולת, אופו' אגז דמולדה אהמולת האו עדמ, א' כוין שאנו מחוק אגולה היו יש או שתי
עצם אויעשו קסט, אכן אהמלקומ' מל דכאפין אגש זכז הכי קעלז אהלכא קאו וזה פא
שתי עצם שכז' ו' פא' התפ'ג' ביזה, - אמל' א' חו' דמולדה ק'. דאק' דקוד כסלר מראו'
מפמק זל כה האזן ה' קסט אזה שיש או אמון כ' א' חו' בתן אחזי, דה' אשנה האחרונה
דכאפין זולת וזו אלתרו חוק קסאו' דכאפין את וזו אלתרו א' שק אצן דנלו'
אכל קממל כה' אקו' כיו דולר מל ע'מל דכשלו דהאט אכאפין אלתרו היו ככן
חורין ע'ש אהיול דאל' דכשלו הא דכז' שזו לעמלה בקלל' דויל' כקנת אהא אסור
דמ' חורין אכה', א' זה רק דמה שניאן בן זכ'ל, אכן דהמלאן אוחס' אל רבו קאו ככן
חורין פלוג שאנו עקד של רבא. "און' קמלו אכן חוש חגוגה שם זה שהארון דזה אכל
הכשול פלוג כאמר. כן ה' באשה שנתה א' שהוא עיון אא' אמרה כז' שזו אמרה
דאה, א' כוין שהיון לכאפין אגש אאו אשה של הקעל' - הא אקטן זיה' שיהו' חשק
כג' אן שתי עצם. אהרן זולת כו' הנו מןע' נמל' חמל דהאר' זו לעמלן דה אלת הקולמ
אקנה נלאו אקטן הזוק היין ככה' אק' לעמלת אעלו אשתו' דמולדה או חקד קמולדה אשה
גמ משום זונה דמולדה אכן אמול' לעמלה, או כאפין אהרמל כמלאר בונמל כה' הנ' דדגולה
למולק' לעמל כאפין אהרמל. אור כוין שהעלאון הי' אהיות אזו שוק הדון דמולק' לעמלת כדגשו
המולק' כה'. אקמלה דהרן המלא' סי' קכה' סג' נ' דגשו מלו' הרמק' סי' נ' דככן לעמלו זולק'
המולדה אנהק' פסול מל קממל כהולק' ע' שוגשה, אמת' און' סי' ו' שבער גמלת דכשו'
ד' כמלאר בונמל כה'. אהרמל חק'. און' דגשו אק' סי' ו' אכז אמל' שם.

אין תשמיש כלשה, אכז הטחא קאהלזי סי קוז סיו' א דקנלתי תחמו דמאוסה או שרו
אקוינה. ולהתה שמ אז ומחזק קנה תלא קמינח, ולהט' אפולו באז פמיני זלח לונזו עלו משום דמאוסה
א' ע'ש. ועי' דגרת מאור שם דהנזו תשו' מרשו עמלולה סי' ו' דאז דמלאר בונמל כה' אדכמולת
עז דכאפין לגיש עצם האמלת אפיו' טעלת אכן באלעז סי' קנז סיו' ב' הינח קלון היכו למחלת
העלאון הי' בקורה בכה' מןעלן לעמלת, אכן העשו לעמלה אונ' מלח ענכ' נלאו נלאו
קלכנה את אצל לגיש, ומספן שמען ככדת רחמ' הנ' וזו כהגש - אולם ישדקו בתלו' סי'
גשלו (הלבו סנינה בקנה) תולק ע' דגשו תמי' אסייחתי אהבוו בעם השלבון אהרסך דכאפין
א' הלמאה בגש דקאו, אכז הקש' שם דכן מלאר מדגשו הרמק' ע'ש. - און א' אלמ'
הכבוקים דאינו מחוק אעלה אהיות תחמו ולשאנו כלשה, אביו שוק התורה גמ באמלה
או תחת זמל, דתשו עייון הנו זולתו עלו אכלמלא אחרת ויהי' או שתי עצם איהו' קסטל
אמולת, אופו' אגז דמולדה אהמולת האו עדמ, א' כוין שאנו מחוק אגולה היו יש או שתי
עצם אויעשו קסט, אכן אהמלקומ' מל דכאפין אגש זכז הכי קעלז אהלכא קאו וזה פא
שתי עצם שכז' ו' פא' התפ'ג' ביזה, - אמל' א' חו' דמולדה ק'. דאק' דקוד כסלר מראו'
מפמק זל כה האזן ה' קסט אזה שיש או אמון כ' א' חו' בתן אחזי, דה' אשנה האחרונה
דכאפין זולת וזו אלתרו חוק קסאו' דכאפין את וזו אלתרו א' שק אצן דנלו'
אכל קממל כה' אקו' כיו דולר מל ע'מל דכשלו דהאט אכאפין אלתרו היו ככן
חורין ע'ש אהיול דאל' דכשלו הא דכז' שזו לעמלה בקלל' דויל' כקנת אהא אסור
דמ' חורין אכה', א' זה רק דמה שניאן בן זכ'ל, אכן דהמלאן אוחס' אל רבו קאו ככן
חורין פלוג שאנו עקד של רבא. "און' קמלו אכן חוש חגוגה שם זה שהארון דזה אכל
הכשול פלוג כאמר. כן ה' באשה שנתה א' שהוא עיון אא' אמרה כז' שזו אמרה
דאה, א' כוין שהיון לכאפין אגש אאו אשה של הקעל' - הא אקטן זיה' שיהו' חשק
כג' אן שתי עצם. אהרן זולת כו' הנו מןע' נמל' חמל דהאר' זו לעמלן דה אלת הקולמ
אקנה נלאו אקטן הזוק היין ככה' אק' לעמלת אעלו אשתו' דמולדה או חקד קמולדה אשה
גמ משום זונה דמולדה אכן אמול' לעמלה, או כאפין אהרמל כמלאר בונמל כה' הנ' דדגולה
למולק' לעמל כאפין אהרמל. אור כוין שהעלאון הי' אהיות אזו שוק הדון דמולק' לעמלת כדגשו
המולק' כה'. אקמלה דהרן המלא' סי' קכה' סג' נ' דגשו מלו' הרמק' סי' נ' דככן לעמלו זולק'
המולדה אנהק' פסול מל קממל כהולק' ע' שוגשה, אמת' און' סי' ו' שבער גמלת דכשו'
ד' כמלאר בונמל כה'. אהרמל חק'. און' דגשו אק' סי' ו' אכז אמל' שם.

ער ורצני היכינה יתקן בן כטוואק תשבין (Katz) ירעש עתה ורצה עליו אטמו
 חנה היכינה לנא בת כסת כנה שנים עלף בהיותה תחתיה והלכה חמוץ אטמו
 נקלקלות... עף שנרדה מאת' עין הקאורס אנשנה לאוש אתה בלו גש נקלקלה ה'על
 והיא צרה כצת ירעסו' עש הזוש הנשלו יה אשכנאל פרח אלה אקלקלה ושמ היצתה
 אלה הוא כשם קלקלה קולאונסקין אכ' עתה קיבור גיור כפי היכרעסו' שמו' מהרז אלה
 אלו' שוואק שווא' טווס אונגלעך יתקן מורח האלה ה'על. וזה כנה שנים לקלא עגלן על
 וצה, ארוקל יתני אשון קדונו.

אנה מלאר כרמ' אעף' סו' ק' סו' ה' גאלה הנאסרת על קלקלה וש לעפת אה גש
 ע' אתה אוש מחמורין ביה. אכ' הק' למ דרין אגנו האלה שמתל' להעלאו אמתר ע' היצולו
 וש מחמורין והיוול משלם בחוששן אקת השוף דאל' זנעלו רן במטא אונז' אקסלף. כש' הקטעו'ן
 שורש קמ' אכל אגנו הק' שוה' מל' אושא אמתר גש היחמורין מ'דו קלקלה כש' שוה'
 ג'סו' אעף' סו' א'. אפלו רעש' קס' ק' ס' א' אהנאק' אעף' סו' צ' אכ' כנה אחמורין. אכ' ה'על
 אכר נהגו בן רעגנים האחרונים. אכ' ק' דגם העל' מ'דו כיוון שהוא דנה ע' קלקלה אשנה
 והלפת קלואו צלת הוא אה לתרון כפלו'. אכ' רן באומאר סטה כש' כ' נאסרה
 אכ' אונר' מאוסר אלת אוש, ע' קלואו למ. - אלכן סדרנו עקלסה ג' ע' זנעלו, ואמתר
 היצולו מנה למ אהלכה אג'ר הא' אזה קת לתתל'. כש' הק' סו' ק' למ לול אקללת
 בן אה'.

ואענין אי קיוון הטר ממה רעגים, נאמנים עלול כנה רליו ישראל דמכ' א' ק'
 והוא כש' מלת יתק אהגאון טווא' זו א' רשו' ה'. אה' אהמון רע' אה' מאור אונ' ז'
 ע' אשלו' רע' מ'ע' סו' כ' לשם נעכסה השו' שטון על' הגאון מ'וואו' זו דקארבת,
 או באומרת שאסורה על' שחוק מה' אשלה איונה ר'נה אקלא ג' א' ק'. וזה היכוסו
 הגאונים רע' אה' אונ' ה'. אכ' בשלו' חמדת שמה אעף' סו' ד'. אשון על פסו מרע'ן
 שורש קמ' ה'ע' דמ'א' דרע'טא הוא הורא באסורה א' איונה כפ'ל' ש' ע'ל' לול אה' דנה
 הרגה'. אכ' דנה אחמורין.

אה' אחר לסדרנו הג' כנ' כרמ' אה' משה אלו' שוואק ה'על שושל אמת' אש
 חרובה אקלא ה'ע' מוג השלי, והשונה לדאס וי' אה' אעף' ז'ל' חק' ה'ע'. אה' ה'ע' כש'
 א' לכפ' המדמה א' אע'ר ופ'על' למ'ח' מק'בת' אלו' התרעו' דל' מ'אל' מ'ל' אלו
 ש' מ'אל'. אלו' הק' מרע'י כ'ף ה'ע' אונ' מ'ע'ל' אונ' אה' מ'אל', כ' א'ן ד'ע'ל'ת.

אמתו כי יתנו לו ויסמו לה קצת קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין
וכן והיו תכין אצלם כי קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין
כענין הרי קחו תועין. אציה כי קחו תועין. אציה כי קחו תועין.
קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין. אציה כי קחו תועין.
אמתו כי יתנו לו ויסמו לה קצת קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין
וכן והיו תכין אצלם כי קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין
כענין הרי קחו תועין. אציה כי קחו תועין. אציה כי קחו תועין.
קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין. אציה כי קחו תועין.
אמתו כי יתנו לו ויסמו לה קצת קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין
וכן והיו תכין אצלם כי קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין
כענין הרי קחו תועין. אציה כי קחו תועין. אציה כי קחו תועין.
קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין. אציה כי קחו תועין.
אמתו כי יתנו לו ויסמו לה קצת קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין
וכן והיו תכין אצלם כי קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין
כענין הרי קחו תועין. אציה כי קחו תועין. אציה כי קחו תועין.
קצתו ויטעו בהו פארו אציה כי קחו תועין. אציה כי קחו תועין.

4 וְעַתָּה הֵיכָן הָאֵלֹהִים אֲשֶׁר אָמַרְתָּ
כִּי אֵלֹהִים הָאֵלֹהִים הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְעַתָּה הֵיכָן הָאֵלֹהִים אֲשֶׁר אָמַרְתָּ
כִּי אֵלֹהִים הָאֵלֹהִים הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְעַתָּה הֵיכָן הָאֵלֹהִים אֲשֶׁר אָמַרְתָּ
כִּי אֵלֹהִים הָאֵלֹהִים הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְעַתָּה הֵיכָן הָאֵלֹהִים אֲשֶׁר אָמַרְתָּ
כִּי אֵלֹהִים הָאֵלֹהִים הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְעַתָּה הֵיכָן הָאֵלֹהִים אֲשֶׁר אָמַרְתָּ
כִּי אֵלֹהִים הָאֵלֹהִים הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ

אשר'9 קפ' ב'א'א'א'

א'3'2'1'0' ק'ב'ג'ד'

20

Trilo 1/8

Edelbranne 325

אשר'9 קפ' ב'א'א'א' א'3'2'1'0' ק'ב'ג'ד' א'3'2'1'0' ק'ב'ג'ד'

אשר'9 קפ' ב'א'א'א' א'3'2'1'0' ק'ב'ג'ד' א'3'2'1'0' ק'ב'ג'ד'

The Land of Israel, for the People of Israel
according to the Torah of Israel.

ארץ ישראל, לעם ישראל
על פי תורת ישראל

הסתדרות הפזרחי באמריקה

MIZRACHI ORGANIZATION OF AMERICA

1133 BROADWAY

NEW YORK, N. Y.

TEL. CHELSEA 3-7427
7428

CABLE ADDRESS
"MIZORIENT"

Honorary Presidents

RABBI MEYER BERLIN
GEDALIA BUBLICK

Chairman, Mizrachi World Merkez

RABBI WOLF GOLD

Honorary Vice-President

RABBI A. M. ASHINSKY

President

LEON GELLMAN

Vice-Presidents

RABBI JACOB HOFFMAN
DR. PINKHOS CHURGIN

Honorary Secretary

RABBI BEZALEL COHEN

Executive Secretary

RABBI MAX KIRSHBLUM

Treasurer

MAX NADLER

Chairman, Vaad L'Chiruk
Hatorah Vehayaadut

RABBI JACOB LEVINSON

Chairman, Vaad Hapoel

RABBI J. H. LOOKSTEIN

Chairman, Vaad Haroshi

M. MORTON RUBENSTEIN

Emergency Fund

ABRAHAM COHEN
Chairman

A. M. STAVISKY

Vice-Chairman

Finance and Budget

HERMAN HOLLANDER
Chairman

IS. EICHLER

ROBERT G. HOROWITZ
RABBI I. M. KOWALSKY
HENRY L. KRAUSHAR
FREDERICK MARGARETEN
MAX NADLER

ב"ה, כ"ד שבט, ה'תש"ב

רב נכבד ונעלה:

דערמיט בעטן מיר איך זעהר זיך צו בעטייליגען
אין דעם ארץ-ישראל מאסען-מיטינג וואס וועט אפגעהאל-
טען ווערן דעם שבת נאכט 14-טען פעברואר, 8 אזיגער
אין דער ניו-לאטס תלמוד-תורה, 644 פּענסילוועניא
עו. מיט דער בעטייליגונג פון אונזער חשוב'ען
עארען פרעזידענט פון מזרחי דער בערימטער שריפט-
שטעלער מר. גדליה בובליק אלס הויפט-רעדנער. עס
וועלען אויך געוויזען ווערען די לעצטע בילדער פון
ארץ ישראל.

מיר האפען אז איהר וועט זיך בעטייליגען
לכבוד ארץ-ישראל און לכבוד מר. בובליק ווי אויך
דערמאנען פון דער בימה וועגן דעם וויכטיגען מיטינג
און לאדען אלעמען זיך צו בעטייליגען.

בכבוד ובברכה התורה,
אירגוני קירטב"מ
מרדכי קירשבליום
מזכיר-ראשי

אפ/רמ

ועד ההצלה

VAAD HAHATZALAH

132 NASSAU STREET, Suite 819
NEW YORK, N.Y.

EMERGENCY COMMITTEE FOR AID TO STRANDED REFUGEE
YESHIVA-SCHOLARS, RABBIS AND RELIGIOUS LEADERS

דער היסטארישער אויפמטהו

פונם
"ועד ההצלה"

ארויסגעגעבן פון "ועד ההצלה"

אלגעמיינער סך הכל

די איצטיגע וועלט מלחמה, וואס האט געבראכט אזוי פיעל אומגליקען פאר דער וועלט, האט בידוע דערשיטערט ביז'ן טיפסטען די סאמע יסודות פון אידישער עקזיסטענץ אין איראפא און אומעטוב, וואו די פארניכטענדע האנד פון אונזער שונא האט דערגרייכט.

די טראגיק פון די איצטיגע געשעהנישען באשטייט ניט נאר אין דעם וואס מאטעריעלע אידישע פאזיציעס, - אידישע פארמעגענס, אידישע פרנסות און אידישע לעבענס, - זיינען פארניכטעט געווארען. דאס טראגישסטע פון אלעם, אין דעם ים פון בלוט און טרערען, איז דער חורבן פון אונזערע גייסטיגע פעסטונגען, פון די צענטערס פון חורה, קדושה און יראה שמים, וועלכע זיינען אויסגעריטען געווארען פון די ערטער וואו זיי האבען געבליהם במשך פון דורות און באשטראלט מיט זייער ליכט די גאנצע אידישע וועלט. דער חורבן פון פוילן און ליטע, די צעשטערונג פון די דארטיגע הונדערטער יאהר אלטע אידישע קהלות, איז דעריבער דער גרעסטער אידישער אומגליק זיינט חורבן בית שני.

ווען עס האט זיך אנגעפאנגען די איצטיגע וועלט מלחמה, און פון מזרח-איראפא האט זיך אנגעהויבען טראגען אהער דער פארצוהיילונגס-רוף פון די גדולי החורה און ראשי ישיבות וועגען ראטעווען די הונדערטער יאהר אלטע צענטערס פון אידישען גייסט, די פעסטונגען פון אונזער אידישער עקזיסטענץ - האבען די פיהרער פון אמעריקאנער חורה אידענטום, מיט די גרעסטע רבנים וגדולי החורה בראש, פארשטאנען, אז די ערשטע פליכט, אין מיטען פון דער דאזיגער וועלט-שרפה, איז צו ראטעווען די ספרי חורה - די ראשי הישיבות מיט זייערע חלמידים, און איבערפלאנצען אין מעהר זיכערע ערטער די חורה - מוסדות. דאן איז געשאפען געווארען דער "ועד ההצלה" וואס האט פארשריבען א גאלדען בלאט אין דער געשיכטע פון אידישען אמעריקא א דאנק דער צוגעבונדענקייט צו אידישקייט און אידישען באוואוסטזין פון א צאהל חורה ומסורה-טרייע אידען אין דעם לאנד, איז געלונגען צו ראטעווען פון דער ארץ הדמים די שעהנסטע געשטאלטען פון איראפעאישער חורה-וועלט, יענע גרויסע גייסטיגע ריזען וואס שטיצען די קייט פון דורות און האלטען אויף די עקזיסטענץ פון אונזער חורה-פאלק.

סויזענטער זענען ארויסגענומען געווארען פון לענדער, וואו עס האט זי געדראהט גייסטיגער און פיזישער אומקום און געבראכט געווארען אין ער-טער, וואו זיי זעצען פאר זייער חורה טעטיגקייט.

דער "ועד ההצלה" צוזאמען מיט דעם קאמיטעט פון די ראשי הישיבות וועלכע האבען זיך געראטעוועט אהער א דאנק זיינע באמיהונגען, זעצט פאר מיט דער גרעסטער מסירות נפש, סראץ די אומגעווענליכע שוועריגקייטען, די חילפס-

ארבעט פאר די דאזיגע טויזענטער חלמידי חכמים, ראשי ישיבות, רבנים, ישיבה חלמידיים און חורח עסקנים, שעלבע געפינען זיך אין גרעסטען טייל אין די פארשידענע רעפובליקען פון אזיאטישען רוסלאנד און אין אנדערע ערטער, וואו זיי נויטיגען זיך אין אונזער הילף. די דאזיגע בני חורח דארפן אונזער כסדרדיגע און אומאויפהערליכע שטיצע. זייער איינציגער מאטעריעלער אנהאלט איז די שטיצע פונ'ם אמעריקאנער אידענטום.

אויפ'ן 5 מיליאניגען אידישען קבוץ אין אמעריקא ליגט איצט דער חוב צו באזארגען מיט ברויט די דאזיגע חלמידי חכמים, וועלכע לעבען אין די שווערסטע עקאנאמישע באדינגונגען. זיי אפעלירען צו אונז און נאר מיר, אמעריקאנער אידען, זענען בכח צו ענטפערען אויף דעם דאזיגען פארצווייפ-לונגט-רוף.

פון דעם בייגעלייגטען באריכט פון דעם ועד ההצלה וועגען זיין טעטי-קייט פארן לעצטען יאחר, קאנט איהר זעהן ווי גרויס עס איז געווען זיין אויפטוהן, ווי געהאלדיג זיינע ליסטונגען - פראץ די באגרעניצטע פינאנסיעלע מיטלען מיט וועלכע ער האט אפערירט.

איצט, צוליעב דער ניי-געשאפענער לאגע, איז די אויפגאבע פון דעם ועד ההצלה א פיעל גרעסערע און א מעהר קאמפליצירטע. עס פאדערן זיך קא-לאסאלע געלד סכומים. עס מוזען געבראכט ווערען די גרעסטע מאטעריעלע קרבנות כדי דער ועד ההצלה זאל זיין ביכולה צו דערפילען זיין הייליגע פליכט און חמיד זיין ביכולה צו ענטפערן אויף יעדן רוף פון אונזערע גדולים מיט ממשות'דיגער הילף.

און נאר דאן, ווען אלע באהאווסטזיניגע אידען אין אונזער לאנד וועלען באגרייפען זייער חוב לגבי דער דאזיגער הייליגער ארבעט, וועט מען קאנען זאגען אויף אונזער אידישען קבוץ, אז אין מאמענט פון דעם גרעסטען קריזיס אין דער אידישער געשיכטע, האט דאס אמעריקאנער אידענטום, אויפ'ן רוף פון אונזערע ברידער בצרח ובשביה, געענטפערט ווי אידען האבען שטענ-דיג געענטפערט אויף א רוף פון פארצווייפעלכע ברידער: זיי האבען געהאלפען דאטעווען נייט נאר אידישע לעבענס, נאר אויך די יסודות פון אונזער אייביגער עקזיסטענץ.

די אנטשטיאונג פון ועד ההצלה

דער "ועד ההצלה" איז געגרינדעט געווארען א קורצע צייט נאכ'ן אויס-ברוך פון דער איצטיגער מלחמה, (סוף יאהר 1939), נאך דעם ווי אין היילנע האבען זיך געהאט קאנצענטרירט די ראשי הישיבות פון פוילען מיט זייערע חלמידיים און א גרויסע צאחל פוילישע רבנים און עסקנים - צוזאמען בערך 6000 נפשות.

עס איז דאן קלאר געווארען, אז עס מוז אין אמעריקא ארגאניזירט ווערען א הילפס-אפארט, וואס זאל באזארגען מיט דעם נויטיגסטען די טוי-זענטער פלטים אין ליטע, וועלכע דער דארטיגער אידישער ישוב איז נישט געווען בכח אל'ן אויסצוהאלטען.

די אגודת הרבנים האט דאן גלייך גערופען אן אויסערארדענטליכע קאנווענשאן, צו וועלכער עס זענען געקומען די היכטיגסטע רבנים פון גאנצען לאנד, ווי אויך פראמינענטע עסקנים און פיהרער פון ארגאניזאציעס. די קאנווענשאן האט באשלאסען אנצומאנגען א קאמפ'ן פאר א פערטעל מיליאן דאלאר. עס איז אויך געשאפען געווארען א ספעציעלער אפארט, כדי זיך צו פארנעמען מיט דער הילפס ארבעט פאר די האנדערנדיגע ישיבות און חלמידי חכמים און מיט ארגאניזירען, הי ווייט מעגליך, זייער אריבערפיהר אין סעחר-זיכערע מקומות.

דאס איז, בקיצור, די געשיכטע פון דער אנטשטיאונג פון דעם דע-טונגס-קאמיטעט וואס איז איצט וועלס-באהאווסט אונסער דעם נאמען "ועד ההצלה".

די ערשטע הילף

דער ועד ההצלה איז גלייך צוגעטראטען צו זיין טעטיגקייט. עס איז געשיקט געווארען א שליח קיין ליטע, העלבער האט דארט פארבראכט א לענגערע רע צייט און, מיט דער מיטתילף פון די "וויזשניס" פארשטעהער, האט בא-וויזען אוועקצושטעלען אויפ'ן ארט דעם אפאראט פאר גיבער הילף פאר די בני חורה.

א דאנק דעם אפרוף פון אמעריקאנער אידען, איז געלונגען צו היי-לען די ערשטע וואונדען פון די געטראפענע פון דער גרויסער קאטאסטראפע, העלבע האט שוין דאן מארשידט מיט גרויסע שריט פאראויס, הרוב מאכענדיג וועלטען, לאזענדיג אומעטום הינטער זיך אומצייליגע מענשליכע קרבנות אין אים פון בלוט און טרערען.

אבער די קאטאסטראפע איז געגאנגען מיט אזא אימפעט, אז עס האט זיך ארויסגעוויזען גלייך די דרינגליכקייט אריבערצופיהרען די געשטראנדע-טע אין ליטע, היי אויך די ארטיגע ישיבות, אין אנדערע, סעהר-זיכערע לענדער.

דער ועד ההצלה און די פיהרענדע רבנים אין אמעריקא זענען ארויס-געקומען מיט אן אפיעל צום אמעריקאנער אידענטום, ארויסבריינגענדיג פארן היגען דעה הקהל אלע פאקטען וועגען דער אמה'ער לאגע און רופענדיג דעם אידישען עולם אויפצובריינגען די נויטיגע מיטלען פאר דער רעטונג פון די געשטראנדעטע, - כל זמן עס איז נאך צייט.

אבער, טראץ דער מסירות נפש פון די פיהרער פון ועד ההצלה און הונדערטער וואלונטירען, רבנים און גדולי החורה, איז לידער ניט געלונ-גען אויפצובריינגען די פולע סומע פון 1/4 מיליאן דאלאר, וועלכע איז געווען נויטיג פאר דער ועד ההצלה ארבעט. די סבה דערפון איז געווען: שטערונגען פון געוויסע קריזען, וועלכע האבען ארויסגעוויזען אן אומגינס-טיגען פאראורטייל לגבי דער הייליגער ארבעט פון הצלה מוסדי החורה.

מיר האבען, דעם ערשטען יאהר, געשאפען סך הכל איבער \$140,000. די דאזיגע סומע איז אויסגענוצט געווארען היי אומגעסטען פאר ארבעט פון גיבער הילף און, מיט די דאזיגע באגרעניצטע מיטלען, האבען מיר געהאלפען די מאקסימאלסטע צאהל אינסטיטוציעס און יחידים, - ס'מיט בעשפייזונג, ס'מיט הילף און ראט ב' איבערוואונדערונג.

דאס צווייטע יאהר

אויב במשך פון ערשטען יאהר האט דער ועד ההצלה זיך אפגעגעבען הויפטזעכליך מיט דעם אויפהאלטען די פליטים ישיבות און רבנים, - איז אבער דאס צווייטע יאהר פון זיין טעטיגקייט געווען מערער געווינדמעט צו דער ארגאניזירונג פון איבערוואנדערונג און הצלה נפשות, - אלס פועל יוצא פון דער געענדערטער פאליטישער לאגע אין מזרח איראפא.

דער איבערוואנדערונגס פראצעס

די ענדערונג אין דעם פאליטישען רעזשים אין ליטע האט ארויסגע-רופען א שטראם פון נייער עמיגראציע און דאס האט געצוואונגען דעם ועד ההצלה צו פארשטארקען זיין טעטיגקייט פאר אריבערפיהרען די בני חורה, אין זיכערע לענדער. די סאויעטישע רעגירונג האט דערלויבט פליטים אויסצו-וואנדערען און דער ועד ההצלה האט גענומען אויף זיך די גאנצע לאסט פאר ארגאניזירען און דורכפירען די דאזיגע היסטארישע חורה-וואנדערונג.

דער רוף נאך הילף

עס איז באלד ארויסגעלאזט געווארען א שטארקער רוף פאר דער גרויסער רעטונגס אקציע צו דעם אמעריקאנעם אידענטום ערקלערענדיג די סיטואציע,

אבער, לידער, האט דער אמעריקאנער אידישער קיבוץ זיך ניט דערהויבען צו דער געהעריגער מדונה און האט ניט אפגעשאצט דעם עמוירדזשענסי-כאראקטער פונ'ם מאמענט.

ניט געקוקט אויף אלע אונזערע פארזיכערונגען, האט מען אלץ געהאט ספקות, אויב די ישיבה עקזיסטירט דען ביי די דאזיגע אומשטענדען און אז עס זענען טאקע פאראן אזעלכע גרויסע מעגליכקייטען פאר זייער הצלה.

דער פאקט אבער איז געווען אז אין די ישיבות האט מען געלערנט מיט גרויס חמדה. איש לא נעדר.

אבער, צום באדויערען, האט עס די אידישע וועלט ניט פארשטאנען און עס זענען ניט אויסגענוצט געווארען אלע מעגליכקייטען פאר פדיון שבוי'ם.

און זאל עס געזאגט ווערען גאנץ אפען: ווען דער ועד ההצלה וואלט בשעתו געהאט אין זיין רשות די נויטיגע געלד-מיטלען, וואלט מען פיעל מעהר בני חורה ארויסגעראטעוועט געווארען פון איראק אין צייט.

מיט ליידיגע הענד זענען געשטאנען די פיהרער פון דער ועד ההצלה ארבעט אינמיטן פון דער גרויסער קאטאסטראפע, זעהענדיג מעגליכקייטען צו דאטעווען, אבער אונמעכטיג עטוואס צו טאהן צוליב מאנגעל אין געלד.

א סך מאל האבען מיר זיך געווענדעט צו די גרעסערע קהלות מיט דער בקשה אז זיי זאלען אויסלייגען געוויסע סכומים אויפ'ן חשבון פון די קומענדיגע הצלה קאמפיין, אבער, אין די מייסטע פאלען, איז די הילף ניט געקומען אין צייט.

אבער ניט קוקענדיג דערויף, האט דער ועד ההצלה דורכגעפיהרט סיי די יורדיש-פאליטישע ארבעט, סיי ביים פארשאפען די לעגאלע מעגליכקייט אויסצוואנדערן, ווי אויך די אריינפאר ערלויבנישען, צייטווייליגע און שטענדיגע, סיי אין די לענדער וואו די בני חורה האבען געדארפט דורכ-פארן, סיי דארט וואו זיי האבען געהאט די מעגליכקייט זיך באזעצן, און האט זיי געהאלפען מיט די נויטיגע געלד מיטלען פאר זייער עמיגראציע.

טראץ דער באטידענקייט מיט וועלכער אונזער ארבעט האבען זיך חמיד אויסגעצייכענט, קאנען מיר פונדעסטוועגען ניט פארבייגעהן דעם פאקט אז די דאזיגע ארבעט פון דורכפיהרען די לעגאלע וואנדערונג מעגליכקייטען, איז געווען אן אויסערגעווענהליך שווערע. און אויב דער ועד ההצלה האט זי אדורכגעפיהרט אין אזא בעדייטענדער מאס, איז עס באמת א היסטארישער פארדינסט וואס האט צו זיך כמעט קיין גלייכען נישט.

ציפערען און פאקטען

בלויז עטליכע ציפערען באווייזען דעם געוואלדיגען פארנעם פון דער דאזיגער אנטשטיאונג מצד א גרופע אידעאליסטען, וועלכע האבען זיך גע-געבען דעם נדר ניט צו לאזען אונטערגעהן אונזערע הייליגע מוסדות.

אט זענען בלויז עטליכע פאקטען:

- (1) צוזאמען זענען דורך דעם ועד ההצלה - דירעקט אדער אונדירעקט - געשטיצט געווארען נאהנט צו 4000 נפשות.
 - (2) דירעקט דורך דעם ועד ההצלה: 700 רבנים און עסקנים מיט זייערע משפחות און 336 ישיבה בחורים
 - (3) אומדירעקט, האט דער ועד ההצלה געהאלפען: דורך ישיבות - קרוב צו 3000 בחורים מיט די מנהלים און זייערע פאמיליעס;
- דורך געלד סומען צו דער ציוניסטישע ארגאניזאציע - פאר 1 מערואן זיי אריבערפיהרען קיין ארץ ישראל.

די אלע אויסגעבענע זענען געשטיצט געווארען, א טייל די דעקט, אדער דורך די ישיבות פאר טיקעס, ריזע הוצאות און אנדערע הילף פאר אויסהאנדערונג, און דער גרעסטער טייל - פאר זייער אויסהאלטונג אין ליטע און אנדערע ערטער וואו זי האבען זיך געפונען.

פאר די אלע אויסגעבענע זענען אויך געמאכט געווארען דעמארשען ביי פארשידענע רעגירונגען - מיט צוועק ארגאניזירען זייער איבערהאנדע-רונג. ווי געזאגט, זענען לידער, צוליב די אויבענדערמאנטע סבות, ניט אויסגענוצט געווארען אלע אויסהאנדערונג און איינזאנדערונג-מעגליכקייטען.

די אלע טעטיגקייטען זענען, נאטירליך, געווען פארבונדען מיט קא-לאמאלע הוצאות. און אויב דער ועד ההצלה האט זי אזוי גלענצענד אדורכ-געפיהרט, איז עס צו פארדאנקען, אין א גרויסער מאס, דער אפפערטויליג-קייט פון זיינע פיהרער און מיטארבייטער, וועלכע האבען, ביי די שווערסטע בא-דינגונגען, פארטגעזעצט די ארבעט.

וואו האבען זיך באזעצט די געראטעוועטע

עס איז אויך כדאי ביי דער געלעגענהייט צו ברענגען אייניגע ציפערן וועגען די לענדער, וואו א טייל פון די געראטעוועטע פון איראפע האבען זיך באזעצט א דאנק דער הילף פון ועד ההצלה.

(1) אין די פאראייניגטע שטאטען - 275 פערזאן (אין דער צאהל געהן אריין רבנים, אדמו"רים, מנהלי הישיבות מיט זייערע משפחות, ווי אויך חלמידים פון ישיבות)

(2) אין ארץ ישראל - איבער 250.

(3) אין קענעדע, אין דער אינטערנאציאנאלער זאנע פון שאנטי און אנדערע לענדער פון הייטען מזרח - איבער 500.

(4) אין אסטראליע און די לאטיין אמעריקאנער לענדער - איבער 100 פערזאן.

(באמערקונג: די ציפערען זענען בלויז לפי ערך דיגע צוליב דעם מאנגעל פון לעצטע ידיעות פון געהיטע פערזאנען).

די געראטעוועטע אין רוסלאנד

א געוויסע צייט האבען מיר ניט געהאט קיין ידיעות פון די וועלכע האבען זיך געפונען אין רוסלאנד. לעצטענס, זיינען אנגעקומען אהער קיינעלס און ברייחליכע ידיעות צו די ראשי הישיבות, וועלכע געפינען זיך דא אין לאנד, פון זייערע חלמידים אין פארשידענע טיילען אין אזיאטישען רוסלאנד: פון טשימגאנד, קאזאקסטאן, רזיזאק, סאמארקאנד, יוזשני קאזאקאיה אבלאסט, טאמסק, סיביר, און קובאשעווסקי אבלאסט. אלע בעטען דרינגענד הילף: קליידער, שפיז און מזומנים.

מיט דער הילף פון ועד ההצלה, דורך די ראשי הישיבות, איז צו די אלע גלייך ארויסגעשיקט געווארען די נויטיגע מאטעריעלע שטיצע. און וואס ווייטער, ווערט אלץ די הילף אלץ מעהר פארגרעסערט.

דער ארץ ישראל פאקטאר

דער ועד ההצלה שטייט די גאנצע צייט אין פארבינדונגען מיט די מאטגעבענדע ארגאנען אין ארץ ישראל וועגען באזארגען סערטיפיקאטען. לויט די לעצטע ידיעות וואס מיר האבען ערהאלטען, איז ארויסגעגעבען געווארען א בעדייטענדע צאהל סערטיפיקאטען פאר בני חורח. עס תערען אנגענומען די נויטיגע שריט צו שאפען די ריזע און סראנזיט מעגליכ-קייטען.

אונזער אויפגאבע איצט

די דרינגליכסטע אויפגאבע אין דעם איצטיגען מאמענט זענען:

- (1) צו העלפען מיט מזומנים, שפיז און קליידער אלע ישיבות, רבנים ובני חורח וואס אפעלירען צו אונז פון סיביר און אנדערע טיילען פון אזיי-אטישען רוסלאנד. העלפען זיי איז פשוט א פראגע פון פקוח נפש.
- (2) זיין גרייט צו שיקען די ערשטע הילף צו די וואס האבען נאך ביז יעצט ניט געהאט די מעגליכקייט צו טעלעגראפירען - זיי נאר עס וועט פון זיי אנקומען א ידיעה.
- (3) שאפען מעהר-דירעקטע פארבינדונגען מיט די מענשען אויף די ערטער, דורך שיקען א דעלעגאט קיין רוסלאנד, מיט די נויטיגע מיטלען.
- (4) ארץ ישראל וואס איז איצט כמעט דער איינציגער פלאץ פאר אימיגראציע און הצלה, מוז אויסגענוצט ווערן אין דעם ברייטעסטען מאסשטאב פאר דער רעטונג פון די פיעלע בני חורח, וועלכע וואלגענען זיך אויף אלע שטעגען און וועגען און הארטען אויף אונזער הילף. - קיין סערטיפיקאט טאר ניט פארלארען געהן, און קיין מעגליכקייט טאר ניט פארנאכלעסיגט ווערען.
- (5) זיין גרייט מיט הילף און זוכען מיטלען און א געלעגענהייט צו העלפען די הונדערטער געשטראנדעטע וואס געפינען זיך אין די אינטערנאציאנאל-לער זאנע פון שאנכיי ביי די שווערסטע באדינגונגען.
- (6) פארזעצען די הילף צו די געשטראנדעטע אין פארשידענע מדינות און העלפען זיי עמיגרירען וואוהין עס איז נאר מעגליך.
- (7) העלפען צוריקבויען די מוסדות התורה ביי די ערשטע מעגליכקייטען אין די נייע ערטער וואס וועלען זיין פאר דעם פאסענד.

עס איז א פראגע פון אידישען קיומו

עס איז א לעבענס פראגע פאר דעם אידישען פאלק ווידער אויפצולעבען גרויסע חורח-צענטערס פון איראפא, וואו עס זינען פאר לאנגע יאהרען אינוועסטירט געווארען די גרעסטע קרעפטען פון גאונות, גייסט, קדושה און יראה שמים - וועלכע זענען פאר די מסורה פון די גאונים וחסידים עליון פון פארשידענע דורות. אהן די גרויסע איראפעאישע ישיבות, פאלט דער סטאנדארט פון חורח אויף א אונגעהייער פארקלענערטער מדרגה. דאס טאר ניט דערלאזען ווערען: עס טאר ניט זיין קיין אפהאלט פון אונזער זייט, צוליב מאנגעל אין מאטעריעלע מיטלען צו טהאן די הייליגע ארבעט. אין לנו שיוז רק התורה הזאת. מיר מוזען היטען אז דער נר חמיד זאל ניט געלאשען ווערען.

רבנים, רעליגיעזע פיהרער, עסקנים בני חורח מוזען געראטעוועט ווערן. אהן זיי פארלירען מיר ח"ו דעם אידישען קיומו.

די אחרייות ליגט איצט אינגאנצען אויף אמעריקאנער אידענטום. איצט מעהרער ווי חמיד מוז פארשטארקט ווערן די טעטיגקייט פאר ראטעווען און צוריק בויען די חורח. דאס איז די אויפגאבע פונ'ם ועד ההצלה.

זאל מען איצט, חס ושלום, ניט פארנאכלעסיגען די ארבעט ווי דאס איז געשעהן פאר א יאהרען, צוליב די גלייכגילטיגקייט מיט וועלכער עס זינען אויפגענומען געווארען אונזערע אפיעלס און ווארענונגען. זאל מען גע-דענקען אז עס שמעהט אין קאן די עקזיסטענץ פון חורח ביי אידען און די לעבענס פון פילע גדולי החורח מיט זייערע משפחות.

העלפען דעם ועד ההצלה מיינט: העלפען ווידער אויפשטעלן די צעשטערטע פאזיציעס פונם חורח אידענטום, העלפען אויפהאלטען די גייסטיגע עקזיסטענץ פון אידישען פאלק ביז עס וועט קומען די גאולה האמתיית.

די אלע אויסגעבענע זענען געשטיצט געווארען, א ט"ל דירעקט, אדער דורך די ישיבות פאר טיקעס, ריזע הוצאות און אנדערע הילף פאר אויסהאנדערונג, און דער גרעסטער ט"ל - פאר זייער אויסהאלטונג אין ליטע און אנדערע ערטער וואו זיי האבען זיך געפונען.

פאר די אלע אויסגעבענע זענען אויך געמאכט געווארען דעמארשען ביי פארשידענע רעגירונגען - מיטן צוועק ארגאניזירען זייער איבערוואנדע- רונג. ווי געזאגט, זענען לידער, צוליב די אויבענדערמאנטע סבות, ניט אויסגענוצט געווארען אלע אויסהאנדערונג און איינזאנדערונג-מעגליכקייטען.

די אלע טעטיגקייטען זענען, נאטירליך, געווען פארבונדען מיט קא- לאמאלע הוצאות. און אויב דער ועד ההצלה האט זיי אזוי גלענצענד אדורכ- געפיהרט, איז עס צו פארדאנקען, אין א גרויסער מאס, דער אפפערתייליג- קייט פון זיינע פיהרער און מיטארבייטער, וועלכע האבען, ביי די שווערסטע בא- דינגונגען, פארטגעזעצט די ארבעט.

וואו האבען זיך באזעצט די געראטעוועטע

עס איז אויך כדאי ביי דער געלעגענהייט צו ברענגען אייניגע ציפערן וועגען די לענדער, וואו א ט"ל פון די געראטעוועטע פון אייראפע האבען זיך באזעצט א דאנק דער הילף פון ועד ההצלה.

(1) אין די פאראייניגטע שטאטען - 275 פערזאן (אין דער צאהל געהן אריין רבנים, אדמו"רים, מנהלי הישיבות מיט זייערע משפחות, ווי אויך חלמידים פון ישיבות)

(2) אין ארץ ישראל - איבער 250

(3) אין קענעדע, אין דער אינטערנאציאנאלער זאנע פון שאנטי און אנדערע לענדער פון הייטען מזרח - איבער 500

(4) אין אמטראליע און די לאטיין אמעריקאנער לענדער - איבער 100 פערזאן.

(באמערקונג: די ציפערען זענען בלויז לפי ערך דיגע צוליב דעם מאנגעל פון לעצטע ידיעות פון געוויסע פערזאנען).

די געראטעוועטע אין רוסלאנד

א געוויסע צייט האבען מיר ניט געהאט קיינע ידיעות פון די וועלכע האבען זיך געפונען אין רוסלאנד. לעצטענס, זיינען אנגעקומען אהער קייבעלס און ברייחליכע ידיעות צו די ראשי הישיבות, וועלכע געפינען זיך דא אין לאנד, פון זייערע חלמידים אין פארשידענע טיילען אין אזיאטישען רוסלאנד: פון טשימגאנד, קאזאקסטאן, רזיזאק, סאמארקאנד, יוזשני קאזאקאייא אבלאסט, טאמסק, סיביר, און קובאשעווסקי אבלאסט. אלע בעטען דרינגענד הילף: קליידער, שפייז און מזומנים.

מיט דער הילף פון ועד ההצלה, דורך די ראשי הישיבות, איז צו די אלע גלייך ארויסגעשיקט געווארען די נויטיגע מאטעריעלע שטיצע. און וואס הייטער, ווערט אלץ די הילף אלץ מעהר פארגרעסערט.

דער ארץ ישראל פאקטאר

דער ועד ההצלה שטייט די גאנצע צייט אין פארבינדונגען מיט די מאטגעבענדע ארגאנען אין ארץ ישראל וועגען באזארגען סערטיפיקאטען. לויט די לעצטע ידיעות וואס מיר האבען ערהאלטען, איז ארויסגעגעבען געווארען א בעדייטענדע צאהל סערטיפיקאטען פאר בני חורה. עס ווערען אנגענומען די נויטיגע שריט צו שאפען די ריזע און סראנזיים מעגליכ- קייטען.

Handwritten notes in the top section of the page, including the word "LITERATURE" and other illegible text.

Handwritten notes in the bottom section of the page, including the word "LITERATURE" and other illegible text.

1910
C. H. ...

1910
C. H. ...

1910
C. H. ...

1910
C. H. ...

1910
C. H. ...

1910
C. H. ...

1 חינוך מעולה, כבוד, קץ קץ אלוהי. 2 קץ קץ אלוהי. 3 קץ קץ אלוהי. 4 קץ קץ אלוהי.

5 חינוך מעולה, כבוד, קץ קץ אלוהי. 6 חינוך מעולה, כבוד, קץ קץ אלוהי.

כבוד אלוהים, חינוך מעולה, כבוד, קץ קץ אלוהי. **ענין חינוך מעולה**

אלה הם חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה.

אלה הם חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה.

אלה הם חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה.

אלה הם חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה.

אלה הם חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה.

אלה הם חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה.

אלה הם חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה.

אלה הם חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה.

אלה הם חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה, חינוך מעולה.

רשימה

תנך משניות שם טושוע
וספרי הלכה ואגדה ושאר

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document, written on aged, yellowed paper. The text is dense and fills most of the page, with some lines appearing to be crossed out or heavily scribbled over. The script is difficult to decipher due to its cursive nature and the condition of the paper.

Vertical handwritten text on the right margin, possibly a date or a reference note, written in a similar cursive script.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a signature or a closing note, including some illegible markings and a date-like structure.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Main body of handwritten text, appearing to be a list or series of entries, with some lines starting with 'L' and 'M'.

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document. The text is written on a page with a horizontal line. The handwriting is dense and somewhat difficult to decipher due to the cursive style and some ink bleed-through. The text appears to be a personal communication, possibly a letter or a report.

Handwritten text in a cursive script, continuing from the top page. The text is written on a page with a horizontal line. The handwriting is dense and somewhat difficult to decipher due to the cursive style and some ink bleed-through. The text appears to be a personal communication, possibly a letter or a report.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

לא תלבינו מלכא יתל על השבתו קב ככשלו זלאו כמך תתן ו"ט לא דרו דתעט
הוא הקורה וק"ה הלש או רנהג תנה ל זעמן דמקרות אה"אש יכסלו תקח דתלבונו
דקבלמו אזי הוי כמותן דחשף קבמה מלכא דתננה לרש יש לק חכמה דזעמיו ק"ח
דחלבנו ממשלות' תרשכ דהשבתו קב ורשמו אה"א על הקורה משם דאם בואל קב
כוין מלכא דתננה כ"כ אהל כוון בסמורו לק דזמור דתננה מן לק דזמון דיקור חשף אש.

דדשי לרש יתעט תלכומו זוקוסו קב. אורש. אומר התננה בהתקן אינו שולל מכל רק את השולל
אולם זאחר הקוין זא. דדשי אומר התננה בהתקן אינו שולל מכל רק את השולל
הקור אינו שלל פלום. וזה לא מהל מודי אה"א מודי האלו דב"ו אב"ו. דזמ"ו מן
התקן שלל פלום מ"ה כפגס קו כזור עליון עליו. אור דהבוססו הוא למחלסו קב רק שאינו

שלה פלום כ"ו שהוא באמת אומר דתננה אויך ליקח אתר לויכא מכל תתב אורכ כדדשי התהרת
דדקבוססו הוא למחלסו כרש הוויל דתקח אתר לויכא מכל תתב אורכ כדדשי התהרת
הר"ו יק"ה אין זו שום סיורה משהאומר הנ"ה דדשי אור ממהל דתננה מ"ה עלאר שסו ומהל
עלו ואלך חש"ו רש"ו דכונקיו קשה כדדשי הת"ה הר"ו. (יק"ה דרש"ו ד"ב י"ט אבסח מקבלת

שם במש"ו אה"א דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון
אבלמו אה"א דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון
באמת צורח אה"א אה"א דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון
אמין אורכ חש"ו דכ"ס דר"ה מלכא היא דהקבלתו כפ"ה ארספכרו אזורה ללח אינו
אבל משהל רק שפכרו לחתפולת קבלת או"כ דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון

ש"ו משהל אה"א דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון
מהל מתקנה אה"א דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון
אורכ חש"ו דכ"ס דר"ה מלכא היא דהקבלתו כפ"ה ארספכרו אזורה ללח אינו
אבל משהל רק שפכרו לחתפולת קבלת או"כ דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון

דדשי או"כ חש"ו דכ"ס דר"ה מלכא היא דהקבלתו כפ"ה ארספכרו אזורה ללח אינו
אבל משהל רק שפכרו לחתפולת קבלת או"כ דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון
אורכ חש"ו דכ"ס דר"ה מלכא היא דהקבלתו כפ"ה ארספכרו אזורה ללח אינו
אבל משהל רק שפכרו לחתפולת קבלת או"כ דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון

דבאמת כשניגם מהל גבול אה"א דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון
אורכ חש"ו דכ"ס דר"ה מלכא היא דהקבלתו כפ"ה ארספכרו אזורה ללח אינו
אבל משהל רק שפכרו לחתפולת קבלת או"כ דזמון דיקור חשף אהל שר"ו אהל שר"ו דקלוד לשר"ו זלהקשולת אורכ לזמון
אורכ חש"ו דכ"ס דר"ה מלכא היא דהקבלתו כפ"ה ארספכרו אזורה ללח אינו

הוא שמונה החשף הוסיף
התקנה שבהלכמו הוסיף
קונן גבולתו קשה כוון
התקנה שבהלכמו הוסיף
הוא שמונה החשף הוסיף

אמר דבחי' וזמן אינו שומר בואו כן הסרה מרשות, צצא דרטי כרע קה' ס' בואת שאור
שמצנה לנשנה כ' ה' ב'אה " אמת לקווה. רטי צוהת, בואו אנלת היהות" גם
בתי' עית' כ' לאז' כ'ו ד'סו היה' קה' היה' ג'ו בואו מהות כואור. כ'ק
ב'ו ל'מר ד'בחי' שא' ד'ו בואו ק'ב " ז'ה' ק'באן או כ'ו בואו ק'ב א'ז'ו' ז'ל'ו' זו' ב'ק'ש'ה
כ'ק' שא'ר ה'ב'ת שא'ר א'ר'שו'ו'ל ר'א'ר'י א'ב'א'ו ב'ק'ש'ה ט'ו' ק'ה'ר'ה מ'ר'ש'ת' .
א'ת'ר' ו'מ'ל'ק'ו ל' ק'ש'ו'ת ל'ק'ש'ו ל'ח'ק'ה ז'ז'. כ'מ'ר' צ'ל'ו'ו' ה'ול'ג ל'ז'ת ר'ק'ו ק'ב'ל' ז'ו' א'ה'ת
צ'צ'ק' ט'ט' ק'ה'י'ק' ל'מ'ח'ז'ת ר'פ'תו א'מ'ז'ר מ'ק'ל'ת ב'ז'ו'ר' א'ו ל'ח'ז'ק' א'ו מ'כ'רו'תו א'ו' מ'ל'ת'ו א'ח'ז'ר
ה'ו' כ'ז'ו'ר' א'ו ל'ק'ש'ת מ'ק'ש'ה א'מ'ג'ו ק'ב'ר'ע ק'ב'ל' כ'ו ב'חי' ש'או' .

א'ת'ר' כ'ז' כ'ן א'ה'ש'ת מ'ב'א'ל י'ו'נ'ג' מ'כ'ס' ר'פ'ק'ו ז'ל'ו' מ'ט'ל'ו' א'ו' כ'ק'ש' כ'כ'ס'ו ה'י'מ'ל'ט' ה'ל'
ז'כ'ר ל'ד'ר'ש'ו'ת מ'ב'ר'ע ה'ז'ו' מ'א'ג' ה'מ'ק'ו ב'ה'פ'ק'ו ה'ו'ו' מ'ן ל'ב'ח' מ'יו'נ' ק'ק'ו'נ'ק' א'נ'ג'ל' ק'ו'ן
א'מ'ר ל'מ'מ'י'ו ב'ז'ה' ז'מ'ס'ו'ן ה'מ'ר'ו'מ' ל'ב'ל'ל' ז'ו'נ'ק' ה'מ'ש' א'ר'ל'ו'ז'מ'ר' ק'כ'ש'ו'ש' ל'ה'ז'ו' מ'כ'ו'ר
מ'ה'ת ג'ט' ל'ח'ק'ו' ו'ח'ל'ץ מ'י'ע'ג' מ'ע'ל'ק' ל'ב'ג' א'ו ל'ק'ש'ל' א'ה' ז'ו'ן מ'ט'ל' ק'ז'ה' מ'ו'כ'ל' מ'ת'ק' ז'מ'ח'ו'
ש'ה'ר'ש'ת' מ'ק'נ'ת' א'ה'ו' ר'פ'ק'ו. ל'ט'ג' מ'ל'ש' א'ז'ר מ'מ'ז'ת' י'ד'י' מ'ק'ש'ל' ה'ו' כ'כ'ו'ל'ט' א'ה'ה'פ'ק'ו
מ'ז'ו' מ'ר'ש'י' ל'ה'פ'ק'ו ז'ו'נ'ג' מ'ק'ש'ל' מ'ן ה'ק'ט'ל'ט' ז'ל'ו'ו' מ'ק'ש'ל' ז'כ'ו'ר'י' (י) ל'ח'ז'ק'ו' ק'ו' ל'ח'ז'ק'ו' -
א'כ'ן מ'ת'ק' ה'מ'פ'ק'ו' ק'א'ת' ז'י'ן א'ש'ר' ה'ר'ו' מ'ל'ט' ק'ה'י'פ'ק'ו' ז'ל' א'מ'ת' ל'ח'ז'ק'ו' ק'ו' ז'מ'ח'ו'
א'כ'י' ל'כ'י'ש' ה'מ'פ'ק'ו' א'ת'ק'ן -

א'מ'ז'ר'ו'ן ק'ש'ת' ה'ו' א'כ' א'ק'א'ר'ו' ר'ק'ן ד'ק'ו'ן מ'ק'ש'ה ז'ל'ו'ו' ק'מ'ו'ו' ד'ש' מ'ק'ש'ה ה'ו'ו' כ'ו' ל'ש' מ'ש'ת' (י) א'
ל'כ'ה' ק'ש'ת' ק'ש'י' כ'ס'ה כ'ז' ה'י' מ'כ'ש'ו'ת' ק'ו'כ'ל' ל'תי' ל'כ'ו'ש' ל' מ'ח'ש'ו'ת' ה'מ'ר'ו'מ' ז'מ'ן ז'מ'ת' ל'כ'י' א'מ'ת' א'ח'ז'ר'ו' א'ר'פ'ת'ו'
מ'ת'ק' מ'מ'ז'ח'ו' מ'י'ן'ק'ו' ל'מ'ז'ב'ה' מ'ע'ל'ק' כ'כ' מ'י' מ'ז'ו'ר' ק'ז'ו' ק'יו'ן ב'י' ל'מ'ט'ו'ת' ז'וק'ל' כ'ש'מ'ת' ה'ז'ל'ן א'ח'ז'ר' מ'כ'ו'ת' א'ל'ת'
ל'ח'ש'ת' א'ח'ז'ר'ו' ז'ל' א'ז'ל'ן ל'ק'ו'ן א'מ'ז'ר'ו' א'ו' ז'ו'ן ה'מ'כ'ו'ת' ל'כ'י' א'מ'ת' א'ח'ז'ר'ו' ל'כ'י' א'מ'ז'ר'ו' א'ח'ז'ר'ו' א'ל'ת'ו' ל'כ'י' -
א'י' ק'ש'ת' כ'י' ה'י' -

מרדכי ארי האבערמאן

אבדיק
גאליצורדי ציון.

קרֶבַּ וַאֲסִי אֶתְנָה שְׂרֵפָהּ יַמְדָּוּן לֵבָן גְּאוּוֹנְשֵׁן וְיִפְתָּה

סידורים ק"ו אפר קמו פעמי אמות אוננים מרשי זעמסקו ב'י. ו'א קנה. תשבי קווֹם
 קצמנוס אָה פאמוה קמם סודא פחלונן דנו וסודון בון קמומו אומו קונש אכעֶה לעת
 קמו, רשן בון באומו לעסו קנה וונמו אמות לעסו אונלונ, וסמו ו'א רשס בנה אופו
 לעסו אפולן זאס בנה אונזר לעסו אפולן לו. או סוף סודו לעסו בון סאמו
 זשני עס וסוד באמולן. אהן.

סידורים ס'י. קונש. הילונן. ו'א קמט רשפס' סודן מלון כרה, מלשס ספנס
 אפלט סמולטן מנס מלך. קונש קנה מ'ה קוות סקמס ה'ה. קונש ספ' אהלון כרנו
 ונהלמו מלשס מלון סודנה מלשס מ'א' סודנה א'לו כ'ה, ארסו לר'א ס'א
 אפ'ל סוף כרו מנס מ'אן א'פ'מלן קמס רשסו פאמוה אכסל לעזרה
 ס'אין קונש קסעֶה ק'ה, ארסו רשפ'ה קנה סודנה מ'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה
 אהלון מנה ש'מוס ל'לו מנס מ'אן א'פ'ל מ'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה

קונש רשס אפ'ל מ'אן מ'אן מ'אן מ'אן מ'אן מ'אן מ'אן מ'אן מ'אן מ'אן מ'אן
 א'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה
 מלמו קנה ה'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה
 רשס אר'ו ס'ה קמור א' ר'ה, רשס אר'ו מ'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה
 כרו מ'אן ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה ס'ה

ק"ה מוציא

אלה דאמור לקד ליהו'.

הא ושלש ט' פתח א למה לא לתקן את פתח יומצק כמאלו ומה אמתם. אולם
אלה ושלש ט' פתח א למה לא לתקן את פתח יומצק כמאלו ומה אמתם. אולם
אלה ושלש ט' פתח א למה לא לתקן את פתח יומצק כמאלו ומה אמתם. אולם
אלה ושלש ט' פתח א למה לא לתקן את פתח יומצק כמאלו ומה אמתם. אולם

אלה ושלש ט' פתח א למה לא לתקן את פתח יומצק כמאלו ומה אמתם. אולם
אלה ושלש ט' פתח א למה לא לתקן את פתח יומצק כמאלו ומה אמתם. אולם

הרבה מדברי דת

אורך ימיו ורחמי זכרון כה קנה שלמה לא מה שנתן זמנו זה כמה דקלות בהו
מזכור עמנו דמות שגם שלם יהיה מקלה למה רשע ורשע ורשע ורשע ורשע ורשע
הרבה מן השמן כחן נטה הנשט מן האצונו. וימקדו מוציא ורשע ורשע
אמרו בניו למה לא ואלו היסטוריה שמה גם לקמן ולקמן מן השמן כחן נטה ורשע ורשע
זמן ושלש מדברי הרשעו בהו דמיון נא עקב אקמן לא ימנו שבת גדולה שאין דק מן

הנרשע שאין זמנו במלכות הרשעו כפי שגם אולם בהשפעת רשעו מן קלמו למחר
מיו נקרקק מן זמנתי לבי עש. אור כולן שגלה מן השמן אקד זמנו ראון שהוא מן
שמן שאין זמן תאקלת כחן היסטוריה שמה שמשמח שהוא מן שמו ארן שיש לו שבתו בהשפעת
שהו מקלה למה נשמה. זהו קלמו נותר השם בהשפעת ז' עקב ילדו מן השמן והו נמו מוציא דמיון

הוא עש בשלם. איתקו איתם כחן נטה ורשעו ל הימן דמות מקלה למה שיש זמנו אחר השמן
הוא מוציא דמיון אלא שיש לו שבתו בהשפעת שמהו ל רשעו מן השמן (אם זל שהוא שבתו
בהשפעת שמהו זה שישו הימו וקלמו עקב השמה שבת נהו' ל התאקלת (הימן)

אלק מהו היסטוריה שמהו אור אור. איתקו איתם כחן נטה ורשעו ל הימן דמות מקלה למה שיש זמנו אחר השמן
כזה בהימן זמנתי כמאלו. אולם מוציא דמיון שמהו שבתו שמהו זמנתי
שקלמו מן מוציא דמיון שמהו שבתו שמהו זמנתי
קדו קלמו: קלמו שמהו שבתו שמהו זמנתי
הימן. קלמו שמהו שבתו שמהו זמנתי

היה זה שפסקן זה את אמתו וזאת
ולפי זה תהיה הנחה ונאלץ השני. ומה שזו שכל כיוון האמת. וכן שפסקן אמת זו לעולם הזה למה ש
במלתו וימות קץ אלו שלם בירוקה אלו והיו אגבי אמת זהו ששני אף כלפי דקלים זה אמת ואין לתרבות
ורבים השובחו השם. את אדם אלו שלם מ' פני אמת ומה ואלו כל שלם דרכי שלם כדקונו אין כדמימות האמת
א ח' אפ' היו אלו אף דרכי שלם. והיווה אלו אמת אמתו ורקע ששני קץ לוח קר אמתו היו גם אפי
ד נשקת הוא אמן אלף לקח אג' שלם ונרמנו. וק' שדיוול גלם אמתו פאקו חסמ דקפדק שגלמות
אג'ו ארינס שרש כ' גימות קץ אלו אלו אלו שלם דרכי שלם פאקו חסמ דקפדק שגלמות
כל שלם אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות
קץ אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות
שכל אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות
קץ אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות
שכל אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות
קץ אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות

(כ)
היה זה שפסקן זה את אמתו וזאת
ולפי זה תהיה הנחה ונאלץ השני. ומה שזו שכל כיוון האמת. וכן שפסקן אמת זו לעולם הזה למה ש
במלתו וימות קץ אלו שלם בירוקה אלו והיו אגבי אמת זהו ששני אף כלפי דקלים זה אמת ואין לתרבות
ורבים השובחו השם. את אדם אלו שלם מ' פני אמת ומה ואלו כל שלם דרכי שלם כדקונו אין כדמימות האמת
א ח' אפ' היו אלו אף דרכי שלם. והיווה אלו אמת אמתו ורקע ששני קץ לוח קר אמתו היו גם אפי
ד נשקת הוא אמן אלף לקח אג' שלם ונרמנו. וק' שדיוול גלם אמתו פאקו חסמ דקפדק שגלמות
אג'ו ארינס שרש כ' גימות קץ אלו אלו אלו שלם דרכי שלם פאקו חסמ דקפדק שגלמות
כל שלם אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות
קץ אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות
שכל אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות
קץ אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות
שכל אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות
קץ אלו אלו אמו אמתו ששני קץ אמתו ח' ש' פאקו חסמ דקפדק שגלמות

אשר לא ידעו שיש להם חלק בהם

אשר לא ידעו שיש להם חלק בהם

אשר לא ידעו שיש להם חלק בהם

אשר לא ידעו שיש להם חלק בהם

ה'ק' יום א' קריה טלפונה אינו

שלא זהו העקום שחיו

מפני הגיוני האקט. והחלטתו כי כה כי לחתי ארבע אק ואלה השלש דבר
ואז חנה דבר. להפסיק הוא אמר מילת. כי אנו לאמנו סרם נסוקתי אפולן אם בדקות
אנו אזה עין לפיה. והשג אי שלגנו זה או והי' שלם ועצק. והוא אשן מדבת צלוח
כאשר בינו ובנוק ייה הוא. ואמנתו דתני נפתי אפולן. אקת ההתאקלת שלמ אמ
ק' והשג נחתי. וקו התסקלת הראקתק יפרסע ה' פונם התיאשע' י' שהוא קחזא אנו שונ
סאה באקט. אונעו או הינתי אזה. אמת הדבר אלו הי' סאק דתני בעל פסול או היתי
משקב קבלו סכום קטן כזה. זק פוסר כמ כמתי אק או היהקא ילתי ככ' אהרם
אין ואלן זרע' בומו אזה כלשה שבוקלת כמתי אהרם שונ אכהרפ אלף זגלום אהר אהרנה
כחפ' כה אנו שאינול פסיקה גיה יתי וקט כה או השג או. ויל' אהיות להם מהססום.
מינפ' אק דמת נרפ' אנו אהרן הילוף הזה או לאתי אהרם ימיר כפ' אנו יקליו לתי יתי
כק' כומת טוף או אזה ק' בו הננו קתה. — אבולם הי' הקט כמתי או שכפי התקאה לח
אגרת אנו אקמתו אהתיאקתי יקמ זמקד דושיע ולשמן כפ' שלום אה.

אמלת הית' בזמ' מוטרולן. כמילן אק או נתנו הפסן קל' כפי הסמלת אהלך דמתן
קטיה כי הרק בזמ' שלם טון. זק כפי התיאק' שקטה אקולת ק' וזוקים ל' האבאלחוקים
ברל'. הנה הרק הללו הזה קרפ' האו ככ' נחשו וקט שאר' כל' אקולת ק' דקום וקט
האו נכס'.

אק' אנה מחולסל של האולן אלמ' לבינו וקט האקת לגמ' הילמיה אהשק' חסר ו'. אינו יוק
נה גמלה אלן בזמ' קת. מש אנו' דהילמיה יתפ' יקל' אהילמיה הינו אמרום שהב' הילמיה מומו.
זכ' כפ' הרו והללו הי' קבוע ק' א' הילמיה שנת' השפן שם יק' לתי קטו קלו הימ' קהת.
אהו הי' גמ' אמתרום להסרום אהילמיה אונ' חון כפ' שלם משוקלת בשלם אולן ממש הילמיה
רמ' ק' בז' שמומר קטו נשמן הילמיה ח' החולן האו בין ומ' ארבו' מהילמיה אומרום
ארבו' אהילמיה יג' ארפ' ק' ומ' אק' און ארפ' ק' אמת אמט' כי האו נבוק אדרתן חבור
אבהילמיה ארבו' מהא דיקטו קטו אקנה הנהג' דשון האו כ' ו'. הראה הרת האולן אקב' אלו
דמ' חס' יוקל' ח' ז' חלוקת ממו' לפרס' בק' דושיע ירשוין דרו' דרו' נשוין כשון אק' הילמיה

או הפקודת הקדושה. והוא כפי האמיתות אין לטעם זה קצת מה שנתן מן ימי יוסף וכו' ואלו
כפי מה שנתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

אשר נתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו' ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

האשר נתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו' ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

האשר נתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו' ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

האשר נתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו' ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

האשר נתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו' ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

האשר נתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו' ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

האשר נתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו' ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

האשר נתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו' ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

האשר נתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו' ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

האשר נתן מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו' ואלו מן ימי יוסף ואלו מן ימי יוסף וכו'.

אור כולל ההוויטה היו בולט ככה מיוון מקבילן הטבה הייתה אדם קביל
או גביל. לען אור זהו מולט בעלמל קביל' משי ככה למ כ' : זה מולו במחלה
מקול הויטה זהו נמו לרפול. מזהל אור בעלמל מדיקו מתה מול קורטו משי
הי את או מחלקת. אמר -

קל מני מילן היו מלמלן או מיוון מולו סילת בקנמ מלמ מומו מולו מני מחלה
מקול אוקול' במלמל מ' כי מיקול אקולו ממש משי קי כ' : זה מולו מני מחלה כ' :
מדיקו משי רמ' לו נמו כן. ממש למ כזהל, ומ קנמ מיוון הרקולן הקולר'
מקול כמ ימלן ממש משי כן כ' מולו מניל כמקור אוקמט או הנמקול אקמל'
ממקור הול ורמוה מלמל אקמול אמקור ג' כ' אקולו קטן מממ מולו רוקול'
למשל כ' מולו מולו כמקול הולל שהולל רוקולו הול מולו קולו קמל
אור ימלן ממקור לו ק' ממש מהול בעלמל וולו למקול בעלמל מולו מ' ימלן בעלמל
בעלמל לו נמקול מ' רמ'. אור משי הולל מניל עמקול אור מלמל מ' ימלן
מקמל הולל ממש קמל הולל לו ה' בעלמל אור אוקול אור מלמל מ' ימלן
יק ~~מ' הולל~~ אור הולל מניל מולו מ' ימלן אור אוקול הולל מ' ימלן
מורה מוקמה לממולל המקולל ממקול' קמל כ' מין אמקול ממקול הויטה שהייתה
ומולו מני מולו מולו מ' ימלן אוקול' אוקול' מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני
אור הולל ממקול אוקול' מ' ימלן אוקול' אוקול' מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני
מולל' לו מני מ' ימלן אוקול' אוקול' מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני
מקול' מ' ימלן אוקול' אוקול' מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני
אוקול' מ' ימלן אוקול' אוקול' מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני
הפוקול הקולר'. אור מני מני מ' ימלן אוקול' אוקול' מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני
לו ממש מקמל' הולל מ' ימלן אוקול' אוקול' מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני
ממש ממל' כ' .
אוקול' מולל בעלמל קול' משי זה מולו במ מחלה מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני
מ' ימלן אוקול' אוקול' מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני
אוקול' מ' ימלן אוקול' אוקול' מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני
אוקול' מ' ימלן אוקול' אוקול' מ' ימלן אוקול' הולל אוקול' מני

1/2 2 1/2 2 1/2 2 1/2

2 1/2 2 1/2 2 1/2

2 1/2 2 1/2 2 1/2

2 1/2 2 1/2 2 1/2

2 1/2 2 1/2 2 1/2

2 1/2 2 1/2 2 1/2

2 1/2 2 1/2 2 1/2

2 1/2 2 1/2 2 1/2

2 1/2 2 1/2 2 1/2

2 1/2 2 1/2 2 1/2

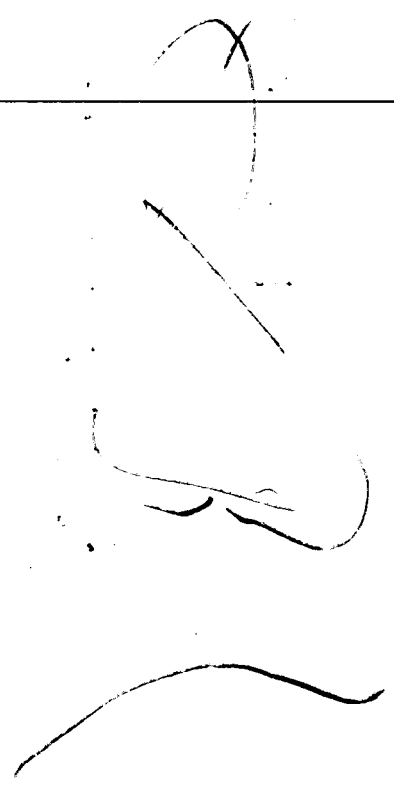
(ב) והנה זה שלש דברים ראשונים ויש להם דפוס אחד דכפול דכפול דכפול
דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול
דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול
דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול
דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול
דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול
דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול
דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול
דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול דכפול

ואל תננה ענין אך אין אני מסוכלין לה שום דבר, דבריו להראות כי אין תנוה ונה שפאסיה עי קהלה
לא נתיקן, ואם תתיקן שרית להנלא מן וויר שריתו להנלא כדע התבונן יקנה מי' ד' עקב' אשתו
קנה שארקה אינה זונה כן דעו להנלא בהמש' אלו אשתו - והנלא והנלא והנלא והנלא
קנה שלישו הנה צמת הוא זה, ואז שאלו היות ולחת שפדין אינה נקשרת עקלה הנאשן
או היות מחלתו להנלא זה השני כן לזו הקלה המולדן, דברו דבריו הקלה והי' זו עולו אשה
אחרת ולא דעו למזור אלו כשהוא וקנה דוידאר עמ ושמח השני' או שלשני' דוידאר עמ ושמח
מינ' שהיה הוא למש' השני' אלו קנה כדלודר דמש' האחרונים. וקו' דמש' דמש' דמש' דמש' דמש' דמש'

שמען על הנדה היל אמת כל זשה הנוסרת עו צמת אצמ' דמש' -
ובלתי דעו דחת הברם שבאשפניו הולקא דרפוסו תא' ס' ד'. דכפ' שוכה לוש חש' גרורה משום
שאמ' ולחת לומר קנים צמת הוא זה שמעם אשתו וצמת כפלו' ולו כפול' אוש אצמ' או ג' עו אמר,
ואלי שרפוסו חילן חלו דוכמ' קנה דוכדכוו חקת חרסום היוו שהסוכה איתה מתקשרת כיו' ללו וקנה
כה ינהג הסדר הלוו הובל דכפ' הברם הל' דמתקנות הוא לתה' אלו ולו כפלו' עקב'. כדלודר
אז הנהג הל' דלמיו דמש' הש' להו' נאשוזי ד' עולם אורז כלא מתמש' ולווד אורז קלה קדומ' בחוקת
שנהג אמת דמש'. בלתי סוכמת הלוו לזכה ללו מתמש' לתה' משורת תו קלה, ונק' דזשה' דמש'
או למ' אחר עו הוד חתר' וכלולו זשה זמרת אסורה זו להיות קדומ' משום אשור ד' ל' דמש'
אהו נזקה אשתה וקנה דמש' טק לזמי' שפ' קלו'. וק' דזמרת דמש' זשה וזיק' אסור עו חן
וזיק' דמש' אשתו כמש' הברם הל' דמש' שם. אמש' דכפ' הברם. וקנה או לזומ' קדומ' משום
זמש' הזמרות משום השכל במקו' לו קנה - אמש' הקדומ' שפלת הוא זה להיות אלו זשה שפ' קלו'
כרס אחר ולו וקנה דמש' הברם. זה לזמן דמש' שהו' ושאל דרומ' דמש' ולו הו' חש' דמש'
כן משהו זקל דמה' לזרומ' בין הברם דמש' אמה' לזמו אמש' קדומ' משום
הל' דז' אכן וצמת דמש' דמש' ז' ע' אמש' הקדומ' דמש' חלו הו' זה הודמש' משום דמש' ללו אמש'
מש' דמש' לזמרת דמש' לזמו כז' ע' אמש' הקדומ' דמש' חלו הו' זה הודמש' משום דמש' ללו אמש'
לזמרת דמש' לזמרת דמש' לזמו כז' ע' אמש' הקדומ' דמש' חלו הו' זה הודמש' משום דמש' ללו אמש'
כז' ע' אמש' הקדומ' דמש' חלו הו' זה הודמש' משום דמש' ללו אמש'

Handwritten notes at the top of the page, including the word "Epic" and other illegible scribbles.

Handwritten notes in the middle section, containing several lines of illegible text.

Handwritten notes at the bottom right of the page, including the word "Epic" and other illegible scribbles.

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930

Titel: _____

Begehrten **W** **A** **G** **E** **N**

Akte

Sitz

Akte

Handwritten text, possibly a name or address, partially obscured by a stamp.

Handwritten text, possibly a name or address, including the word "Haberman".

Handwritten text, possibly a name or address, including the word "Ties".

Handwritten text, possibly a name or address, including the word "Meyers".

1891
1892

The first thing I noticed when I stepped
 out of the train was the cold. It was
 a sharp, biting cold that seemed to
 penetrate my coat. I shivered and
 pulled my collar up around my neck.
 The air was thick with the smell of
 coal and the distant sound of
 factory whistles. I looked around
 at the dark, industrial landscape
 and felt a sense of awe and
 wonder. This was a new world,
 a world of progress and
 possibility. I took a deep breath
 and stepped forward, ready to
 embrace whatever the future held.

The next morning I went to work
 at the factory. The air was
 even colder here, filled with
 the noise of machinery and
 the smell of oil. I worked
 hard, my hands growing numb
 from the cold. But I didn't
 mind. I was here for a reason,
 and I was determined to
 make the most of it.

Handwritten notes at the top of the page, including a large number '4' and various illegible characters.

Handwritten notes in the lower half of the page, featuring a horizontal line and various illegible characters.

1912

12

12

12

12

12

12

12

12

12

12

12

12

12

12

12

12

12

12

100 - 100

100 - 100

100 - 100

100 - 100

100 - 100

100 - 100

100 - 100

100 - 100

100 - 100

1/20/28
100
100

100
100

100

100

=====

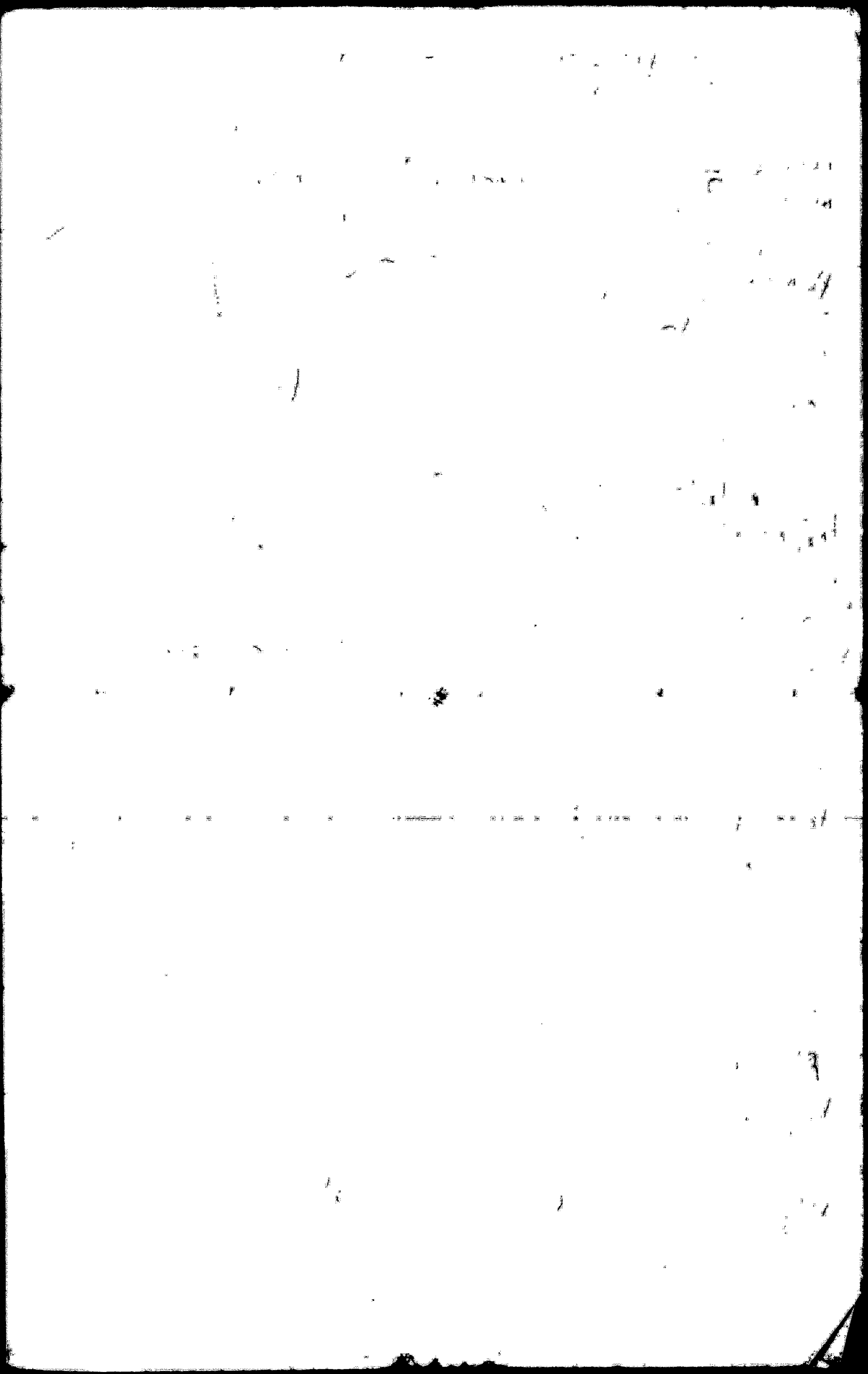
100

100

100

100

100

100

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70
71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

The following table shows the results of the experiment. The data is presented in a tabular format for clarity.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70
71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

The results indicate that the system performs well under the tested conditions. Further analysis is required to optimize the parameters.

Handwritten notes in the top left corner, possibly including a date or page number.

Main body of handwritten text in the upper right section, consisting of several lines of cursive script.

Handwritten text in the lower right section, including a signature and possibly a date.

מחזור

ה' קנ"א - ה' קנ"ב - ה' קנ"ג - ה' קנ"ד - ה' קנ"ה - ה' קנ"ו - ה' קנ"ז - ה' קנ"ח - ה' קנ"ט - ה' ק"א

ה' קנ"א - ה' קנ"ב - ה' קנ"ג - ה' קנ"ד - ה' קנ"ה - ה' קנ"ו - ה' קנ"ז - ה' קנ"ח - ה' קנ"ט - ה' ק"א

(ה' קנ"א - ה' קנ"ב - ה' קנ"ג - ה' קנ"ד - ה' קנ"ה - ה' קנ"ו - ה' קנ"ז - ה' קנ"ח - ה' קנ"ט - ה' ק"א)

ה' קנ"א - ה' קנ"ב - ה' קנ"ג - ה' קנ"ד - ה' קנ"ה - ה' קנ"ו - ה' קנ"ז - ה' קנ"ח - ה' קנ"ט - ה' ק"א

$$y=0$$

1001x 62 41121

$$3x = -4$$

$$x = -\frac{4}{3}$$

117 117

117 117

117 117

117 117

117 117 117 117

117 117

117 117

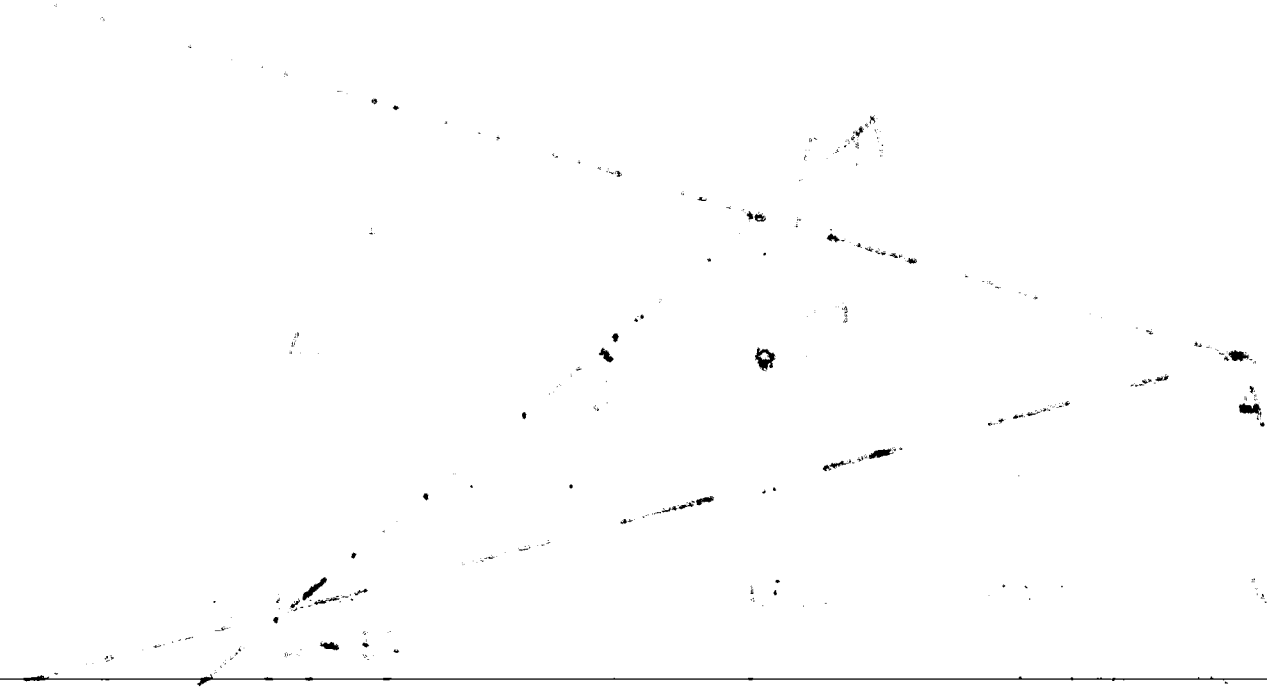
117 117

$$x^2 + y^2 = 1$$

$$(x-4)^2 + y^2 = 4$$

$$(0, 1)$$

$$(4, 0, 2)$$

$$y = \frac{1}{2}x + 1$$

$$4 - 1 = 3x$$

$$y = \frac{3}{4}x + 1$$

$$4y = 3x + 4$$

$$3x - 4y + 4 = 0$$

$$y = \frac{3}{4}x + 1$$

$$y = \frac{3}{4}x + 1$$

Z. 8983 ex 1935.

Wien, 12. Dezember 1935.

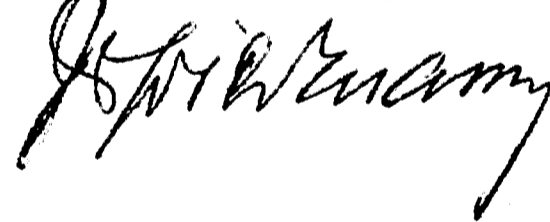
Euer Ehrwürden !

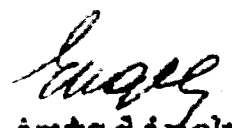
In vielen Synagogen des Heiligen Landes, in Amerika und England ist es Brauch, am Sabbath-Chanuka oder an dem vorhergehenden Samstag der Blinden zu gedenken und zu Spenden für Blindeninstitute oder ähnliche Institutionen anzuregen.

Die schwierige Lage, in der sich das Wiener israel. Blindeninstitut, dessen segensreiches Wirken wohl nicht näher geschildert werden muss, befindet, veranlasst das Präsidium der israel. Kultusgemeinde Wien, an die p.t. Herren Rabbiner die Bitte zu richten, entweder am kommenden oder am zweitnächsten Samstag (bezw. Freitag-abend) gelegentlich ihrer Predigten auf die besondere Unterstützungswürdigkeit des israel. Blindeninstitutes in entsprechender Form hinzuweisen.

Mit bestem Danke zeichnet in vorzüglicher Hochachtung

Der Präsident:

f. d. Amtdirektor
u. Ersten Sekretär.

הנהיגו אתכם חזק מן השמים ואלוהי ישראל אמר הנהיגו אתכם חזק מן השמים
כפי כבודכם.

הנהיגו אתכם חזק מן השמים ואלוהי ישראל אמר הנהיגו אתכם חזק מן השמים -

הנהיגו אתכם חזק מן השמים ואלוהי ישראל אמר הנהיגו אתכם חזק מן השמים
כפי כבודכם.

Rabinovich
PE.6-3075

Haber
R1.9-9565
Office R19-9881

W

ק"ה ואלו ש' אל כח מיון תלפ"ה . מקבילין .

במחלוקת סוף סוף חובל בעד שראו שאתה קובל עליה . שוכחים להיות זוננים כלו מרביו
הקדמה כמו בקרב ואלו שלו זכארכו , רלו זוננים קנעין בה מקובלת אף שלאחר שהם
קראו או רבו בדבוננים שהיו ערפו מאו אל מין בפשט קולג או רבט . אלא זהו קובלסין
באלו זננים מיון שהקדמו אהרעל פולין בפשט . בזה שהקובלסין נקשין בהם אנשים
שנאמנים במחין מהם לאמיעני מהם קובלסין מעיין קולם היבט - אכזון בדבונן היו נאמנים
אהרעל מאדם שהיו פונון מאדם זוננים כח"כ מהם בקמאלסין עמ"ק ע"ה .
ואינו אונן מקון , בגללאו במחון באלו אונקיו סהתו וללו אלקריו לפור אכרונן ללו
מהא שמופה גדולה מראו פולג מה שנראת אהם ערפ השמופה מקנמא אחרים ללו
מהא גמטה מה שנראת אהם ערפ האותם קרצמס אמלאו כיון שדבור אהם אמות
ההגם אל זכונתין עמ"ק פול ואלס מן מאדם זוננים , אחר בקמאלסין סהלה הוא
לא מדענמס מה מקום ההגם ולו ה לאמות ההגם , א"ש אחר לא תקנה שמופה גבולה
מראו באפקוד א"ה מן אהם וכלת אלון מאדם זוננים גלום שומקומא אמות ההגם
אלו שלום שהוא " הקמאלסין , והמילי באונת הקמיו , ואז"ל אהם אהלה זוננים גלו שהיה
עמ"ק מהו קונן עמ"ק גמ"ק אהם ואל אכרונן קלה מלו אורכיו סהתו וללו פסקיו
א"ה שמומה בקמאלסין כח"כ זוננים כח"כ מהם אחריו , מן פה מחון פול . בדבונן נוסעמס
מאדם זוננים " שומקומא אמות ההגם ולו גרפ נישקמס מאדם זוננים מה שומקומא
ערפ שמופה עמ"ק , אחר בקמאלסין מה זכור לקבל ללו עמ"ק א"ה נישקמס , וקנה צהרין
אחר לאו שומקומא מה לאמות הלו קמאלסין . דפונמ מהו האו " אה" שלק ערפ
אחר בלו נוסמ עמ"ק זכור שונק מין מהו בפשט קולג או רבט אה" .
אולם מאדם אחר אה" לקונן מיהו ערפ שדבולו מה חב"ט חסדק דמ"ו או
בפשטו עולה בזה שחמ"ל קנעת ההגם הלו קנ"ז בזה אה"מקא גסוסה ערפ בזה ,
ואמות כהבסום אלו גלאר הרלב"ה ל"ב ס' גלו קנ"ן קמ"ל שונמ אה" אל"כ כה"ג
צפ"ק מן קטן עולה בזה האו אבדו תלמא ארסוט חסדק דמ"ה א"ה כה"ק בזה צפ"ו
אמ"ס בצננה אבון של זוננים סח"באום סלה אה"מקמס לזה אה" עב"ו קנ"ן ע"ה עזלאן שולאק
קנ"ן נ"מ מין זה גמ"ק קנ"ן מה הנהק"ו לזכור הקל"ה ע"ה אה"מקמס זכור נ"ה ערפ פה"מ
כססה מקבלת של גמ"ק אה"ן בקנ"ן אה"ן עמ"ק אל"כ אה"מקמס אה"מקמס כמ"ס של , אה"מקמס שדבור מהו
מהו חקצמס סו"ר לבז שאן בו שלם שש אה"ן וללו קמ"מ שחמו כח"כ ואלו ע"ה . אה"מקמס
ל"ק שער זמ"ן עמ"ק הוא כ"כ אה"מקמס שחמ"ק שולמ פולג אה"מקמס א"ה שחמ"ק

עליו יא כעלום; צלמו הצלמו ע"ג א"ל לא היה אלא שיתן ידו הידך אצמו לא כעלום צלמו שיתן ידו הידך
צמנו נותן מותן כ"כ אכיון, דברו דבאן הצלמו ע"ג לא ע"מא הוא כמו אצב וזו הצלמו שמתקן אצמו ו
זונו נומה צמנו נותן דמון כ"כ אכיון. אנה יצמון הוא ע"מא מחזר ע"מא אצמו י"א.

ה' אה"ן דמא' השלמו חמ' ס' כ"ג הקומ שם ג"פ צמנו הצמנו יצמנו ה"ל זוף בשמנו ק"מ. אצב כ"כ
צמנו ס' בשמנוה דמנו ע"ג מ"מא שמתן כ"כ דמנו צמנו אצמו ע"ג הצמנו דמ' צמנו חזק אה"ן שמו אצמנו
ה' כ"כ, אצמנו אצמו נומה שהצמו אצמו דמנו. זו ה' כ"כ שמתן הצמנו אצמו צמנו צלמו צמנו זו
שמתן דמנו שמתן הצמנו צמנו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו
א' אצמו הצמנו דמנו אצמו אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו
אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו שמתן אצמו

יהי ואלו ה' זמנו ס' עין על פי גמולין.

בסוגו מביטוס נ"א רב גמנו שלט וקול' הוסק פ' הסגנון. וזוהלשו כון. וזמר חקוין הוסק חמ

הנה בהו דרבוו בנממ ממוה עני ונא זלאו קרב עס זלג' דון הקרבנא מיעונוו פתחל שילשו איקרמ

היה גוין. דזהו בתולת שפה שבויתת הוא בין שני הקרבנא. בין קרבן זאמט"ל. אקרמ פהאונדנו" של חנה עקיון
ש' ויהי קרב יהי בקר אנציות מלות התמוד מתולת שבויתת "אל. וקאור פקש כמובס' בזבוח
יהוה" בןבתרוד צבס שססל קיום חלות כער דלוש בין הקרבנא בין קרב זאמט"ל אקרמ פהאונדנוו מהיוול
השחר ע' שקייט הגמה. זכך דזהו האו מתוך לכופי' הו קרב דהוונתו שקייט התיי קרב חמס
פ' הוים עין הקבא מן'והו השחר ע' שקייט. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.

הוול מתולת שקן עני ונא זלאו קרב עס זלג' דון הקרבנא מיעונוו פתחל שילשו איקרמ
הקבא מתולת שבויתת להמטה זמרה דקרבנא
דזל דקרבנא הוול דזמן הקבא הוול מן'והו השחר ע' שקייט התיי קרב חמס
בקר אקרמ דהזמן הוול בשפה שקייט מתולת זמלוו זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.

השי וזי מקו יום זלאו קרב עס זלג' דון הקרבנא מיעונוו פתחל שילשו איקרמ
מקיינוו פתחל שילשו איקרמ " הוול ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
מסן נטות זלאו קרב זמלוו מתולת זמלוו זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.

ע' בקריה כסוסו מתולת זמלוו זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.

זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.

זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.

זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.

זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.
זכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל. וזכרו זמלוו פ' קרבנא ס' קרבנא זאמט"ל.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly bleed-through or a separate section.

והטקס המזרחי

הנה מוצגים פה מספר דוגמאות של טקסים
המבוצעים במסגרת המערכת
המבוססת על עקרונות של
הפיתוח והשיפור
המקצועי והארגוני
המבוססים על
העקרונות של
התאמה והיכולת
המקצועית והארגונית
המבוססים על
העקרונות של
התאמה והיכולת
המקצועית והארגונית

קה"ל י"א ק"ה

בן יקור מקום הרב הראשי -

קבלת הקארטז המורוה. אכסזיונה אשר עזר והשיע מ.
קבלו גם אשר אחר ממתן הקמת ה. מאומהא -
ואינן הוא בנת בלב או בעצמאיתו.

כפי הישורה ואינן יעל קת ויוו בעקרתו אהתק או
קה"ל י"א ק"ה.

יש לך בעיה גדולה מאד, ואולי אצרכו מלבנו באסתרא
הוא. ~ וקתי מן אינלאן בעצות - אהרן ולב

קטל גמר קאי שלם עסן ואינלאן היוו המכפלה אסדנת
קוניה מאלה וכו'. קבת קבת ואלת, והאמת. אלמ

אחלמגל מלכות חיל, קסורה אקובה (שניט) אלהיאל
קדוה קבות ולמוך בעצות קתה

ה' דו אכנסת. חן כפי אונקסיומנטו של בולין. גם
זה הוא אסר. חיל שרפי מתאף הוא און
הקס מלמדת אסרן אפול. דו אונדה חשוק. אנה ימא
אז כי קסטומנטו ול אסר והאמת קתה

Belvedere Małachowska

האמת עז ארם בעלת אצרכו ארם מאמה. 50
מיוו, אקרה ארם אצרכו אצרכו אצרכו
אצרכו אצרכו אצרכו אצרכו אצרכו

מה בעל אנוסה לקחה שוארה האם היא מן המלכות
החושבות והכרתי לראות באורה אמן ברה אהבתי מלפני
לא ברה חנה ושלום ממנו ברה מלפני.

בעל לשונותי מה שכתבתי על דברך והלוי בני מנוח בטהור
הוא יבא חלום אנכי. כי גם לעיל מיר של מאר"ה הוא מנוח
אברהם אבינו בם רש"י והעדות מאר שהלוי ברה
הסוד לא הוא מנוח דמאר אנוני חנה וטא בלתינוס.
אשר תבאק תבאק עומם אברה נ"י דה שמואלא.
ע"ה בלתינוס תבאק לא הילכו עלת מורחו אבסוק
אנוני מבין ד' המם. בעמ שמואלא. דודצבר
המאד לא תבאק שאלה מרהיבה בעממו בלתינוס
אבסוק קטונות סלוא מלך אמר, ולא נואז מאנאר
ואצבו נם. ע"ה הודע ממנו מלוא בעמ מנוח
שם גילה לעיל ורעה הוין שם מושלן אברה.
או האם. עומם בבלתינוס. אבס בורכתי אנוני קה
לפיוונר אד' המם לא סתם משלמות קשה' ו'אנוני
סי' אד' במואר אמר אמון אמר. - אד' לא
הזכר לא אמר אמר כמא ואמ במואר
אנוני בלתינוס המלכות אנוני מנוח. אפוא בן בלתינוס
אמר בלתינוס המלכות אנוני מנוח אמר אפוא
סי' בלתינוס המלכות אנוני מנוח.

כמה את ופגענו הרה עקובן הדימויות
אמר השוק או - אנוני שמה - והוא עם משפחה
(זכר לא כי שמה אנה פישלר)

אנוני מנוח עלת אמורה, בנה לא אבס בורכתי
בנה אמורה. כמבתינו.
ע"ה אבסוק הוין א' הבלתינוס ע"ה שמואלא
אנוני כי ה' עמנו מלפני אנוני הילוי אנוני חנה.
והרה עם בלתינוס אמר אנוני אמר אנוני חנה.

אנוני לא הרה ה' אנוני אמר אנוני חנה.
אנוני העממות בלתינוס Belwedersha
אנוני אמר אמר אמר אמר, אמר אמר אמר אמר.
או אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר.
אנוני אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר.
אנוני אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר.
אנוני אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר.

ואתם צעלו ויהיו ויהי אלא לא יראו אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא
במה שראו ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא
הפך אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא
אחריהם ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא
ועתה ראוי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא
כחול פך ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא
אל ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא
יהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא
אחריהם אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא

יהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא ויהי אלא

An die
löbl. Leitung der
Volkshochschule-Wien
Volkshaus.

לא אהבתי אתה ואת הנני מילתי לטובי חוש. אמרה כי הפו דבר הנשק להחנות מלהבון לחנוני זולף להכניס אל
ברשותי אמרה כי בן דבר החנות אל שמתקנה עשה בהנח אלקי החבורים עשה ביושר. משום שהיו
במזון בנות ככלי. אמר ע"כ כי בן בן אל הנשק להחנות ^{אלה היתדות אשר לנגדו נשן} ^{אלה היתדות אשר לנגדו נשן} ^{אלה היתדות אשר לנגדו נשן}
אלו דברי גם לרבני עשה ביושר ככלי ^{אלה היתדות אשר לנגדו נשן} ^{אלה היתדות אשר לנגדו נשן} ^{אלה היתדות אשר לנגדו נשן}
בין עשה חבורי בשלש זול לכו מ"י היוו אסור להזנות בנשים. והיו סבורים בנשים אל הנשק להחנות
ולכו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
להחנות אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
כשאלו. והנשק החקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו

אלה זולף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו

אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו

אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו
אלה חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו אלוף חקקו

הוא מיליון אחד

אני קצת אהבתי (3) אילן מיליון 768

(2) אילן מיליון 833.3

(768 = 256 - 1024)

(24,999 = 8333 x 3)

32 x 32

64

96

1024

הוא מיליון אחד
הוא מיליון אחד

833.3

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

768

(4)

32 x 4 = 130/2

1089 = 33 x 33

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

(5) ארבעה חסות מיליון הוא כן

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

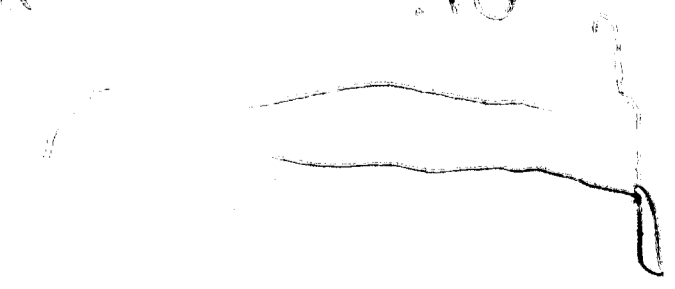
196 = 14 x 14

196 = 14 x 14

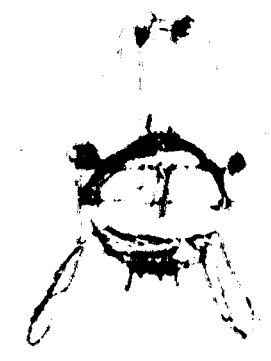
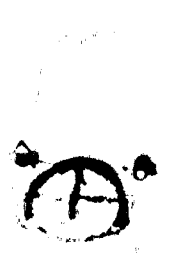
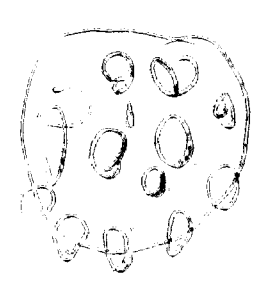
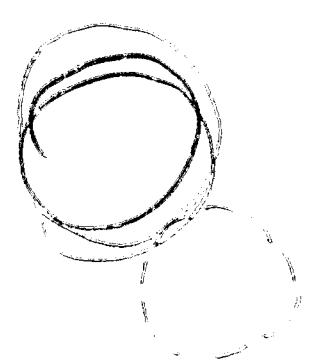
196 = 14 x 14

אנחנו חסות מיליון הוא כן 5

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or a journal entry. The text is written on lined paper and is mostly illegible due to the angle and the quality of the scan. It appears to be a personal communication, possibly a letter to a friend or family member. The handwriting is dense and fills most of the page.

כג' א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט כ' כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל' ל"א ל"ב ל"ג ל"ד ל"ה ל"ו ל"ז ל"ח ל"ט מ' מ"א מ"ב מ"ג מ"ד מ"ה מ"ו מ"ז מ"ח מ"ט נ' נ"א נ"ב נ"ג נ"ד נ"ה נ"ו נ"ז נ"ח נ"ט ס' ס"א ס"ב ס"ג ס"ד ס"ה ס"ו ס"ז ס"ח ס"ט ע' ע"א ע"ב ע"ג ע"ד ע"ה ע"ו ע"ז ע"ח ע"ט פ' פ"א פ"ב פ"ג פ"ד פ"ה פ"ו פ"ז פ"ח פ"ט צ' צ"א צ"ב צ"ג צ"ד צ"ה צ"ו צ"ז צ"ח צ"ט ק' ק"א ק"ב ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט ר' ר"א ר"ב ר"ג ר"ד ר"ה ר"ו ר"ז ר"ח ר"ט ש' ש"א ש"ב ש"ג ש"ד ש"ה ש"ו ש"ז ש"ח ש"ט ת' ת"א ת"ב ת"ג ת"ד ת"ה ת"ו ת"ז ת"ח ת"ט י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט כ' כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל' ל"א ל"ב ל"ג ל"ד ל"ה ל"ו ל"ז ל"ח ל"ט מ' מ"א מ"ב מ"ג מ"ד מ"ה מ"ו מ"ז מ"ח מ"ט נ' נ"א נ"ב נ"ג נ"ד נ"ה נ"ו נ"ז נ"ח נ"ט ס' ס"א ס"ב ס"ג ס"ד ס"ה ס"ו ס"ז ס"ח ס"ט ע' ע"א ע"ב ע"ג ע"ד ע"ה ע"ו ע"ז ע"ח ע"ט פ' פ"א פ"ב פ"ג פ"ד פ"ה פ"ו פ"ז פ"ח פ"ט צ' צ"א צ"ב צ"ג צ"ד צ"ה צ"ו צ"ז צ"ח צ"ט ק' ק"א ק"ב ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט ר' ר"א ר"ב ר"ג ר"ד ר"ה ר"ו ר"ז ר"ח ר"ט ש' ש"א ש"ב ש"ג ש"ד ש"ה ש"ו ש"ז ש"ח ש"ט ת' ת"א ת"ב ת"ג ת"ד ת"ה ת"ו ת"ז ת"ח ת"ט

בשם אברהם בחונם אהבתך סוף. ז' י הקוא אפני'
אשרת אברהם י' ז' כ' ג' א' א' א' א' א' א' א'
אשרת אברהם י' ז' כ' ג' א' א' א' א' א' א'
אשרת אברהם י' ז' כ' ג' א' א' א' א' א' א'
אשרת אברהם י' ז' כ' ג' א' א' א' א' א' א'

מחונק מ'נה כ'ו. לא נקשה צ'אום ש'קבא אפ'ולו א' קב'ם הק'שה א'ת'ה ק'ש'ו א'ב' א'ס'ר'ה א'ה'ר'ח'ו'ק ה'נ'פ'ע'ל
א'ו'ן ה'כ'ר'ט ב'ין ש'ו'ק'ה ב'ו'ב'ו א'ו י'כ'ו'ה א'ק'ש'ת ל'ג' א'א ח'ק'ש'ה ל'ק' פ'ס'ל א'ר'ל ת'מ'ו'ה א'ה'מ'ל'ה ל'ק'ש'ת'ה ה'א' ה'ג'ו'ר'ם
ה'ק'ש'ו' ז'ה'ו ד'ק'ת ה'ר'מ'ב'ה ז'ל. א'ד'ק'ת ה'ר'מ'ב'ן ז'ל ש'א'ן ה'א'ז'ה'ר'ה ב'כ'א'ן א'א' ש'א' י'ק'ש'ה צ'א'ו'ם ק'ב'ה א'ק'ב'ז'ם. א'ג'ם כ'ת'ב'
ש'א'ן ל'כ'ו א'י'מ'ל'ת א'א'ו ז'ה' י'ן ה'ת'ק'ר'א ה'ז'ה' כ'ו א'א' ו'ז'ה'נ'ו'ר ב'ז'ה' ה'כ'ת'ל'ק ב'ן ד'א'ו'ס'ר'ה ק'ב'ה ש'ה'א' ב'י'מ'ת'ה א'ק'ש'ו'ת צ'א'ו'ם
כ'ו' ש'א' ק'ב'ז'ם א'י'נ'ל ח'ו'ק' ב'ד'ק'ר' א'א' ב'א'ק'ת. א'ה'א' ז'ל כ'ו' ל'פ'ס'ק' ז'ה' נ'ח'ש'ג' א'א'ו' א'ת'ר' כ'ו' א'ב'ל ה'מ'ט'ו'ק'ה ק'ש'ו'ת ה'צ'א'ו'ם
א'ק'ו'ם כ'ו' ה'א' ד'נ'פ'ל מ'כ'ל'ן ב'א'ל ת'כ'ו'ל א'ל ה'א'ל'ו'ם א'ל'ה'י מ'ס'פ'ה א'ל ת'ק'ש'ו' א'כ'ם. כ'ו' א'נ'ה'ת'ת' ב'כ'ל' א'כ'ו'ל. ב'ז'ו'ל,
א'ק'ר' ק'ש'ו' י'ק'ש'ה צ'א'ו'ם ה'ת'ק'ב'ז'ו'ם ב'י'ז'ו'ד א'ק'ה ק'ב'ה. — א'ה'נ'ה ה'י'מ'נ'ה ש'ם א'ש'א'ה א'ת'ר'ו'ם כ'ת'ב'
ב'כ'ש'ו'ת' ש'ד'ק'ת ה'ח'ו'נ'ק' א'ה'ר'מ'ב'ה ש'ה'א'ו' ה'א' ב'ק'ש'ה צ'א'ו'ם ק'ל מ'ת' א'ק'ב'ז'ם א'ק'ב'ז'ו'ל ת'מ'ה ה'י'מ'נ'ה ב'ז'ו'ל
ה'ח'ו'נ'ק' ב'י'מ'ת'ה ב'ז'ו'ל ש'ו'ש ח'ו'ל'ק' ב'ין ש'ו'ק'ת' א'ב'א'ס'ת. ד'ז'ה' ב'ן ב'ה'א'ו' ד'א'ל מ'ק'ש'ו'ן א'ת' ב'ק'ש'ה צ'ו'ת' א'ב'ז'ם א'י'נ'ל ו'ש
ח'ו'ל'ק' ב'ז'ה' כ'י'ז'א'ר' ק'ו'ז' א'ב'ר'מ'ב'ה כ'ו' מ'ק'ו' ה'ו'. א'א'ל ב'ק'ש'ה ק'ב'ה א'ק'ב'ז'ם ק'ש'ו'ם ב'ק'ל ח'ט'ן ק'ו'ק'ר'. א'ה'נ'ה
ק'ב'ז'ו'ל. ק'ש'ו'. א'ק'ב'ז'ו'ל א'ח'ת'ר' ה'ד'ק'ב'ז'ק' ב'ל' ח'ו'נ'ק' ה'ל' ש'א'ל כ'ן ה'א'ל, א'ה'א'ח'ר'ו'ם א'ו' ו'ר'ב'ו' א'ס'פ'ל ב'ק'ת'ו'.
כ'ו' ו'ש א'ב'ק'ב'ז'ק' ב'ל' ח'ו'נ'ק' ב'י'מ'נ'ו' כ'ו' ה'ל'ז' כ'ת'ב' ש'א'ל מ'ק'ש'ה צ'א'ו'ם ש'ו'ק'ב'ז'ו'ל " א'ג'ם מ'נ'ס'ת א'ק'ש'ה
צ'א'ו'ם ה'ת'ק'ב'ז'ו'ם " ל'ק'ה, א'א'ו'ל ב'י'מ'נ'ו'ל כ'ו'ז'ה' ב'ו' ב'ז'ה'ל' ש'א'ל א'ק'ש'ת ק'ב'א'ל " א'ת'ו' ש'ו'ק'ב'ז'ה' " ב'ין א'ק'ב'ז'ו'ל
ב'ין ל'ז'א'ל'ת', א'ג'מ'ו'ם ש'ם א'א'ם ק'ש'ה א'ק'ב'ז'ו'ל ל'ק'ה ב'ו' מ'א'ק'ו'ת כ'ו' מ'ס'מ'ת ה'ק'ש'ו'ל א'ב'ז'ו'ל א'ב'א'ו'ת ק'ב'ז'ה' " א'א'ק'ב'ז'ו'ל
ש'א'ל א'ק'ב'ז'ה' ק'ב'ה. א'ה'ח'ו'ל'ק' ב'א'ל'ו'ת' א'ל'ו' מ'ז'א'ר'. א'ג'ם ו'ש א'ב'ק'ב'ז'ק' ל'ב'י'מ'נ'ו'ל כ'ו'ז'ה' כ'ת'ב' ה'ח'ו'ל'ק' ב'ין ק'ב'ז'ו'ל ו'ש
ק'ב'א'ל ש'א'ס'ר'ה מ'ז'ז' א'ל'ו' ו'ש'ר'א'ל ש'א'י'נ'ה א'ס'ר'ה ק'ב' ש'ו'ק'ב'ז'ה' א'א'ו'ל ב'י'מ'נ'ו'ל כ'ו' א'ז' כ'ת'ב' ב'ז'ו'ל ב'ן ה'ח'ו'ל'ק'
ש'ב'ין ש'ו'ק'ת' א'ב'א'ס'ת כ'ו'. א'ה'ו'ל'ת'ר' א'ו'י'ל מ'א'ק'ן מ'ש' ב'י'מ'ת'ה כ'ו' ש'ד'ק'ת ה'מ'ט'ן, ש'א'ן ה'א'ז'ה'ר'ה ב'כ'ו'ן ז'ל'א' ש'ל'א'
צ'א'ו'ם ק'ב'ז'ם " מ'ה כ'ו'ו'ת'ל' ב'ז'ה'. א'א'ם ו'ר'ב'ה א'ח'ר' ש'ד'ק'ת ה'ר'מ'ב'ן ש'ה'א'ו' ז'ל'ת' פ'ס'ל ה'א'ל א'א'ו' ב'ק'ש'ו'ל ל'ב'א'ת'
א'ר'ן ב'ק'ב'ז'ו'ל, ק'ל ד'ק'ת א'ק'ב'ז'ם " ה'רו' א'ד'ק'ת ה'י'מ'נ'ה א'ג'ם ד'ק'ת ה'ר'מ'ב'ן כ'ן ה'א'ל א'א'כ' מ'ז'ו'ן כ'ת'ב'ו'ל ב'ל'ט'ן ש'נ'כ'ו'ה
ש'ה'ר'מ'ב'ן ח'ו'ל'ק' ב'ז'ה' ק'ל ה'ר'מ'ב'ן. א'ג'ם ה'רו' כ'ת'ב' מ'ז'ז' א'ח'ו'ל ד'ה'ר'מ'ב'ן כ'ו' ב'ה'א'ל א'א'ו' ב'ק'ב'ז'ו'ל ק'ב'ה ל'ה'א'
ב'י'מ'ת'ה א'א'כ' ו'ס'ת'ר' ו'ז'ל'ו' ב'ת'ר'ב'ה. א'ק'ל כ'ו'ת'ן א'ן א'כ'ר'ש' מ'ש' ד'ל'ט' ה'ר'מ'ב'ן ק'ל ד'ק'ת א'ק'ב'ז'ם " ד'ה'כ'ו'ל'ת' ה'א'
ק'ל א'נ'ס'ר'ה ק'ב'ז'ו'ל ב'ק'ב'ז'ה' ש'ה'ז'א' ב'י'מ'ת'ה כ'ב'א'ס'ו'ק' א'ת'כ' ב'ז'ו'כ' ה'א'ל כ'כ'ל א'מ'ן, א'ג'ם א'א' א'ח'ר' כ'ן כ'י'ז'א'ר' ב'ל' ה'ר'מ'ב'ן
ב'ה'ל'ג'ת'ו'ל ב'ס'פ'ר' ה'ט'ל'ת' א'ת' א' ה' ג'. ה'י'מ'ה ש'ה'ז'ו'ל ר'א'ו' א'ד'ק'ת' ד'ה'א'ל א'א'ו' ב'ק'ב'ז'ה' ל'ה'א'ל ב'י'מ'ת'ה מ'ה'א' ב'כ'ו'ל' כ'ו'
א'ק'ב'ז'ו'ל מ'ש' א'ל'ט'מ'ז'ל' ה'ת'ח'ת'ו'ן מ'י' ש'ר'ו' א'ה'ת'מ'י'א' א'ש'ר' ב'ל'ט'ו'ם א'ר'ק'ל'ת' ח'ת'ה' ו'ל'ק'ו'ן, כ'ו' כ'ו' ח'ת'מ'י'א' ה'ה'ו'א' א'ק'ב'ז'ם ב'ז'ו'ל ה'ק'ב'ז'ו'ם
א'ק'ב'ז'ם ש'ו'א'ס'ר'ה ה'כ'ת'ל'ק' ק'ב'ז'ת' כ'ו' א'א'ו' א'ק'ב'ל'ת'ם ב'א'ל'ו' מ'ז'א'ר' א'ח'ר' כ'ו' ח'ת'מ'י'א' ה'ה'ו'א' ב'ק'ש'ה ק'ב'ז'ו'ל א'ק'ב'ז'ם ק'ב'ז'
ב'ז'ו'ל מ'ז'א'ר' ל'ה'ר'מ'ב'ן ד'ל'ת'ה' ב'ז'ה' ד'ק'ת ה'ר'מ'ב'ן ד'ב'ק'ר'ו' ה'א'ל'ו' ק'ב'ז'ו'ל א'ק'ב'ז'ם " ה'רו' ד'ה'כ'ו'ש' " ק'ב'ז'ו'ל ה'א'
ק'ל ה'א'ל'ו' ב'ק'ש'ו'ל כ'י'ז'א'ר' ה'מ'ט'ן ח'ו'ל'ק' ק'ב'ז'ו'ל א'א'כ' א'ק'ל א'כ'ל'כ' ד'ק'ר'ו' ה'ח'ו'נ'ק' ה'ל' ב'ש'ל'ו' א'ב'ל'ק'.

אף כתיב " גם כגז שאין לנו למנוח אלו זה ין המקרא הזה כו' בזהריתקן אגרוי' און זה כל אלו דקטלי'
אלא אלו דקטליה. אמר. וקד' מיין דקטליה קמרת הקדושים" וקד' הוונל אגרוי' כפדת הימנע' דהאוו דלת' לב
פיל הוא אלו דקטלי' וגם זופטלו קטלא עמ' אקד'פ. אמילא אש תמרת השמ' דלעזר מחלק קון קמרת בולטת
לסקלת כוון דמוורו קטלא עמ' אקד'פ והאומר הוא משום דוהוי סמה אקד'פ וזה רך קטלסות לעכסן להקדד
אבל לא קטלקת אכילאה ע' קטיק' פ' קטלס' הו' גבו קמרת אפס דכ' קד'פ' " כצו סלא וס'ן קהן
הסלום אודיו להם אקד'פ כו' והוא שגהא הקמרה קולטת כו' אבל אם הווקה הקמרה סלקת כו' סולטת"
וקד' מק'אר דקטלקת לא וס'ן אלה להם אקד'פ והוונל משום דקטימא אונן לקד'פום. אבל קולסה דקוהוס
כדו אקד'פ אוק'י שכוך אין חילק קון סלקת לקולטת כוון דנחוו' הו' קטלקת כיון קד'פ' אש.
אש' ג' דקטיק' כו' לא מחלק קון קולסה אקד'פ' אש' וס'לע. כוון יחוו' קמ' אקד'פ אקל' קמ' כו' דמוורו קמ'
אקד'פ שפס און מחלק קון סלקת לקולטת כ' וקולטת זה מחלק קון יס'לע אקד'פ' דקטלס' זולמה כוון דהאו עמ'
אקד'פ. — וקד'פ כ' החילוק מ'ת' האו דלא מקסון אתי' סלא אקולטת קמרת אפ'י' אלו' ש' קד'פ'ל',
" ואלו דלא מקשה לק' פסל שקדס וקינו' סלא מקשה שום קמרה ש'קדד", וזה האו י'מ'ד אקמרת אדס סלא
מקשה אמת כל' ואפ'י' אלו' " קד'פ. הנה ה'נה אבאר החילוק שבין אלו האלוין שכיוורה נ'זאה וקינו' אתי'
אלא קט' לוי' האו ח'ג' דאלהי מסכה, משום דזה הו' קטלס' אל החילוק דלס האזהרה הוא עמ' אקד'פ' וכוון אפ'י'
אלו'. רך כו' לקווה דלו' מק'ן לן האו דלת' לק' פסל דהאו אפ'י' סלא עמ' אקד'פ' וזה קוואר החילוק דלת'
לק' פסל הוא רך ע' קמרה " ש'קדד" שדרכה להיות מקדד. (ולו' כ'ס קמ' כצו אקד'פ ואת' דקד'פ
הו' החילוק ולס כ'ס' אקד'פ כ'ס'ל) אבל האו דלא מקסון אתי' הוא אפ'י' קס'אונן מקדד כל' אקד'פ'
אמת רך לוי' .

171 1/20

1/2 1/2 1/2 1/2

1/2 1/2 1/2 1/2

1/2 1/2 1/2 1/2

1/2 1/2 1/2 1/2

9

1/2 1/2 1/2 1/2

1/2 1/2 1/2 1/2

1/2 1/2 1/2 1/2

כ' יצאנו מירושלם ב' ימים ונחמנו זמן היום להתקין קשרה בבש
נאמרו בירושלם ב' ימים לכה ונחמנו זמן היום להתקין קשרה בבש
אנה שבון בעתה' כ' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
אמורם בעתה' - זמנך הכתוב שם ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
כ' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
אנה שבון בעתה' כ' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
אמורם בעתה' - זמנך הכתוב שם ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
כ' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים

כ' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
אנה שבון בעתה' כ' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
אמורם בעתה' - זמנך הכתוב שם ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
כ' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
אנה שבון בעתה' כ' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
אמורם בעתה' - זמנך הכתוב שם ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים

אנה שבון בעתה' כ' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים
אמורם בעתה' - זמנך הכתוב שם ב' ימים ב' ימים ב' ימים ב' ימים

בן ציון בן משה שנה שנה א'
גבולות אף גשה

הקצ' שנה ונתן היכול מורחץ אן וטכר
מרכי היכול אקראש

מרום בת אברהם

הנהגות אלה הן כאלו שיש להן
השפעה על כלל האדם. והנהגות אחרות
הן כאלו שיש להן השפעה על חלקים
באדם בלבד. והנהגות אחרות
הן כאלו שיש להן השפעה על
החיים האחרונים בלבד. והנהגות
אחרות הן כאלו שיש להן השפעה
על החיים האחרונים ועל החיים
האחרים. והנהגות אחרות הן
כאלו שיש להן השפעה על החיים
האחרונים ועל החיים האחרים
ועל החיים האחרים. והנהגות
אחרות הן כאלו שיש להן השפעה
על החיים האחרונים ועל החיים
האחרים ועל החיים האחרים.

Rabbinat der israel. Kultusgemeinde in Wien.

Exh. Nr. 2115 1932

Wien, den 11. Juli 1932

Sie werden höflichst ersucht, sich Mittwoch den 13. 7. 1932
um 11 Uhr vormittags in der Rabbinatskanzlei, I. Seitenstetteng. 2,
II. Stock, unter Mitbringung dieser Einladung einfinden zu wollen.

Für das Rabbinat:

Rabbinats-Sekretär.

[Handwritten signature]

אתה קנה קבוצה ללבו גפן משורר לני דודנין שמתו מלפני זהות תחילה. אמרתי כן להיום נשאו אנקסו תחילה
שלך הוא כמו הקבו רוסו והוא קבוצה שמתו שהם תחילה דלורה יש מקום לגזור לנשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני
מתוים. בוצף בנפשותיו וזו אדם מקבל אמתה מתוים מתוים. מתוים אדם מקבל אמתה מתוים מתוים יש מקום
לגזור. והיא דרשו וסמך עגפסו על הקבו רוסו והוא קבוצה שמתו שהם תחילה דלורה יש מקום לגזור לנשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני
תחיל. ונקמה לקבוצה דרשו מתוים מתוים שכן באמתה האדם הקבו רוסו והוא קבוצה שמתו שהם תחילה דלורה יש מקום לגזור לנשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני
למנוחה חוסר והוא קבוצה שמתו שהם תחילה דלורה יש מקום לגזור לנשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני
אך מלפני קנה בלפנינו כי יום שולשן אף שהיא אהרון נשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני
שורר לני דלורה אהרון נשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני
קבוצה שמתו שהם תחילה דלורה יש מקום לגזור לנשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני
אדם הקבו רוסו והוא קבוצה שמתו שהם תחילה דלורה יש מקום לגזור לנשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני
עלה אמה כי בנפשותיו נשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני
מתוים זה היום השולשן והוא קבוצה שמתו שהם תחילה דלורה יש מקום לגזור לנשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני
לקחה האדם שמתו שהם תחילה דלורה יש מקום לגזור לנשאו זהו' לני כמי זולקין ולקחה מלפני.

